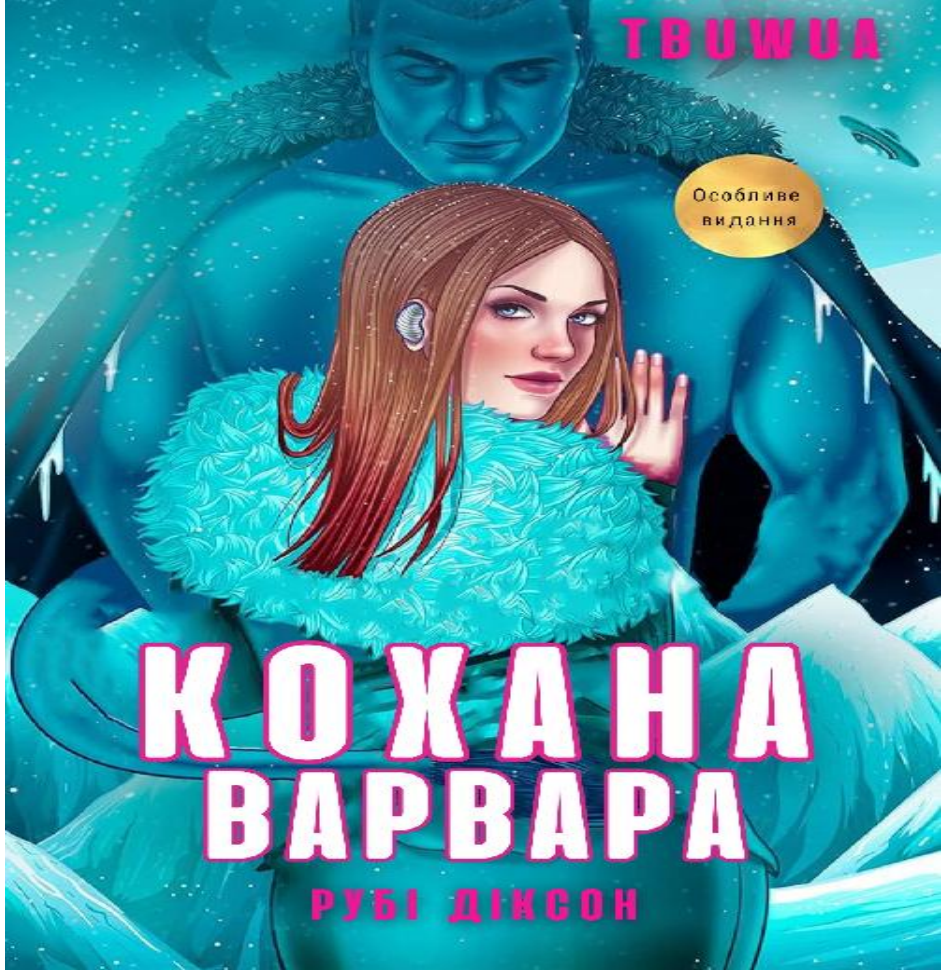

ТВІШУА

Особливе
видання

КОХАНА ВАРВАРА

РУБІ ДІКСОН

Рубі Діксон

"Кохана варвара"

Серія "Варвари крижаної планети"

Книга 3

ПЕРЕКЛАД УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Автор: Рубі Діксон

Переклад: TBUW

Наш Telegram-канал: <https://t.me/TBUWua>

Наш ТікТок: <https://vm.tiktok.com/ZMLQr3E5C/>

Розділ 1

КАЙРА

Знову у двох печерах я чую солодкі звуки сексу та хникання жінки.

— О, Боже, так, саме так, — стогне Нора. — Шльопни мене саме так.

Слабкий шум удару відгукується луною в моєму перекладачі, і я, видавши стогін, накриваю ненависну штуковину обома руками. Я намагаюся перевернутися на бік і штовхнутись ним у подушку, яку зробила із залишків шкур, але від цього перекладач лише сильніше проходить всередину мого вуха, посилаючи сліпучий біль у голову. Так що я перевертаюсь на спину і витріщаюся в скелясту стелю дівочої печери.

— Саме так, мій великий, сильний, сексуальний звір, — знову скрикує Нора.

— Ннннгггхххххх , — вимовляє її великий, сильний, сексуальний звір (також відомий як Дагеш). І тоді, щоб все стало ще гірше, до мене долинає ще одне хихикання, Стейсі з Пашовом – які через тісноту ділять печеру з Норою та її парою – теж зайнялися цим.

Чорт.

Я ненавиджу цей перекладач. *Ненавиджу його, ненавиджу його, ненавиджу його.* Я притискаю подушку до свого обличчя, не звертаючи уваги на шерсть шкіри, яка липне до мого рота. Було б непогано, якби кожна перекладена ним розмова перетворювалася лише у стерео. О ні. Він також підсилює гучність звуків. Тому я чую кожен ляпас по дупі, кожен стогін, кожне хникання, кожен поцілунок, одним словом, – ...все.

Інакше кажучи, племінні печери під зав'язку набиті парами, що зовсім недавно спарилися. Інопланетянами та нами, людьми, які зазнали тут краху корабля. Нам так само довелося прийняти те, що інопланетяни називають «кхай». Це – симбіонт, який дозволяє нам

виживати на цій планеті, щоб тутешня атмосфера не вбила нас. Щоправда, один із побічних ефектів кхай – саме він вирішує, з ким і коли ти спарюєшся, і шляху назад не буде.

Враховуючи, що в цьому інопланетному племені – відомому як ша-кхай – чоловіки перевершують чисельністю інопланетних жінок чотири до одного, дивуватися нічому, що спарювання слідує одне за іншим. З дванадцяти людей, які вижили тут після аварії, шестеро вже в парі.

Я – ...не одна з них.

Іноді дуже важко не почуватися знедаленою через те, що мій кхай мовчить. Коли він знаходить тобі ідеальну пару, то починає вібрувати. Це щось на зразок муркотіння, але більше схоже на пісню. Інопланетяни називають це «резонуванням», і чоловік резонуватиме лише своїй жінці та навпаки. До того ж, незважаючи на примусове спарювання, кожен, хто підчепив собі пару, неймовірно щасливий. Джорджі обожає свого прибульця, Вектала, який є вождем племені. Моя подруга Ліз люто захищає свою пару, Рахоша. Стейсі та Марлен, і навіть вічно перелякана Аріана, всі вони люблять своїх чоловіків. І мені цілком ясно, що Нора закохана у свою пару, якщо звуки сексуальних ляпасів хоч щось та означають.

Всі дівчата, що «залишилися» – так само відомі як «неспарені» – осіли разом в одній печері. Мені пощастило отримати затишне місце в куточку із завісою для усамітнення. Не те, щоб вона дуже приглушує звуки. Я досі чую все..., а ще я чую, коли хтось крадеться, щоб зустрітися з хлопцем, чим зараз якраз і займається Клер.

Клер – дівчина з капсул, тому я її не дуже знаю, як і деяких інших. Коли нас викрали інопланетяни, деякі люди перебували всередині капсул, вбудованих у стіну, у повному забутті про навколишній світ. Решті з нас – Ліз, Джорджі, мені та ще кільком людям – доводилося, як худобі, тіснитися в брудному, переповненому трюмі, і виживати там кілька тижнів. Коли опиняєшся в подібній ситуації, то прив'язуєшся до оточуючих тебе людей, тому я постійно за ними сумую.

Клер я не знаю так добре, як дівчаток, які були при свідомості разом зі мною. У мене не було з нею такої близькості, як виживання в полоні, тижнями безперервно обіймаючи одна одну, щоб ділитися

теплом, і плавлячи сніг для того, щоб було щось, для втамування спраги. В якомусь сенсі я ображаюсь на дівчат з капсул, тому що для них все пройшло занадто легко, в той час як решті з нас доводилося витерпіти жалюгідне існування, щоб вижити. Це не їхня вина, і вони так само шоковані та травмовані через викрадення інопланетянами, як і ми. Просто нам довелося це терпіти важче та довше.

Я уявляю образ Клер . Вона красуня з м'якою, пухнастою копицею платиново-білого волосся, підстриженого в стилі ельфа, яка настільки ідеально підходить до її маленького обличчя. Вона надзвичайно тиха і не схильна до надмірних ридань, як Аріана. І вона не резонує.

Так чому ж вона потай пробирається, щоб трахнутись з одним із інопланетян, я не розумію. А також я не знаю, з ким саме, і це мене бентежить. Її змусили? Переконали, що вона має пожертвувати своїм тілом задля забезпечення безпеки? Невже самотні чоловіки тут, у печері, рубають із плеча, а дівчатка бояться їм відмовляти?

Я подумки роблю собі замітку, поговорити з нею вранці. Я відчуваю себе відповідальною за всіх дівчат, які тут знаходяться. Я була першою, кого не поклали в капсулу стазису, тому відчуваю себе найстаршою. Я перетворилася на наставницю наших людських дівчат, навіть при тому, що нашим неофіційним лідером стала Джорджі. І я хвилююся, що ними можуть скористатися. Справа в тому, що, незважаючи на те, що люди Вектала прийняли нас із розпростертими обіймами, нам все ще не знайомий їхній спосіб життя та їхній світ. Немає нічого страшного в тому, щоб бути насторожі.

Коли звуки від занять сексом знову поновлюються, я притискаю подушку до свого перекладача, щоб приглушити звуки, і починаю чекати, коли всі нарешті заснуть.

Насправді, я не могла заснути до пізньої ночі, і тому, коли прокидаюся, у мене затуманений погляд, і я постійно позіхаю. Перекладач, хірургічно прикріплений до вуха, болить, оскільки він всю ніч втискався у вухо, і я змучена. Ледь тягнувши ноги, я вибираюся з ліжка і йду, щоб сісти біля багаття у центрі дівочої печери. Меган

тикає палицею у вогонь, в той час як Клер обсмажує шматочки сирого м'яса. На цій крижаній планеті овочів не так багато, тому наші страви складаються з м'яса, риби, ну а потім знову м'ясо. Єдині ягоди, які ми знаємо, використовуються для купання. У сховищі є товчена рідка каша, відкладена для дорожніх пайків, а також трави для чаю. Крім цього – м'ясо, м'ясо, м'ясо. Іноді сире, іноді приготоване, в залежності від бажання потішити свої смакові рецептори. Ліз їсть його сирим, як це роблять мисливці, але я не можу змусити себе навіть скуштувати його у такому вигляді. *Я просто слабачка.*

Я сідаю поруч із Клер, схрещуючи свої ноги.

— Добрий ранок.

— Загалом я впевнена, що вже початок першої половини дня, — зазначає Меган. Вона перевіряє палаючий кінчик своєї палиці, а потім знову засовує її у вогонь. Меган зазвичай дуже приємна у спілкуванні, вона той тип людей, хто говорить підбадьорливі слова, наскільки б безнадійною ситуація не була. Але відколи ми потрапили в печери інопланетян, вона ... замкнулась в собі. Мовчить.

Я дуже переживаю за неї.

Клер безмовно дає мені палицю, а потім велику кам'яну тарілку вкриту шматками сирого м'яса. Я обережно насаджую кілька шматочків собі на сніданок та тримаю їх над вогнем.

— Ти не голодна, Мег? — питаю я.

— Меган з'їла його сирим, — шепоче Клер.

Меган лише посміхається мені краєчком губ.

— У тебе шлунок міцніший, ніж у мене, — говорю я. У мене не так і добре виходить бути дівчиною з команди підтримки.

— Коли воно приготоване, взагалі ніякого смаку не відчуваю, — каже Меган і знову дивиться на вогонь.

У якомусь сенсі вона має рацію. З кхай всередині наших тіл сталися певні зміни у нашій фізіології. Запахи відчуються менш сильно – непогано, враховуючи, що печера побудована навколо гарячого джерела, що пахне сіркою. Смак також менш сильний. Всі ша-кхай їдять м'ясо сирим, а їх дорожні пайки вкрай гострі від спецій. Деякі люди вже пристосувалися. Деякі з нас – ні.

Я тримаю свій шашлик над вогнем.

— Цього ранку приходив Аехако , — повідомляє Меган, копирсаючись у вугіллі своїм ціпком.

— Я не цікавлюся Аехако , — говорю я, підкреслюючи сказане, а потім відкушую шматок від свого сніданку.

— Він цікавиться тобою, — вона дивиться на мене, — Якби ти спарилася з ним, то, принаймні, отримала б свою власну печеру.

Я відчуваю, як похмура тінь накриває моє обличчя.

— Я не резоную йому.

— Але ж це не означає, що ти не можеш спати з ним, — Меган цілком серйозна.

Я вражена.

— Я не спатиму з хлопцем тільки тому, що це допоможе мені отримати печеру. Крім того, куди ми дінемося? Тут більше не залишилося печер! — я жестом показую довкола нас. — Люди вже сплять навіть у приміщеннях складу, як у цій.

Меган знизує плечима.

— Може, це не така вже й погана ідея мати такого хлопця, який наглядає тут за тобою, як Вектал за Джорджі. До того ж Аехако милий.

Відчуваю, як фарба збентеження заливає мені обличчя. Аехако дуже милий. А ще й гарний, як на інопланетянина. До того ж пофліртувати любить. І... *я не резоную йому, тому все це не має значення.*

Вона вважає, що Вектал захищає Джорджі, але Джорджі здатна сама за себе до біса непогано постояти.

І це теж не має значення, тому що вони резонують одне одному. Тепер вони – пара і немов склеїлись клеєм, а Джорджі вагітна.

Клер при розмові зберігає мовчання, але розмова про чоловіків, дає мені ту можливість, якої я потребую. Я насили кохтаю ще один приготований шматок несмачного м'яса та кидаю Меган багатозначний погляд, просячи її піти до решти. Вона встає і прямує до свого ліжка, закутується шкірами і повертається до стіни. Здається, мені доведеться розібратися ще й із цим. Найближчим часом.

Натомість я торкаюся руки Клер.

— Ми можемо поговорити?

Насторожений погляд з'являється на її ельфо-подібному обличчі. Вона киває головою.

Я жестом вказую на перекладача, який виступає з мого вуха. Він трохи схожий на спіральну раковину, виготовлену з металу, стирчить прямо з одного боку моєї голови.

— Я розповіла тобі, як він діє, правда?

Клер знову киває головою.

— Я згадувала, що через цей пристрій багато чого чую? Більше, ніж звичайна людина хотіла б?

— На кшталт...? — її голос лунає тихим, ледве чутним шепотом.

Я нахиляюсь вперед.

— Як дівчата, що не спарені, посеред ночі йдуть зустрічатися із чоловіками.

Її обличчя покривається червоним рум'янцем, і вона схоплюється на ноги.

— Ти вважаєш себе моєю матір'ю?

— Що? Я... ні! Я лише...

— Я вже виросла, — каже вона, її руки стиснулись в кулаки, і на мить мені здається, що вона зараз мене вдарить. Я так здивована її гнівом, що можу лише вирячитися на неї.

— Знаєш що, я можу займатися сексом просто заради сексу. Я можу робити все, що хочу. І ти вже вибач, якщо я намагаюся себе хоч трохи втішити в цій поганій ситуації.

— Клер, прошу тебе. Я просто хотіла переконатися, що з тобою все в порядку. Що ніхто тебе не примушує.

— Не всі з нас такі зарозумілі ханжі, як ти, — видає вона в гніві. Дівчина жбурляє своє приготоване, але не з'їдене м'ясо в вогонь, а потім ураганом вилітає з печери.

Я залишаюся зовсім одна, у мене щелепа трохи відвисла від цього спалаху люті. Боже. Зараз я почуваюся трохи враженою, але в основному я просто здивована почути такий бурхливий спалах люті від такої маленької, боязкої людини.

«Не всі з нас такі зарозумілі ханжі, як ти».

Ауч.

— Добре поговорили, — коментує Меган, перевертаючись у ліжку, щоб подивитися на мене.

— Що з нею сталося?

— Те саме, що трапилося з усіма нами, знедоленими, —

відповідає Меган. — Вона просто намагається знайти своє місце у житті.

Через її слова я починаю трохи сердитися.

— Ми не знедолені.

Вона тільки знизує плечима.

— Ми не резонуємо. І через це все одно мимоволі відчуваєш себе трохи знеделеною.

Знаю... але ще знаю, чому я не резоную.

— Не варто засмучуватися, — запевняю її. — Я зовсім впевнена, що якщо вам хочеться мати сім'ю, в якийсь момент ви почнете комусь резонувати. Цілителька казала, що такі речі інколи вимагають часу.

Це також пояснює, чому я не резоную, але я тримаю цю думку при собі.

Вона легенько пирхає.

— Я знаю, чому я не резоную, Кайро. Тобі не треба намагатися підбадьорювати мене.

— Що ти маєш на увазі?

Вона сидить у своєму гнізді зі шкур, і на мить її обличчя накриває неймовірний смуток.

— Я була вагітна, пам'ятаєш? — вона торкається свого живота. — Вони висмоктували його з мене, ніби він пусте місце. І без різниці, що це було незаплановано. Просто безглузда ніч у клубі, яка перейшла у секс по-п'яному. Я навіть не знала імені того хлопця.

Я нічого не кажу. Як я можу її засуджувати? Здається, що те життя, яким ми жили, було дуже багато років тому.

— Але я все ще згадую про це, — каже вона слабким голосом. — Я все ще запитую, — вона на мить відводить погляд, потім швидко моргає. — І мені здається, що мій кхай знає, що моє тіло ще не готове до іншої дитини. Наче він дає мені час, перш ніж поверне мене назад до ладу.

— Ооо, — не знаю, що ще тут можна додати.

— А у Джосі встановлено внутрішньоматкову спіраль, — каже Меган. — Думаю, тому вона не резонує. Інші дівчатка теж можуть бути під впливом якогось контролю за народжуваністю. Я починаю

підозрювати, що всі ми, хто не резонує, просто не здатні зачати, вона дивиться на мене. — Ти під уколом?

Я хитаю головою.

— Ясно, — вона знизує плечима. — Ну тоді добре. Джосі не розповідала, але вона боїться, що хтось зрозуміє, що у неї спіраль, тому вона не зможе завагітніти, і вона гадки не має, як вони можуть відреагувати. Її не можна звинувачувати за прагнення до того, щоб бути прийнятою в це середовище.

Я нічого не кажу. Джосі надривалася до крайнощів, намагаючись навчитися, як виробляти шкури, плести, готувати і всьому, що тільки спадає їй на думку. Мені здавалося, що цим вона просто випускає надлишок своєї енергії та знімає нервозність. *Бог ти мій. Я і справді безглузда.* Звісно ж, вона налякана. Як і усі ми.

Ці інопланетні чоловіки зацікавлені в нас через те, що ми з себе уявляємо. Ми – утроби. Ми їхній шанс на сім'ю. Якщо ми не можемо їм це дати, ... коли вони припинять нас годувати? Чи припинять надавати нам дах над головою?

Раптом стіни печери стають надто тісними та починають тиснути. Мені важко дихати.

— Я... думаю, мені треба прогулятися, — говорю я Меган. Я маю вибратися звідси. Мене знову починає накривати почуття безвиході. Стіни ніби насуваються на мене. Чи не змінили ми один полон на інший?

І що вони зроблять зі мною, коли дізнаються, що я безплідна? Що, ще в дитинстві, у мене тріснув апендицит, а інфекція вразила мої яєчники, і я взагалі ніколи не матиму дітей?

Що ж тоді буде зі мною?

АЕХАКО

Я бачу, як маленька фігурка Кайри поспіхом вилітає з печер, і я мимоволі йду за нею, наче хижак, який переслідує свою здобич.

Кайра зачарувала мене від початку. З того часу, як ми врятували їх з тієї чорної печери, де вони ховалися, мене потягло до людини із сумними очима та дивним пристроєм, виступаючим із її вуха. Ось я і подумав, що резонуватиму їй, але мій кхай залишається безмовним.

У той же час, коли вона поряд, мій член приділяє їй належну увагу. Він оживає, коли вона зачісує пасма каштанового волосся за своє маленьке, досконале, неприкрашене вушко. Він судомно смикається у відповідь щоразу, коли вона посміхається однією зі своїх рідкісних посмішок для інших людських жінок. А коли вона червоніє і поспіхом тікає від мене? Це розпалює всередині мене хижака.

Я хочу знайти її і, схопивши, стиснути в лещатах своїх обіймів. Втиснути її в сніг і трахати доти, доки не почую своє ім'я з її вуст.

Але вона не поступається мені. Напевно, це її людський стиль поведінки. Я дав ясно зрозуміти, що зацікавлений у цій конкретній людині, але вона ігнорує будь-які мої спроби залучити її увагу. Вона рідко буває одна, завжди оточує себе іншими людські дівчатами. Це може виявитися моїм єдиним шансом передати їй той людський подарунок на знак залицяння, який запропонувала її подруга Ліз.

Я мчу назад до свого ліжка, щоб забрати предмет, який вистругав. Я віддам його їй, і вона дізнається про мою зацікавленість. Я хочу побачити її обличчя, коли вона усвідомлює це. Хочу бачити, як її ніжні, маленькі людські губки розтуляються від подиву. Я хочу торкнутися її гладкого чола і дізнатися, в яких містечках ще вона гладка.

Я хочу доторкнутися до того третього соска у неї між ніг, про який згадував Вектал і який має його пара. Він розповідав, що той змушує її верещати. Я хочу змусити Кайру верещати і втратити свій обережний, спокійний внутрішній стан, який завжди відбивається на її обличчі. Я дуже гарний у ліжку. Я знаю, що можу задовольнити її.

Думки про те, що серйозна Кайра розкинувшись кінчає в моїх руках, змушують мій член напружитися в штанах, і я крізь тканину потираю його рукою, полегшуючи біль. У мене вже довгий час не було жінки, і мій член охоче відгукується на думку про те, щоб знову поринути в теплу, гостинними складками прикриту піхву жінки.

— Ось ти де, — муркоче голос.

Я стримую стогін роздратування, коли Айша неквапливою ходою входить до печери моєї родини. Моє ліжко найближче до входу і дуже обмежує можливість усамітнитися. Вже точно не для того, що в Айші на думці.

— Я зараз дуже зайнятий, Айша, — говорю я грубим голосом з надією, що вона зрозуміє. Я приховую подарунок для Кайри на поясі моїх штанів, тому що останнє, чого хочу, щоб хтось на кшталт Айші бачив, що це в мене, перш ніж побачить мій бажаний адресат.

— Хімало показує одній із потворних людських дівчат, як фарбувати шкіру, — каже вона, а потім рухається вперед, щоб покласти руку мені на груди. — Не хочеш піти зі мною в мою печеру?

Я забираю її руку зі своєї туніки. Колись я радо приймав пильну увагу Айші. Вона була неспарена і кокетлива, і я охоче займався з нею постільними втіхами.

Доки вона не стала резонувати скромному Хімало, одному з дубильників племені (прим. мається на увазі вичинення шкур). Айша була незадоволена – тоді вона стрибала з одного ліжка незв'язаного мисливця в інше, переповнена пристрасним бажанням повеселитись і отримувати задоволення. «Резонування» означало, що вона набуває пару та сім'ю... до того ж в особі того, кого вона просто не хотіла. Їхнє спарювання було не найрадіснішою подією, але я щиро побажав їй щастя.

Втім, я зітхнув з полегшенням, тому що Айша може бути дратівливо - приставучою, коли їй треба, щоб усе було так, як вона хоче. Я просто щасливий, що вона не моя пара.

Але її комплект помер за кілька днів після того, як з'явився на світ, і вона зі своєю парою постійно гризеться, а тепер вона прагне знову взятися за старе..., ось тільки я не зацікавлений у парі іншого чоловіка. До того ж, Айша більше не єдина молода жінка в племені.

Вона чіпляється мені в руку.

— Аехако, стривай.

— Я зайнятий, Айша. Знайди свою пару, якщо тобі хочеться сексу.

Вона роздратовано пирхає і плескає мене по руці.

— Він мені не потрібен. Ми не маємо спільних дітей. Чому я повинна залишатися пов'язана з ним? — вона йде за мною, коли я, вийшовши з усамітнення печери своїх батьків, прямую в головне приміщення племені. — Наскільки я пам'ятаю, тобі раніше подобалося ділити зі мною шкури.

— Мене цікавить інша, — відповів я їй.

Айша задихається і, вчепившись у мою руку, тягне мене назад, щоб повернути обличчям до себе.

— Сподіваюся, вона не одна з тих людей?

— Ким же вона може бути? — я видаю здавлений смішок.

— Але ж вони страшно... потворні.

Я закочую очі.

— Хіба це має значення?

Я не вважаю їх потворними. Відмінними, так. Інтригуючими? Однозначно. Вони могли б бути так само красивими, як риба-кас з її лускою, що переливається, але Айша все рівно вважатиме їх потворними, бо вони суперниці. Бідолашна Айша зіткнулася з загрозою – раніше всі молоді мисливці у племені були у повному її розпорядженні. Тепер вона змушена спостерігати, як вони паруються зі своїми власними парами, і відчуває крайнє невдоволення через своє принижене становище.

Вона надуває губки.

— Я скучила за тобою, — каже вона, випробовуючи іншу тактику. — Аехако, прошу тебе.

Я окидаю її нищівним поглядом. Вона дарма витрачає мій час, адже весь цей час Кайра зовні одна. Це вкрай рідкісний випадок, коли я можу провести час з нею і ніхто не стоятиме у мене над душею.

— Мені треба йти, — говорю їй твердим голосом і поправляю подарунок, який ховаю під власним одягом. Айша окидає мене цікавим поглядом, але відходить убік. Я підтюпцем біжу до входу з печери, дивлячись на маленьку фігурку Кайри. Люди зростом ледве досягають до моїх грудей, а я навіть не найвищий із чоловіків у нашому племені. Вони – тендітні істоти, і мене турбує, що ззовні Кайра наражає себе на небезпеку.

На снігу я бачу сліди і, вийшовши з печери, слідую за ними до пагорбу, що знаходиться неподалік, де вдосталь ростуть цілющі рослини Мейлак. Вони вклинилися в невелику долину, відгородившись від згубних вітрів. Кайра тут із похмурим виразом на обличчі з люттю зриває з рослин листя.

Коли я наближаюся, вона повертається і впивається в мене поглядом. Я – той, хто викликав у неї гнів? Я посміхаюся про себе. Щоки у неї почервоніли в той незвичайний рожевий колір, який деякі

вважають у людях потворним. Я вважаю його чарівно-чудовим. У ній – ціла низка цікавих кольорів – рожевий і каштановий, а її яскраві очі, завдяки симбіонту, кольору кхай-синяви.

— Привіт, моя маленька подружка, — вітаю її.

— Я тобі не подружка, — бурмотить вона. — І я не маленька.

У відповідь на це я лише посміхаюся.

— Тобі слід попити трохи тих інтисарських рослин, — вказую я їй. — Вони корисні для зору.

Вона кидає на мене ще один лютий погляд.

Я зовсім не проти. Я волію бачити краще гнів, ніж печаль у її очах, яка в неї так часто відбивається на обличчі.

— Я не потребую трав для зору, — заявляє вона мені.

— Ні? — піддражнюю я і прямую в її бік, і тоді вказую на інший кущ. — А ось цей для чоловічої потенції.

Вона окидає мене враженим поглядом, а її щоки знову заливає рожевий рум'янець.

— Я його, зрозуміло, не потребую, — кажу я їй. — Мій член багато годин може залишатися стоячим і не повиснути. Цю рослину в основному призначено для старшого покоління або чоловіків, які довгий час хворіли та бажають спаруватися зі своїми парами.

Шум, який вона видає, – ядуха.

— Навіть чути не хочу про твій... пеніс, — вона кидає на мене ще один злісний погляд. — Може, тобі варто піти і поговорити про це з тією своєю подружкою детальніше. Вона, здається, зацікавлена у тобі.

— Ти що ревнуєш? — питаю я, радіючи цьому. Я намагався дати зрозуміти Кайрі, що зацікавлений доглядати її, але вона відкидала мене на кожному кроці. Вона передумала? Я захоплююся її прекрасним каштановим волоссям, коли воно розвивається на вітрі, і уявляю, як воно розсипається у мене на грудях.

І тоді мені знову доводиться поправляти свої штани.

— Ревную? Ха! Чого б мені ревнувати? Я потворна, пам'ятаєш? — вона постукує по блискучій металевій раковині, прикріпленою до її вуха. — Я чула кожне слово з вашої розмови!

Я не можу прибрати захоплену усмішку зі свого обличчя. Вона чула мою розмову з Айшею. *А вона ревнива*. Мене це дуже тішить.

Можливо, Кайра таки не така вже й байдужа. Саме час подарувати їй подарунок на знак мого залицяння.

КАЙРА

«Але ж вони страшно потворні».

"Хіба це має значення?"

Ці слова дзвенять у мене у вухах, коли я зриваю листя із одного з зимових рослин. *Дурень. Дурень. Дурень*. Наче мені все одно, що йому начхати, як я виглядаю, головне, щоб він мене трахав.

— Чому б тобі просто не повернутися назад усередину і залишити мене одну?

— Як я можу лишити тебе одну? — у Аехако досі є та піддражняюча нотка в голосі, від якої у мене в животі все тремтить... і в цей же час хочеться йому врзати. Він кладе свою долоню мені на руку. — Ти вирвеш усе листя з цієї рослини. Якщо залишу тебе, то знайду весь горб голим, — жартує він. — Мейлак буде дуже незадоволена.

Я знову люто дивлюся на нього, але перестаю оголювати куш, на який я накинулася. Він має рацію – я збрала листя набагато більше, ніж слід, але цей чоловік мене так в біса засмутив.

— Я закінчила з рослиною. Тепер ти вільний і можеш іти.

Однак він не йде. Натомість він простягає руку і торкається перекладача, що стирчить з мого вуха. Чоловік пальцями проводить по раковині мого вуха, де він прикріплений, і мені доводиться стримати тремтіння, яке мене пробрало від його дотику.

— Ця штука завдає тобі болю?

— Це не дуже приємно, — а ось його дотик дуже навіть приємний. Його палець на моїй шкірі відчувається неймовірно теплим, та поколювання від усвідомлення цього поширюються моїми руками. — Він важкий і мені незручно спати. До того ж він страшенно холодить.

А ще я чую всі розмови на милі довкола...

— Може, витягти його звідти? Хочеш, щоб я спробував?

Я відсуваюсь від нього. У моїй голові вибухають сплески жахливих спогадів, і я ще міцніше натягую шкіри навколо свого тіла.

— Вони хірургічно його імплантували. Я сама намагалася його витягти, але він занадто глибоко. Мені просто доведеться змиритися та жити з ним.

Ну, могло бути і набагато гірше. Вони могли згвалтувати мене, як і Джосі. Вони могли позбавити мене мого малюка так само, як Меган.

— Я хочу тобі допомогти, — тихо каже Аехако, і нотки всякого подразнення зникли з його голосу.

Я дивлюся на нього, і слабкий натяк на посмішку з'являється на моїх губах.

— Це так мило з твого боку, але мені й так добре. Я серйозно.

Я кидаю зім'яте листя в шкіряний мішечок. Хоча він і правий, я стискаю їх мало не до знищення. Я навіть не впевнена, чи варто мені віддавати їх Мейлак. Вони виглядають сильно пом'ятими.

— Ти на мене сердишся, Сумні Очі, чи не так? Я щось не так сказав чи зробив? — Він нахиляється ближче, і я вловлюю подих його запаху. Він пахне ягодами, які вони використовують для мила, і зовсім трохи потом, який чомусь на ньому пахне чудово. — Моя мета — змусити тебе посміхнутися, а не затьмарити твоє обличчя ще більшим сумом.

— Я в повному порядку, — стверджую я, нехай навіть його недавня розмова з жінкою ша-кхай все ще завдає болю. Для мене дуже важливо, чи він вважає мене привабливою. Я всього лише людина – сміх, та й годі!

— Ні, ти не в порядку.

— Так, а тобі подобається посипати сіль на рану, — відповідаю я, мимоволі, а потім мене подумки пересмикує від огиди. *Тьху. Чому ж мене так заносить?*

— Що то за висловлювання? Я не розумію, — він нахиляє голову. — А хіба слова «у порядку» в цьому випадку це доречні слова?

Рахош каже, що він не розуміє половини того, що говорить Ліз, тому я переживаю, що наш мовний бар'єр серйозніший, ніж ми думали.

— Не бери в голову, — відповідаю я швидко і відходжу вбік, так як він підійшов дуже вже близько, і через це я починаю тремтіти від хвилювання. — Думаю, Мейлак потрібно побільше чайного листя.

Я квапливо прямую до наступної рослини.

— «У порядку» означає... аааа, — він починає хихикати і слідує за мною. — Ти чула мою розмову.

Я знизую плечима, ухиляючись від відповіді на запитання.

— Ти чула, і твої почуття зачеплені, бо вважаєш, що я не вважаю тебе привабливою.

— Зовсім ні, — брешу я, відвертаючись від нього. Але в мене таке відчуття, ніби мої емоції у мене на лобі написані, а він може бачити мене наскрізь.

— Хмм. Хіба? Тоді подивися мені в очі, Сумні Очі, і скажи ще раз.

Я не дивлюсь. Я зриваю кілька листків із нового куща, тому що це чудова можливість, щоб відволіктися.

— Подивися на мене, Кайро, — знову каже він.

Я крадькома піднімаю на нього очі. Я здивована, чому мене так сильно тягне до цього інопланетянина. У минулому, на Землі, стосунків для мене не існувало. Я з того типу дівчат, які ніби... невидимки для хлопців. Я не одягаюсь у сексуальний одяг, не фліртую і рідко користуюся косметикою. Моє волосся банально каштанове і нудно пряме, обличчя у мене трішки подовжене, щоб вважатися гарним. Навіть співрозмовник із мене нікудишній. Я не незаймана, яка сподівається вийти заміж.

Я незаймана, тому що я нудна і несексуальна. Зазвичай мені було б начхати. Але Аехако? Він дуже мужній і настільки приголомшливий, що аж дух захоплює. Він – один із небагатьох ша-кхай, який стриже своє волосся коротко. Стрижка у нього мало не під корінь, і вона лише повертає увагу до його широкої, привабливої посмішки та величезних рогів, які виступають від лінії зростання його волосся. Захисні, бугристі нарости у нього на обличчя більш помітні, і це робить його обличчя – особливо його ніс – блідішим, ніж все інше. Але в нього настільки приваблива посмішка, що не можеш не вважати цього чоловіка гарним. Він високий і мускулистий, щільний, а не худорлявої, як у пари Ліз Рахоша, будови тіла, і все його тіло синювато-сірого кольору, який я вважаю інтригуючим.

Сказати, що він викликає відгук у мене в душі – це ще применшення. І мені ненависно, що він не реагує так само і на мене. Я знову відводжу погляд.

— Мені абсолютно начхати, чи ти вважаєш мене потворною.

— Але я зовсім так не вважаю, — шепоче він, і я відчуваю жар його великого тіла, коли він знову наближається до мене. — Я просто не став виправляти Айшу, щоб позбутися її, оскільки мені не хотілося продовжувати ту розмову.

Отже, він вважає мене гарненькою? Щасливе тремтіння пробігає крізь мене.

Я зупиняю в собі перебіг подібних думок. Не має значення, чи вважає він мене привабливою. Фліртувати з ним — точно помилка, не могу припустити, щоб потім я страждала від розбитого серця.

Я безплідна. Навряд чи він колись мені резонуватиме. Він може фліртувати, скільки хоче, але, вступивши зі мною в серйозні стосунки, ми можемо опинитися в безвиході.

— Ми просто друзі, — кажу я, коли він нахиляється ближче.

— Якщо ми просто друзі, то чому ти так переживаєш?

— Я не хвилююся, — знову заперечую я. Потім озирюсь на його обличчя, яке за кілька дюймів від мого. Від цього у мене знову починає дивно тріпотіти в животі, наче там пурхають метелики. — Чому... чому ти стоїш так близько?

Однобока, надто сексуальна усмішка розтягує його губи.

— Тому що ти весь час продовжуєш задкувати назад, — він нахиляється вперед, — І мені подобається, як ти пахнеш.

— Аехако, — кажу я ніжним голосом. Я не можу дати йому надію. Він повинен розуміти, що флірт зі мною ні до чого його не приведе. Він має приберегти свою увагу для жінки, яка колись зможе стати його офіційною парою. — Послухай ..., — я перериваюсь, бо він щось витягує з-під своєї туніки. — Що ти робиш?

— Я віддаю тобі подарунок на знак мого залицяння, — він витягує з-під туніки щось довге, товсте і загорнуте в шкіру та простягає його мені.

— Подарунок? — я приймаю це, глибоко зворушена увагою. Ми, люди, володіємо настільки небагатьма речами, що я й так уже почуваюся страшною нахлібницею через все те, що добрі інопланетяни ша-кхай надали нам. А зараз він робить мені подарунок?

— Подарунок на знак мого залицяння, — наголошує він. — Я дуже старанно над ним працював.

Подарунок... на знак залицання? Це у ша-кхай такі звичаї?

— Ясно, — мені не варто приймати його, але маю зізнатися, мені цікаво, що це таке. Він заповнює мої руки, і десь з фут довжиною (*прим. бл. 30 см*), до того ж товстий, як бейсбольна біта. Я повільно розгортаю його... А потім, вирячивши очі, витріщаюся. *Не може бути, це ж не ...* — Це твій, еее, пеніс?

Він гордо киває головою.

— Він має досить точну схожість. Я вперто працював, щоб він виглядав точнісінько. Щоправда, через те, що я годинами витріща вся на свій власний член, поки стругав ножом, інші подумали, що я здурів, — він знизує плечима. — Хіба він тобі не подобається?

Це ж дилдо! Я витріщаюся на нього в суміші жаху і недовіри власним очам. Він зроблений з кістки, і мені стає трохи страшнувато від того, якого роду тварюка може мати кістки ось такої... товщини. О, Боже, я червонію. Він і справді дуже товстий. І довгий. Адже це не може бути реальним розміром його пеніса. Вже ні з чим не сплутаєш важку голівку на кінці, і вени, що простежують довжину його, кхм, агрегата. Це однозначно пеніс. Уздовж верхівки навіть є опуклості, схожі на нарости, що в нього на бровах і великих, мускулистих руках. Причому на ньому є навіть яйця, а над членом випирає щось, що підозріло схоже на мізинець.

Господи всемогутній, та це, мабуть, і є та сама "шпора", про яку згадала Ліз. А я думала, що вона глузує з нас.

Як виявляється, це зовсім не так.

Я штовхаю цю... штуковину... назад йому.

— Я не можу це прийняти!

На мить він виглядає пригніченим. Його весела посмішка зникає, а обличчя накриває лютий вираз.

— Ти робиш це через іншого? На твоє серце хтось уже заявив свої права?

Я легенько похитую головою.

— Про що ти говориш?

Я зовсім збита з пантелику, але продовжую штовхати дилдо назад йому.

Він зводить брови, а руки впирає у боки.

— Хіба це не належний подарунок, щоби підтвердити серйозний намір доглядати дівчину?

— Люди не підносять подарунки, щоб підтверджувати намір доглядати!

— Але Ліз ... — він переривається, коли повне усвідомлення події накриває його з головою.

— Я її прикінчу, — говорю я зловісним голосом.

Замість того, щоб роздратуватися, Аехако відкидає назад свою велику, рогату голову і вибухає від реготу. Хапаючись за живіт, він розривається від нестримного сміху. Добре, що хоча б одному з нас весело від цього маленького жарту. Поняття не маю, що мені тепер робити.

— Забери це, — кажу я, штовхаючи йому в руки.

Він, все ще сміючись, скидає руку і хитає головою.

— Ну ні, це призначалося на знак залицяння, а я справді маю намір доглядати за тобою, моя людина з сумними очима. Так що залиши його собі, — він задерикуватю ворушить бровами. — Доти, поки тобі не захочеться побачити оригінал?

— Я... що? Ні! — шиплю я. — Не збираюся я дивитися на твій пеніс!

— Ти впевнена? Він дуже гарний. Ти тільки подивися, наскільки великий мій подарунок! — він жестом вказує на кістяний дилдо. — З ним я приніс би тобі величезне задоволення. У ліжку я дуже гарний.

— Навіть чути не хочу про твої сексуальні подвиги, — я шиплю. Потім знову загортаю штучку в шкіру, бо нехай мене біс вхопить, якщо стану розмахувати величезним дилдо, проходячи через усю печеру, а він, зважаючи на все, не збирається забирати його назад.

— Ні? — на якусь мить він виглядає дуже засмученим. — Як тоді людські чоловіки доглядають жінок, які їм подобаються?

— Ну, не дарують їм штучний збуджений пеніс. Вони дарують їм квіти, шоколад, поцілунки і таке інше.

Він схрещує руки на грудях.

— Мені здавалося, що ти казала, що вони не дарують подарунки.

— Поцілунки це не подарунки!

— А що це?

Зовсім спантеличена я витріщаюся на нього, кліпаючи очима. *Він не знає що таке поцілунок? Він, мабуть, жартує наді мною?*

— Це хитрощі з каверзою, так? — говорю я, з підозрою дивлячись на нього. — Я, як передбачається, розповідаю тобі, що таке поцілунок, після чого ти наполягаєш наочно продемонструвати, а в наступну мить – наші мигдалики вже грають у хокей.

Коли я говорю, він сильно хмуриє брови, і очевидно, що він поняття не має, про що йде мова.

— Мигдалин... хо-ки?

— Може, вистачить уже, — я несамовита від гніву і на нього, і на Ліз, бо вони обоє, схоже, змовилися проти мене. — Повірити не можу, що Ліз почала б розповідати тобі про дилдо, але ні слова про поцілунки.

— Отже, вони схожі? — у його очах відбивається хитрий блиск.

— Досить уже з мене цієї розмови, — я йду, прямуючи ближче до кущів. — Тобі краще піти.

— Чому тобі так складно повірити, що я хочу бути з тобою, Кайра? — він наближається до мене, рішуче налаштований як ніколи, і своєю великою рукою торкається мого плеча. Вся моя витримка йде на те, щоб не потягтися до цього легкого контакту між нами. Я так зголодніла за любов'ю та взаємною близькістю, що не довіряю самій собі, але просто не скину свої трусики лише тому, що він являє собою деяку стабільність у цьому дивному новому житті.

— Тому що ми не резонуємо одне одному, — говорю я втомленим голосом. І не будемо резонувати, бо моє тіло втратило здатності народжувати дітей, і неважливо, як сильно мені б цього хотілося. Або ж хлопцю, що стоїть поряд зі мною.

— Невже ми не можемо насолоджуватися тим неймовірним задоволенням, що пропонують нам наші тіла? — Він нахиляється ближче, і я відчуваю жар його тіла навпроти мого, хоча я навіть не дивлюся на нього. — Хіба ми не можемо пізнати радість дотиків одне одного?

— А далі що? — питаю я. — Що станеться, коли ти почнеш резонувати комусь іншому чи я?

Він знизує плечима, а його велике тіло зовсім розслабилося.

— Тоді життя продовжується, а ми святкуємо створення нової пари.

І ніхто не відчуває будь-яких глибоких почуттів? На мою думку, у таке важко повірити, але я тримаю свої думки при собі. Жодних ревностів? Жодної пекучої образи, що спалює? Ніяких заздростів, що хтось інший заволодів твоїм коханим?

Можливо, він може відключити свої почуття за допомогою вимикача, але я знаю, що створена не такою. Я знаю, що, коли погоджуся на роман, я захочу реальний роман. Щоб між нами були серйозні стосунки, і ми були не просто секс-приятелями. Я хочу бути коханою та кохати у відповідь.

Але, на мій жаль, все, що Аехако може запропонувати, бути просто секс-друзями.

— Не цікавить, — брешу я і окидаю його своїм найсерйознішим «Серйозна–Кайра–Говорить–Цілком–Серйозно» виразом обличчя. — Тож можеш покинути цю справу прямо зараз.

Він зітхає і трохи хитає своєю великою головою.

— Ми ще поговоримо, Сумні Очі. Я не збираюся тебе кидати, навіть якщо ти сама махнула на себе рукою.

Він простягає руку і проводить пальцем по моїй щоці, а потім йде.

Від цього легкого дотику у мене на шкірі залишається відчуття поколювання, я переповнена ниючою потребою. *Чому я? Ну чому саме я повинна бути найбільш невдачливою дівчиною на всьому світі?*

Тому що знаю, що, як тільки я поступлюся своїм бажанням і почну стосунки з Аехако, в той же час він може почати резонувати іншій жінці.

І я залишусь сама. Знову.

Тільки тоді, коли він уже на півдорозі вниз пагорбом, я усвідомлюю, що в мене в руках досі загорнутий у шкіру дилдо.

— Стривай, — кричу я. — Забери це!

Він ігнорує мене.

Я залишаюся на вулиці до тих пір, поки більше ні секунди не можу витримувати холод. Тоді, коли мої пальці замерзли від морозу, губи потріскалися на вітрі, а моя сумка сповнена трав, я нарешті повертаюся в печери. Дилдо я запхала в сумку з травами, бо не знаю, що ще з ним робити, проте він непристойно випирає. Справа в тому, що він просто величезний. Бути такого не може, щоб у якогось хлопця був такий здоровенний член. Не те, щоб я була експертом з членів, зрозуміло. На мить я замислювалася навіть про те, щоб закопати його десь у снігу, але після всього того часу та зусиль, що Аехако вклав у нього, це здається неправильним.

До того ж, залишившись одна, я можу і захотіти повивчати його трішки детальніше.

Прямуючи всередину, я дую собі на пальці, намагаючись зігріти їх. Рукавички мають першорядне значення, як і снігоступи. Якщо чесно, то насправді ми потребуємо всього потроху. Ліфчики, трусики – і я здригаюся при думці, яке буде, коли в мене вкотре почнуться місячні. Минулого місяця їх у мене не було, але вони в мене ніколи не були регулярними. Хвала богам за це, тому що ці люди носять одяг зі шкіри, а з нього виходить не найкраща пара трусів. Нехай у нас можливості дуже обмежені, все ж жебракам вибирати не доводиться. Нам ще пощастило, що ми живемо в теплі та ситості.

У головній печері досить тихо, хай навіть я й спостерігаю кількох людей, які проводять час у центральному басейні. Вдень багато хто з чоловіків виходять неподалік полювати на дрібну дичину або займаються всілякими ремісничими роботами. Джосі казала мені, що у чоловіка Мейлак, Кешрема, всього за кілька кроків є печера, яку він використовує для дублення та вироблення шкіри, і там завжди так жахливо смердить, що може викликати роздратування навіть у нашого притупленого нюху.

Я прямую до печери цілителя і стукаю по стіні ззовні, бо над входом затягнута шкіряна завіса.

— Мейлак?

— Кей-ша, — вона кричить.

"Заходь", – вимовляє перекладач мені у вухо.

Я входжу всередину, але вона не одна. Меган лежить на циновці перед цілителем, а трипалі руки Мейлак чіпають її живіт. Її очі шалено

світяться, що, як я дізналася, відбувається, коли вона глибоко поринає в цілительство. У кутку Еша, маленька дочка Мейлак, грає з кількома кістяними іграшками.

— Ооо! Я не вчасно? — я говорю це англійською, тому що ми все ще не знаємо їхню інопланетну мову.

— Нічого страшного, — каже Меган, ніжно посміхаючись. — Я просто зайшла, щоб Мейлак оглянула мене і таке інше. Хочу переконатись, ну, розумієш,... чи всі органи у мене функціонують справно чи маленькі зелені чоловічки нашкодили дечому.

Коли вони робили їй аборт? Ооо! Я навіть не подумала про це. Я сідаю в кінці циновки, тоді як Мейлак окидає мене сором'язливою усмішкою, а потім продовжує свою справу, м'яко притискаючи руки до живота Меган. Дитина – їй має бути два роки, мінімум – дивиться на мене і, щасливо белькочучи, шкутильгає до мене.

"Переклад відсутній", – передає перекладач. Це – дитячий белькіт. Я посміхаюся і простягаю руки Еше, і вона безстрашно залізає мені на коліна. Її маленька синя ручка відразу тягнеться до мого чола і потирає його, досліджуючи різницю між її наростами і моєю гладкою шкірою.

— Я зібрала трави і вирішила їх занести, — говорю я, щоб пояснити причину свого приходу. — Їй вдалося знайти щось погане?

Меган знизує плечима, але не встає.

— У нас тут щось на зразок мовного бар'єру, але досі в жах вона не приходила.

— Це ж добре, — кажу я, а потім придушую сміх, коли Еша відгинає мені губу та досліджує мої прямі зуби. У неї найгостріші маленькі ікла.

— Еша, — Мейлак гукає її і легенько трясє головою.

— Все гаразд, — говорю я і трохи відвертаюся від дитини. — Я не жаліюсь.

Я люблю дітей. Знаю, Ліз скаржилася на те, що ще не готова стати мамою, та й Джорджі говорила, що ніколи не замислювалася про дітей, а я думала. Я постійно думаю про них. Може, тому що в мене їх не може бути.

Мейлак поплескує по животу Меган, і шалене світло в її очах трохи пом'якшується.

— Закінчила, — каже Мейлак своєю мовою, а перекладач мимоволі оживає словами.

— Вона закінчила, — говорю я Меган, яка, вичікуючи, дивиться на мене.

— Зі мною все гаразд? — Меган, сідаючи, питає в Мейлак. Вона кладе руку на свій живіт, а потім рухає руками в ритмічних, заколисуючих рухах, що означає заколисування дитини. — У мене все нормально функціонує?

Цілителька киває головою і видає потік інопланетного мовлення, жестами вказуючи на живіт Меган, а потім дивиться на мене. Вони всі знають, що я можу перекласти. *«Нещодавно твоїй утробі завдали рани, — каже Мейлак. — Колись там було немовля, але більше його там немає. Твій кхай зараз займається відновленням ушкоджень. Він вже майже закінчив, і коли це станеться, не повинно бути жодних перешкод, через які ти не могла б виношувати дитини, як будь-яка інша жінка. Просто почекай ще один оборот Маленького Місяця і сама побачиш».*

Я перекладаю для Меган і морщусь, коли маленькі, хапкі ручки Еші натикаються на мій перекладач і смикають за нього. Трохи задрячи посмішці полегшення, яка все ширше розтягує губи Меган, я обережно відтягую маленькі пальчики Еші, щоб звільнитись.

— Я така рада це чути, — вона жестом вказує на цілительку, яка дивиться на мене. — Якщо хочеш, то вона й тебе подивиться? Ну, щоб дізнатися причину, через яку ти не резонуєш.

Я прикушую губу, а потім хитаю головою.

— Я й так знаю, чому я не резоную.

— Ну й у чому справа? — її очі широко розплющені.

Я вагаюся. Я так боюся комусь про це розповідати, але ще я відчуваю необхідність з кимось розділити свій тягар. Я хочу, щоб хоч хтось розумів, чому зі мною настільки непросто мати справу.

— Коли мені було тринадцять, у мене лопнув апендицит. Я ледве не померла і багато часу провела у лікарні. З цієї причини кілька моїх внутрішніх органів заразилися, а коли мені стало краще, лікарі сказали, що я ніколи не зможу мати дітей, — я знизую плечима. — Я знаю, що не резоную, бо безплідна.

Вираз співчуття в її очах завдає мені болю. Вона кидає погляд на Мейлак, яка не в змозі розуміти нашу розмову.

— Послухай, може, вона все-таки погляне. Можливо...

Я хитаю головою і влаштовую затишніше Ешу, остерігаючись її маленьких ріжок, що виступають з дитячої головки. На цей момент вони згорнулися, прилягаючи до її голови, але вони виростуть і будуть більше виступати.

— Що буде те й буде. Я страшенно боюся, що отримаю від них стусан під зад, як тільки вони дізнаються правду.

— Я мовчатиму і нікому нічого не скажу, — гаряче запевняє мене Меган. — Присягаюсь тобі.

— Дякую тобі, — я посміхаюся їй теплою усмішкою.

Вона усміхається мені у відповідь, але тут вираз її обличчя змінюється, стає таким химерним. З її губ зривається хихикання.

— Еее, у тебе є ще щось, про що тобі хочеться розповісти?

Я трохи розгублена її питанням, але тут і Мейлак починає хіхикати.

— Еша!

Я опускаю погляд і бачу, що малеча знайшла мій подарунок на знак залицяння ... і дуже зосереджено розглядає його.

— О, господи, — бурмочу я і, забравши його в неї, знову завертаю його у шкіру. — Мені це подарував Аехако.

— А, ну так, — вимовляє Меган піддражнюючим голосом.

— Винна в цьому Ліз. Вона запевнила його, що саме так людські чоловіки доглядають жінок.

— Ооо, проклянулися паростки романтика? — вона складає разом долоні. — Це ж чудово!

Я хитаю головою.

— Із цього нічого не вийде. Я ніколи не резонуватиму. Звідки мені знати, що завтра він не резонуватиме тобі? Або Джосі? Чи Клер?

А мене тоді вкотре кинуть. Це історія мого життя. Щоразу, коли я зустрічаю хлопця – що саме по собі дуже рідкісне явище – і в нас починаються стосунки, я відчуваюся зобов'язаною вказати на те, що у мене не може бути дітей. І оскільки я нікому не віддаюся, їхній інтерес помирає. Я подружка не для тривалих відносин. Я – короткострокове,

свого роду «не дуже цікаве» тимчасове захоплення до тих пір, поки вони не зустрінуть ту єдину, з якою хочуть провести все життя.

І нею ніколи, взагалі ніколи не буваю я.

Цього разу співчутливий погляд Меган, сповнений жалю, мене справді турбує.

— Будь як буде. Ось, — кажу я, відкриваючи свою сумку, щоб згорнути тему розмови. — Я принесла тобі трави, Мейлак.

Протягом кількох днів усе спокійно. Люди, як і раніше завантажені своїми справами. Джосі вирішила, що хоче навчитися готувати, а Тіффані все ще наполегливо намагається перетворити шерсть двісті у свого роду пряжу. Меган проводить час з Мейлак і навколо печер доглядає лікувальні трави, а Харлоу вичиняє шкіри. Клер таїться разом зі своїм інопланетним залицяльником, а коли батьки малюків зайняті справами, доглядає їх.

Усі залишаються чимось зайнятими, включаючи мене. Тут була подрібнена сіль з «великого солоного озера», розташованого за кілька днів шляху звідси, і вона безцінна для всіх, тому я намагаюся з'ясувати, як засолити та закоптити м'ясо, щоб зберегти його довше. Однак, їжа дуже цінна, тому я беру найбільш неприємні шматочки, смак яких людям не подобається, та експериментую на них. Хоча і це здається марнотратним. Один з таємних складів замороженого м'яса було поховано під лавиною, і плем'я стурбоване тим, що коли стане «дійсно холодно», буде недостатньо продовольства, щоб нагодувати всіх, тому всі ми постійно у робочому режимі. Тут з'явилися «нові роти», вагітні жінки, багато тих, кого необхідно забезпечити настільки потрібним одягом, тому немає часу сидіти склавши руки.

Останнім часом я зовсім не бачу Аехако. Він теж іде полювати, і дивно, але засумувала за його заграванням і сміхом. Я переконую себе, що не повинна, а в той же час усі інші, схоже, просто чудово вписалися на новому місці з цим племенем ... за винятком мене.

Не дивно, що я почуваюся самотньою. Може тому, що всі мої найближчі подруги, здається, знайшли кохання. Мені ненависно, що я відчуваю заздрість, коли бачу, як Вектал годує Джорджі шматочками

м'яса, або що Ліз з Рахошем віддають перевагу проводити свій час у мисливських угіддях, бо це означає дуже багато часу залишатися наодинці. Я заздрю навіть Аріані, тому що її пара Золай щосили намагається змусити її посміхнутися.

Єдина людина, яка в мене залишилася, це Аехако, а я прогнала його.

Мисливці знаходилися у мисливських угіддях весь тиждень, і від цього у печерах було тихо. І все ж таки, коли, повернувшись з полювання з новими шкурами, Аехако мені підморгує, дуже важко приховати, що я червонію від хвилювання. Особливо, коли він стверджує, що беріг це для мене, щоб з них виготовити плащ. Який же він дбайливий.

Ну, зрозуміло, тоді мені на думку спадає образ дилдо у всій своїй повноті – аж до окремих вен, і я знову заливаюсь фарбою збентеження.

Того ж дня приходять Ліз із Рахошем, притягнувши сани, повні м'яса для племені, і збираються залишитися тут на ніч. Вони входять одночасно з Кешолом, одним із багатьох самотніх мисливців у племені ша-кхай. Я обіймаю Ліз, радіючи зустрічі з нею. Вона вся світиться від щастя, палає міцним здоров'ям та коханням до своєї пари.

— Ну, як полювання? — питаю я, променисто посміхаючись. — Твоя пара досі продовжує тебе годувати?

Вона заливається сміхом і відступає убік, коли Кешол, перекинувши через плече тушу двісті, заносить її в печери племені на обід. Хтось спрямовує його в дівочу печеру, мабуть, тому що Тіффані намагається зробити щось загадкове, щоб створити щось з усієї цієї вовни двісті. Ліз все заливається сміхом, знову привертаючи мою увагу.

— Боже, ну звичайно. Коли ми не трахаємося як кролики, ми їмо. У нас так багато їжі, — вона поплескує себе по животу. — Рахош повний рішучості якнайшвидше збільшити мене в обсязі.

Покритий шрамами інопланетянин нахиляється і цілує свою пару в маківку.

— Я повинен піти привітати вождя, — він іде в той бік, куди прямував Вектал.

З власницькою посмішкою на губах Ліз спостерігає, як він йде, а потім вона повертається до мене.

— Як ти? Як життя у переповнених печерах?

— Переповнена, — погоджуюсь я. — Ми всі тут переступаємо одне через одного. Вони шепочуться про те, щоб знову, за кілька років, відчинити другу печеру, щойно народяться всі дітки.

— А вона в них є?

Я киваю головою.

— Зважаючи на все, колись недалеко звідси в них була друга, менша, але після хвороби всі перейшли в одну.

— То чому б її знову не відчинити? — Ліз обіймає мене за талію, коли ми прямуємо в дівочі печери, щоб сісти і трохи перевести дух.

— Тому що вони не впевнені, чи в нас достатньо запасів, щоб нагодувати дві печери, — говорю я їй. Останнім часом це було найбільш обговорюваною темою в серйозних розмовах. — Печери займають пів дня шляху звідси в хорошу погоду, а під час поганої погоди дістатися до неї практично неможливо. Вони побоюються, що взимку люди не матимуть що їсти. Поки ми продовжуємо залишатись тут і дивимося, що з цього вийде.

Не знаю навіть, чи захоплюватися мені, коли подумую про ще одну печеру. Було б непогано мати трохи усамітнення..., але разом з тим, я хвилююся, що це призведе до ситуації «відправлення всіх «знедолених» в інше місце», а я не хочу, щоб це сталося.

— Я не проти штовханини, — додаю я за мить. — Я...

У печері луною відгукується пронизливий вереск. Ми з Ліз обмінюємося поглядом, ну а потім обидві мчимо до дівочої печери, так як саме там пролунав цей вереск.

Коли ми опиняємось на місці, бачимо Меган, що оповила свої руки навколо шиї Кешол. Він тримає її в обіймах, своїм обличчям чоловік притискається до її обличчя, а її ноги не торкаються землі. Вона знову починає хихикати і верещати, і тоді ми чуємо це — чудову гармонію легкого муркотіння.

— От лайно! — каже Ліз і радісно плескає в долоні. — Ви двоє щойно стали резонувати?

— Так і є, — відповідає Меган і цілує в щоку приголомшеного Кешола. — З тобою все добре?

— Моя пара, — промовляє він благоговійно, а потім знову кружляє Меган довкола себе. — Моя пара!

Вона знов і знов покриває його обличчя поцілунками і тут цмокає його у губи, бентежачи цим Кешола.

До цього моменту біля входу в печеру вже сформувався натовп, однак Меган з Кешолом були настільки захоплені одне одним, що навіть не звернули на це увагу. Переповнена щастям, вона дивиться йому в очі, а він не може перестати торкатися її. З тим самим успіхом нас могло і зовсім тут не існувати. Муркотіння в печері було досить гучним, щоб я відчувала власні безмовні груди надто тихими.

— Сьогодні чудовий день, — заявляє Вектал позаду нас. — Наше плем'я продовжує рости та процвітати.

— Гей, — вимовляє Ліз, коли Кешол починає розшнуровувати тасьми на своїх штанах. У такому ж забутті Меган тепер з величезним захопленням цілує його глибоким поцілунком, що нам стає непристойно дивитися на них. — Думаю, ми маємо залишити їх одних.

Джорджі крокує вперед, проштовхуючись повз всіх глядачів, і опускає завісу над входом у дівочу печеру.

— Давайте залишимо їх наодинці, — каже вона весело. — Більшість мисливців повернулися, до того ж ми маємо гарні новини. На мою думку, це потрібно відсвяткувати.

Декілька радісних вітань луною віддаються під склепіннями печери, і починається невпинна балаканина, що заглушає муркотіння щасливої парочки. Я йду, відчуваючи себе трохи втраченою та самотньою. Я маю бути щасливою за Меган. Повинна. Чомусь я озираюся на всі боки печери і бачу Аехако.

Він спостерігає за мною.

І душа в мене починає боліти ще більше, бо мені його не отримати.

АЕХАКО

У нас є чай, що перебродив, називається сах–сах, у виготовленні якого Кеурем, чоловік Мейлак, справжній майстер. Від нього сморід як від дути серпоклювів [2], але смак на язичі відчувається приємно теплим, до того ж сприяє звільненню від заборон. Під час свята плем'я відкриває один шкіряний мішок сах–сах за іншим, і всі

бенкетують, сміються і радіють. Стара Кемлі та її пара витягують свої барабани та флейти, і печеру заповнює радісна музика, що перекриває будь-які шуми, які може видати тепер уже резонуюча пара, що піддається вимогам кхай.

Фарлі, донька Кемлі, – поки що настільки молоденька, щоб вважатися лише підлітком – витягла свої фарби та розфарбовує декоративними символами шкіру будь-кого, хто може всидіти досить довго, щоб дати їй це зробити. У моєму серці Фарлі займає свій міцний куточок, тому я один з перших, хто став жертвою її дитячого благання, і коли я сідаю, вона розмальовує мої роги спіралями, а обличчя та груди – розгонистими символами. Старійшини цьому посміхаються – свого часу наші предки, як правило, прикрашали свої тіла на честь спарювання, і вони раді бачити, що звичай відроджується.

Крім того, люди дуже захоплено йдуть на розфарбовування, і я спостерігаю, як бліду шкіру Джосі прикрашають синіми фігурами. Неподалік сидить Кайра зі смутком в очах і спостерігає. У неї усмішка на обличчі, але ця усмішка не досягає її очей. Таке трапляється рідко. Іноді вона поглядає на мене, але потім так само швидко відвертається.

Навіть серед урочистостей вона здається дуже самотньою.

— Чи можна мені взяти це? — питаю я у Фарлі, простягаючи руку до горщика з фарбою червоного кольору. Вони з Джо сі хихикають, дивлячись на різнокольорове забарвлення в «зебру», яке вона розмальовує, але червоний у ній не використовується.

— Звісно, — відповідає Фарлі мовою ша-кхай. — Збираєшся когось розфарбувати?

Я киваю головою і жестом вказую на Кайру.

— Схоже, їй не завадило б взяти більшу участь у святі.

Джосі дарує мені посмішку. Вона ні слова не розуміє з нашої розмови, але здогадується, про кого я говорю.

— Будь добрий, змусь її посміхнутися? Вона мене обламає.

— Що це вона обламає в тебе?

Джосі лише знову починає хихикати.

— Неважливо.

Все ж таки дивні ці люди. Я беру фарбу і шкіряний мішок сахаром, і перш ніж податися в бік Кайри, я нахиляюся до Джосі ще раз.

— Ти знаєш, що таке поцілунок?

Вона кокетливо мені підморгує.

— Ти що, здороване, клеїшся до мене?

Я сміюсь.

— Ти мене дуже швидко доконаєш.

Вона хихикає, і цілком очевидно, що вже якийсь час вона прикладається до сах–сах. Вона вручає Фарлі фарбу іншого кольору, а потім закочує один із своїх хутряних рукавів.

— І мої руки теж!

Я вичікую, поки Фарлі в жесті рухає рукою, а потім починає розмальовувати барвисті кола на шкірі Джосі.

— Поцілунок, — каже Джосі, занурившись у роздуми. — Здається, Джорджі з Векталом називають його спарюванням губ.

Aaa! Я бачив його на власні очі. Коли Вектал думає, що інші не дивляться на них, він прикладається своїм ротом до губ своєї пари, і вони зливаються разом. Мені навіть здалося, що він засовував свій язик їй у рот, що досить цікаво. У колишні часи язиком я лизав піхву, але рот – ніколи, і мені дуже хочеться спробувати.

Я в ишукую у натовпі Кайру. Вона, відійшовши вбік від галасливих членів племені, ховається в кутку, щоб не плутатися під ногами у людей, що починають танцювати під ритм барабанів. Очікування на ще одну дитину і ще один щасливий резонанс завжди є нагодою для свята. Не має значення, що тут не вистачає місця, де нова пара може зробити свій будинок. Завжди знайдеться містечко, навіть якщо доведеться спати зваленими в купу поверх одне одного.

Я не був би не проти лежати на Кайрі.

Коли я перетинаю жваву печеру, повільною, розслабленою ходою, хитаючи стегнами, прямо переді мною виходить Айша.

— Це для мене? — запитує вона, побачивши в моїй руці шкіряний мішок сах–сах.

— Ні, — я проходжу повз неї, ігноруючи роздратований звук, що вона видає. Я прямую просто до Кайри, яка ховається в кутку. Вона сидить на набитій подушці, а поруч із нею ще одна, вільна. *Чудово*.

Людина окидає мене незадоволеним поглядом, коли я опускаюся на подушку поруч із нею.

— Мені не потрібна компанія.

— Нічого не вдієш, Сумні Очі, — я пропоную їй шкіряний мішок з чаєм. — На щастя для тебе, мене не так легко відмовити.

Кайра нюхає напій і морщить свій кумедний, крихітний людський носик.

— Що це?

— Це... — я підшукую правильні слова. — Він обпалює горло і змушує почуватися краще. Ти будеш?

— Алкоголь, — виправляє вона. Вона знову нюхає його та пропонує його мені. — Спочатку ти.

Я роблю великий ковток зі шкіряного мішка і морщусь від різкого смаку, але за мить мене заливає теплом.

— Міцне.

Вона забирає в мене шкіряний мішок і трохи відпиває з нього. Я спостерігаю, як її маленькі губки охоплюють місце, де лише мить тому були мої, і мене одразу ж пронизує хіть. За Кайрою дуже навіть непросто доглядати, але я сповнений рішучості домогтися свого.

Вона морщиться від смаку, але робить другий ковток.

— Він жахливий.

— Випий ще. Його смак почне здаватися значно кращим.

Вона відпиває ще один великий ковток, а потім відкашлюється, витираючи рот.

— Думаю, ти обманюєш мене.

— Може, я трохи перебільшую, — говорю я, і коли вона намагається повернути його мені, я відмовляюсь брати. — Продовжуй. Тобі явно не завадить легкий вплив алкоголю.

— Сп'яніння, — виправляє вона мене.

— Ваша мова збиває з пантелику, — кажу я їй і черпаю пальцем легкий мазок з маленького горщика з червоною фарбою. — І в більшості випадків ваші слова не мають сенсу.

— Ти не далекий від істини. Нам, напевно, слід швидше навчитися вашій мові. Повернутись назад до космічного корабля і отримати «завантаження мозку», про що раніше згадувала Джорджі.

Під «космічним кораблем», гадаю, вона має на увазі печеру старійшин, яка, як люди клянуться, є ще одним кораблем, на якому сюди приземлилися наші пращури. Може, вони й не помиляються, але мені все ж таки дивно думати про нього, як про корабель. Коли вона

вкотре відпиває, її погляд звернений до групи танцюючих, у центрі печери. Декілька нещодавно спарених людських жінок зі своїми чоловіками танцюють навколо теплого басейну та чудово проводять час. Інші влаштувалися неподалік і просто відпочивають. Мій друг Золай годує ласими шматочками свою пару, яку він любить до божевілля.

— Усі вони виглядають такими щасливими, — каже Кайра тихим голосом. — Мені слід радіти за них, чи не так?

Чай, що перебродив, мабуть, діє на неї дуже швидко; вона навіть розмовляє зі мною за власною ініціативою. Я озираюсь і дивлюся на інших.

— Хіба вони не мають бути щасливими?

— Ні, звичайно, повинні, — вона знову дивиться на мене очима повними смутку та розпачу. — Вся проблема в мені.

Я проводжу кінчиком пальця, що вмочив у фарбу, вниз по її маленькому носику, утворюючи лінію.

— Бо тебе не тішить, що вони щасливі?

Вона косить очі до носа, придивляючись до лінії.

— Навіщо ти мене розмальовуєш?

— Ну, це звичай у нас такий, коли святкуємо свята. Розмальовуючи себе, ми висловлюємо свою радість.

Її очі знову випромінюють смуток.

— Тоді, може, тобі варто зберегти свою фарбу для когось іншого.

— Дурниці, — я nanoшу легкий мазок на її підборіддя, а потім додаю ще дві барвисті лінії на її витончених вилицях. Вона зберігає мовчання, коли я це роблю, і спостерігає за мною. Мені так і хочеться висловити їй кокетливі жарти, пофліртувати, викликати посмішку на її маленькому личку, але вона виглядає такою нещасною, ніби опинилася у важкій та безвихідній ситуації, що будь-які жарти, які я скажу, можуть здатися явно дурними. Я закінчую з її обличчям, вивчаючи творіння своїх рук, а потім знову вмочую палець у горщик з фарбою і починаю виводити лінії на витончених вигинах м'язів її шиї. Її шкіра під моїми дотиками відчувається такою м'якою, що в мене відразу починає болісно нити член. — Ти приносиш радість у моє серце. Хіба це нічого не означає?

Я чекаю, що вона закотить очі на знак схвалення, але натомість, вона стає ще сумнішою.

— Тобі вже час відмовитися від будь-якої думки про мене, Аехако . Зверни увагу на дівчину, з якою в тебе може щось вийти.

— Щось... вийти? — ще одна людська фраза, що збиває з пантелику. Ми чуємо слова, але те, як ці люди їх використовують, не має жодного сенсу.

Кайра лише видає зітхання і намагається відвести погляд.

Я ловлю її за підборіддя, перш ніж їй це вдається.

— Я дізнався, що таке поцілунок, — кажу я їй, задоволений собою. Це цілком відволіче Кайру і забере смуток із її очей. Я чекаю, що вона стане ухилятися, відступить і знову дорікне мені за те, що фліртую з нею.

Натомість її пильний погляд прямує до моїх губ.

Її губи злегка розтуляються, і вона нахиляється вперед.

— Ооо?

Я впізнаю запрошення з першого погляду, коли бачу його. Я нахиляюся вперед і притискаюсь своїм ротом до її губ. Я не маю чіткого уявлення про нюанси, пов'язані з поцілунками, але я цілком впевнений, що можу в цьому розібратися. Якщо це щось на кшталт облизування піхви, я просто стежитиму за її натяками.

Губи у Кайри м'які і податливі, і у своїх думках я відразу мимоволі уявляю їх на своїй шкірі. Мій член відчувається, немов камінь, усередині штанів. Вона притискається своїми маленькими губками до моїх, а я перебуваю в нерішучості, не будучи впевнений, як мені треба відповідати. Вектал завжди виглядає так, ніби він пожирає свою жінку.

Але коли Кайра проводить язиком між моїх губ, я відкриваю їх, щоб впустити її. Ініціативу у поцілунок вона бере на себе, і я зачарований – і збуджений. Вона затискає в кулачки мою туніку, і я притискаю її до себе, відчуваючи, наскільки тендітна людина в порівнянні з моїм кремезним, м'язистим тілом. У неї немає ні рогів, ні бугристих наростів, що захищають м'які частини її тіла, та її вразливість страшенно лякає мене.

Тут її язичок торкається мого, і я геть забуваю все про її крихкість. Всередині мене вирує хіть, і я обережно потираю своїм

язиком її. На смак вона як чай, що перебродив, тільки більш солодка, більш чудова його версія. До того ж язичок у неї ідеально гладкий і слизький на відміну від мого, у якого є горбики та шорсткості, як у всіх ша-кхай. Кайра усвідомлює це, і слабкий звук, повний подиву, зривається з її губ.

Проте вона не відступає. Вона, потягнувшись рукою до моєї щоки, пестить мою щелепу, і ми, як і раніше, цілуємося. Я трохи нахиляюся над її ротом і лижу її у відповідь, наслідуючи рухи, які вона почала. Коли Кайра не починає цьому заважати, я продовжую, і мої рухи стають все сильнішими і сміливішими, вишукуючими. Знову і знову я трахаю її своїм язиком. Це, як я розумію, і є те, що подобається людям. Це – спроба збудити губами, обіцянка того, на що буде схоже саме спарювання. Таке неймовірно божевільне відчуття.

А ще ці відчуття просто чудові.

Я не можу припинити цілувати її. Тепер розумію, чому люди так сильно цим захоплюються.

Через секунду вона відсувається і дивиться на мене. В її очах теж палахкотить приголомшлива хіть, а руками вона чіпляється за мене.

— Ходімо, — шепочу я, нахиляючись вперед і знову проводячи язиком по її губах. — Інші зайняті святом. Моя печера повинна бути вільна. У нас буде час побути наодинці.

І мені не терпиться досліджувати її людське тіло і з'ясувати, що їй подобається.

Вона починає нервово моргати, а потім хитає головою.

— Ні, ще ні. Я...

Голос у неї переривається, а очі стають скляними. Її рука підлітає до сріблястої раковини, яка виступає з одного її вуха.

І тут її лице захоплює вираз повного, дикого, тваринного жаху.

Розділ 2

КАЙРА

Вони повертаються.

Якась частина мене завжди сподівалася, що ми ніколи не побачимо їхній космічний корабель. Що вони забудуть про скинутий тут вантаж, і дозволять нам прожити решту життя у мирі та злагоді з людьми Вектала . Ми вже обжилися, витягуючи максимум користі з такої дикої ситуації і поступово забуваючи наших перших викрадачів. Гадаю, це лише самообман, спроба видати бажане за дійсне.

Але коли пташині цвірінькання зелених чоловічків просочуються крізь мій перекладач, все моє тіло напружується від хвилі спогадів. Про те, як серед ночі мене витягли з моєї квартири і я прокинулася на оглядовому столі. Про жахливу першу зустріч з прибульцями, про їх розчаровані обличчя, коли вони второпали, що я не розумію жодного слова. Про те, як мене тримали поки силоміць – боляче вставляли перекладач в моє вухо. Про тижні, проведені у в'язниці, де смерділо чимось нелюдським, страждаючи від тваринного жаху. Про те, як я боялася вимовити хоча б звук.

«Погодні умови на планеті не ідеальні. Вилучення майна буде відкладено».

Це – єдине, що доходить до мене, але це – все, що мені потрібно почути. Вони повертаються, щоб забрати вантаж!

А я все ще маю перекладача у вусі.

Від жаху я починаю шумно задихатись, і чіпляюся за руки Аехако .

— Що таке? – він торкається мого підборіддя. — Кайра?

Вони зможуть вистежити мене. Вони зможуть мене знайти, адже перекладач неможливо вийняти з мого вуха, і тоді вони повернуть мене назад. *Боже!* Я ледве ковтаю ридання, що піднялися до горла.

— Впевнений, що думка про те, щоб провести час у моїй печері, наврядчи настільки жахлива? — його голос дразливий і солодкий, він притягує мене назад у реальність. Я чіпляюся за його руки, міцно стискаючи їх.

«Мені не можна нікому про це розповідати. Почнеться паніка», – думки вихором крутяться у голові . Якщо вони почнуть шукати перекладач за сигналом навушника, можливо, мені не варто бути тут, у печерах.

Я досі настільки далеко в своїх думках, що коли Аехако нахиляється, щоб знову поцілувати мене, автоматично відвертаюся від нього.

Його обличчя стає похмури:

— То справа в мені? Хіба тобі не хочеться моєї уваги?

— Я... справа в тому... тут все непросто, — я хитаю головою. — Мабуть, я піду сяду біля вогнища, гаразд?

Можливо, якщо я буду оточена іншими, їхні щасливі голоси заглушать страх, що зростає в мені?

АЕХАКО

Щось не так. Я дивлюся, як Кайра встає і дерев'яною ходою наближається до вогнища, розташованого в центрі печери. Для всіх інших на її губах ледь помітна вимушена усмішка. Хоч вона і сидить з ними, я відчуваю, що думками вона не в печері, і не окремо з кимось. Вона виглядає такою відстороненою , коли настільки пильно вдивляється у вогонь, а між бровами у неї з'явилась стурбована зморшка.

Можливо, все-таки проблема в мені. Можливо, мої спроби залицятися змушують її переживати. Розчарований цим, я підводжуся на ноги і повертаю Фарлі фарбу. Святкування більше не приносить

мені радості. Я спостерігаю за Кайрою ще кілька хвилин, і хоч вона посміхається і розмовляє з іншими, для мене абсолютно очевидно, що вона стривожена і дуже нещасна.

Раніше жодна жінка, з якою я зближувався, не відмовляла мені. Я розділяв шкури з двома жінками однолітками, і обидві жадали отримати мою увагу, поки не знайшли свою власну пару. Моя рідна мати називає мене чарівним. І все ж таки, ця маленька людинка з сумними очима з нетерпінням чекає нагоди втекти від мене.

Занепокоєний, я віддаю Фарлі свій шкіряний мішок сах-сах і вирушаю спати у свої шкури. Я повернувся назад до моїх батьків і братів, бо в печерах майже немає місця. Я зовсім не проти – все одно в мене немає пари, хоча я із задоволенням знайшов би тихе містечко і ділився б насолодою із Кайрою.

Однак коли я дістаюся до своїх шкур, вони вже зайняті. Там Айша, що заманює мене пальчиком, недвозначно закликаючи йти вперед. Це зовсім не те, що мені потрібно цієї ночі. Втоmlений, я протираю рукою обличчя, розмазуючи фарбу, яку так старанно наносила Фарлі.

— Що ти тут робиш, Айшо?

— Усі на святкуванні, — каже вона, затримавши дихання, поки водить рукою по моїй постелі. — Підходь і приєднуйся до мене. Я скучила за тобою.

Я хитаю головою:

— Іди знайди свою пару, Айша. Цієї ночі я не потребую компанії.

Очевидно, це справжнісінька брехня – якби наступної миті тут з'явилася Кайра, я б із задоволенням затягнув її в свої шкури. Але в Айші є хлопець, і мене відштовхує її недбале ставлення до нього.

— Він мені не потрібен, — каже вона, надуваючи губи. — Я хочу тебе.

— Ти мені не потрібна, — кажу я якомога м'якше. Айша мій давній друг, але тепер вона, здається, сповнена рішучості зіпсувати мені життя. — Наші кхай ніколи не з'єднуються, Айшо. Припини вже намагатися повернути минуле.

Вона встає і поправляє свою шкіряну сукню, впиваючись у мене поглядом.

— Як тобі завгодно, але ця людина не бажає бути з тобою, Аехако . Краще шукай задоволення там, де це можливо.

Я навмисно не зважаю на неї, коли вона йде. Це дратує мене, але вона права.

Наступного ранку я спостерігаю за Кайрою, сидячи біля вогню в центрі печери і працюю над різьбленням. Я роблю іграшку для Еші, яка вже досягнула того віку, щоб проявити зацікавленість до всяких цілющих трав своєї матері і потребує чогось, що зможе відволікти її. Коли Фарлі була маленькою, я зробив їй кістяні каблучки, з'єднавши їх між собою акуратним різьбленням, і їй подобалося, як вони брязкали. Я зроблю такі самі для Еші. Я беру одну з довгих стегнових кісток двісті і починаю працювати над нею. Виготовлення брязкальця для дитини передбачає видовбування багатьох отворів, а це дозволяє мені спокійно сидіти і спостерігати за людьми в печері.

Одна з цих людей завжди знаходиться у центрі моєї уваги. Цього ранку Кайра сидить біля вогнища, оточеного валом. Те, що вона не у своїй печері, означає, що вона когось шукає. Те, що вона не наближається до мене, робить боляче, але мені цікаво побачити, на кого вона чекає. Вона виглядає втомленою, з'явилися круги під очима, а барвисті, грайливі смужки, які я намалював на її обличчі вчора ввечері, зникли. Ще дві людини сидять біля неї і жваво розмовляють, але вона тримається емоційно відсторонено.

Однак, коли Вектал і Джорджі заходять у печеру, вона одразу ж стає жвавою. *Ааа. Так вона чекає вождя.* Я нашорошую вуха, адже мені цікаво дізнатись, про що вони говоритимуть.

Вона досить невимушено вітається з Векталом і Джорджі, ну а викладає свій задум.

— Я б хотіла здійснити подорож до печери старійшин.

— До космічного корабля? — зацікавлено питає Джорджі. — Серйозно? Навіщо це тобі?

Видно, що Кайра почувається некомфортно, коли відповідає. Вона злегка нахиляється і торкається сріблястої мушлі у вусі.

— Я б хотіла дізнатись, чи можна її видалити. І якщо це можливо, то мені треба буде скористатися комп'ютером там, щоб опанувати місцеву мову. І я тут довго думала — вона широким жестом обводить печеру, — Погляньте навколо. Ця печера не є природним утворенням. Двері отвори надто рівні, стелі надто ідеальні. Я думаю, що коли люди Вектала приземлилися тут, вони, мабуть, додумались в якийсь особливий спосіб обробляти каміння. Я хотіла б зрозуміти, чи зможемо ми зробити це знову. Може, нам вдасться поцупити частини з корабля і виготовити нові різакі. Нам знадобиться більше простору, щоб кожному вистачало місця.

Вектал потирає підборіддя.

— Це чудова ідея.

— Мені потрібна лише одна людина в якості гіда, — швидко продовжує вона. — Просто відправте мене з одним із мисливців, і я впевнена, що сама зможу знайти дорогу назад, як тільки хтось покаже мені шлях...

Я під воджуся ще до того, як вона встигла закінчити своє речення, оскільки в мені прокинулись всі мої захисні інстинкти. Широкими кроками я підходжу до місця, де вона розмовляє з вождем. Її план просто божевільний. Люди зовсім нічого не знають про це місце. Вони навіть поняття не мають про ці величезні засніжені простори, не знають місцевих тварин і в якій небезпеці знаходяться. Кайра ніколи не повернеться, якщо залишиться там сама. Я не дозволю цьому статися.

— Я відведу Кайру до печери старійшин.

Вона здивовано дивиться на мене, але я помічаю, що вона не протестує. Кайра тільки міцніше стискає свої маленькі людські губки, ну а потім дивиться на Вектала.

Це мене сильно турбує. Вона так сильно хоче піти, що готова терпіти мої загравання? Вона справді схвильована якоюсь серйозною проблемою.

— Тобі доведеться взяти когось іще, — повідомляє Вектал. — Хтось із решти людей також може потребувати знання мови.

Вираз обличчя Кайри стає ще більш стурбованим.

— Ох, але якщо ця місія виявиться марною і не принесе потрібних результатів, я б не хотіла даремно марнувати час інших

людей. Але гаразд.

— Ми можемо взяти невелику групу, — я пропоную компроміс.
— Можливо, троє мисливців і троє людей?

Вектал схвально киває.

— Коли ви вирушаєте?

Я з очікуванням дивлюся на Кайру.

Вона виглядає розчарованою.

— Я б хотіла поїхати якнайшвидше.

— Тоді завтра. На світанку. Я дізнаюся, хто з мисливців захоче піти з вами.

— Нам обов'язково потрібно взяти із собою двох людей? — Кайра виглядає нещасною.

— Щось трапилось? — запитує Джорджі.

Кайра швидко хитає головою і натягує на обличчя фальшиву посмішку.

— Просто ненавиджу марнувати чийсь час.

Ні, справа зовсім не в цьому. Вона щось приховує, але що саме, я поняття не маю.

Однак тепер я збираюся витягнути з неї цю інформацію.

Під тиском обставин Кайра погоджується взяти з собою двох людей на ім'я Харлоу і Клер. Харлоу – та, що з помаранчевою копицею волосся і з цяточками, що вкривають її шкіру. Я запам'ятав її через незвичний колір. Про Клер я не пам'ятаю нічого, окрім того, що вона надзвичайно тиха. Ну, це, а також те, що вона очевидно, ділить шкури з Беком, кожного разу, коли їй випадає нагода.

Бек, звісно, одразу ж добровільно зголосився приєднатися до нашого походу. Без сумніву, він сприймає це як час, який можна провести зі своєю людською коханкою подалі від переповненої печери.

Я не можу звинувачувати його за це; з тієї ж причини я ходжу за Кайрою тінню. Крім того, що йдеться про її захист, я потай плекаю надію, що одна з моїх кокетливих шпильок влучить у ціль і вона розтане та впаде в мої обійми.

Я зовсім не радий, що ще троє мисливців зголосилися піти з нами. Їх не хвилює, що наша компанія має бути невеликою, вони

сприймають це, як вигоду, адже вони отримали можливість провести ексклюзивний час з нерезонуючими людськими жінками.

— Зрештою, — заявляє Харрек, — хіба не так Рахош почав резонувати своїй жінці? Він тримав її подалі від інших, поки вона не здалася, — він киває головою в бік жінок, які готують свої пакунки неподалік. — Я був би не проти провести час наодинці з однією із них. Можливо, мені вдасться переконати їхній кхай, що я готовий до серйозних стосунків.

Почувши його слова, я, насупившись, дивлюся на нього.

— Ця справа не стосується спарювання з жінками.

— Ні? Скажи про це Беку. Він вважає дівчинку з тихим голоском своєю власністю, і при всьому цьому вони не пов'язані належним чином. Попри це, я триматимусь подалі від неї, — він просто знизує плечима. — Будь-яка з інших цілком мене влаштовує. У тієї, в якій раковина у вусі, дуже гарні очі.

Нестримний приплив власництва важко пронизує мене.

— Ти можеш піти наступного разу, — я брешу йому. — Йде Хейден, — коли Харрек починає заперечувати, я додаю, — він має перевірити свої пастки.

І, розлютившись від думки про те, що він задумується про зближення з моєю Кайрою, я штормом несуся геть.

Він просто-напросто захотів собі пару – йому байдуже і те, що в Кайри очі повні печалі, і те, що вона відчуває себе самотньою. Він їй абсолютно не підходить.

Коли двоє інших мисливців запитують мене, коли ми вирушаємо, я кажу їм ту саму відмовку – наша група переповнена. І тоді я підходжу до Хейдена і кажу йому, що хотів би, щоб він приєднався до нас. Мій похмурий друг не в захваті.

— Ти пропонуєш мені піти з вами? — запитує він, каменем заточуючи вістря свого улюбленого списа. — Навіщо це тобі?

— Тому що ти єдиний, хто, як мені здається, не думає своїм членом, коли справа доходить до людських жінок, — я схрещую руки і дивлюся на нього, намагаючись зберігати свій голос природним.

Він бурчить, дивлячись на мене у відповідь.

— Тобто ти намагаєшся тримати інших подалі від тої, яку вже сам обрав?

Я вибухаю сміхом, оскільки Хейден завжди бачить мене наскрізь.
— Цілком можливо. Але хіба ти можеш мене в цьому звинувачувати?

Він кидає на мене кислий погляд.

— Хто з жінок вирушає у подорож? Джо-сі?

— Ні, вона не йде.

— Чудово, — він стоїть і здуває кістковий пил з наконечника списа.— Ну, тоді я піду з вами.

— Ти хочеш, щоб вона пішла? Я можу поговорити з Кайрою... — я перебиваю себе хихиканням, коли бачу, як насуплено він дивиться на мене.— Ні? Джо-сі безневинна.

— Вона безперестанку базикає, — каже він різким голосом, надягаючи маленький шкіряний захисний чохол на вістря свого списа.— І їй зовсім неважливо, хочу я слухати її розмови чи ні.

Як кумедно.

— Може, якби ти поговорив із нею, замість того, щоб ігнорувати, вона зрозуміла б, який ти сварливий малий.

— А може мені сказати Харреку, що ти змінив своє рішення?

Я підіймаю руки вгору на знак капітуляції.

— Не обов'язково ставати таким запальним, мій друже. Ти ж із нами? Ми йдемо вранці.

Він швидко киває.

— Але, якщо дізнаюся, що Джо-сі йде, вирушиш без мене.

КАЙРА

Поки я пакую валізу для походу, через перекладач у вусі я не можу не чути розмову Аехако з Хейденом. Мої щоки вкриває гарячий рум'янець. Він відганяє інших мисливців, бо хоче бути тим єдиним, хто проводить час зі мною. Я задоволена, хоча й кажу собі, що не варто було б. Аехако не може претендувати на мене.

Просто мені так хочеться, щоб... він міг.

Але тепер прибульці повертаються, і я думаю, це на краще, що я залишилася самотньою.

Поруч зі мною Харлоу корчить гримасу, випробовуючи один зі своїх снігоступів, які вона зробила.

— Здається, цей розколюється. Деревина недостатньо зелена. Або еєе ... рожева? — дівчина знімає взуття і перевіряє його. Воно зроблене зі шкіряних ремінців і деревини рожевих, гнучких віє-подібних дерев, що ростуть назовні за межами печер. — Мені потрібна нова гілка, — Харлоу підводиться на ноги і обтрушує свої м'які шкіряні штани. — Дівчата, не хочете піти зі мною? Нам все одно потрібно зробити ще одну пару для Клер.

Я встаю, залишивши свою сумку. Частина мене, що заслуговує на осуд, хоче й далі підслуховувати розмову Аехако, але мені не слід цього робити.

— Я піду з тобою.

Я вже маю подібне взуття, але Клер майже не покидає печери, саме тому у неї його немає.

— Я залишуся всередині, — каже Клер своїм тихим голосом, енергійно упаковуючи сумку. Одного швидкого погляду навколо достатньо, щоб побачити, що Бек знаходиться неподалік. *Ааа, зрозуміло.* Я накидаю хутрянний плащ і пару рукавиць, а потім дістаю ножі з кістяними руків'ями для себе і Харлоу.

Ми виходимо з печери на сніг і йдемо трохи далі стежкою, до густого заросту рожевих, гнучких дерев. Я чую хрускіт снігу під чиймись кроками позаду і розумію, що один з мисливців йде за нами назирці. Вони завжди дуже пильно спостерігають за людьми – не через щось погане, а просто тому, що ми нічого не знаємо про цей світ. Вони не хочуть, щоб ми постраждали.

Харлоу оглядає дерева.

— Як би я хотіла, щоб на них було багато гілок, як у нас вдома. Так було б набагато легше.

Я киваю, просуваючись у "ліс" дерев. Деякі з них на кронах розколоті на частини, що розгалужуються гілками, але здебільшого дерева ростуть просто вгору без гілок, лише з пальмо-подібним пір'ястим листям замість звичайного. Насправді, вони схожі на одну велику вію, яка покрита такими ж віями, тльки значно меншого розміру.

— Використаймо тоді просто саджанці? Їх буде значно простіше обрізати.

Наші снігоступи дуже прості у виготовленні – це один довгий шматок дерева скручений у формі краплі та скріплений на п'яті. Шкіряні ремені перехрещені, щоб зробити сітку в центрі, а зверху вони прив'язуються до стопи. Хорошим моментом є те, що для їхнього вироблення не потрібно особливої майстерності, тож ми з легкістю можемо самі про них подбати.

Ми з Харлоу вибираємо підходяще деревце. Воно трохи коротше, ніж нам хотілося б, але якщо ми зріжемо його прямо під корінь, воно буде достатньо довгим для легкої ваги Клер. Харлоу вибирає найближчий саджанець, і ми разом починаємо різати стовбур. Погода сьогодні холодніша, ніж зазвичай, великі товсті сніжинки падають з хмарного неба. Я хвилююся, що вони подумають, ніби погода недостатньо сприятлива для подорожі, і відкладуть наш похід.

Мені треба піти. Найближчим часом. І чим швидше, тим краще.

Рукавицями я розгортаю сніг, намагаючись знайти корінь. Земля тут, як тільки я копаю достатньо глибоко, щоб її побачити, має цікавий синюватий відтінок, і від здивування я із силою вдаряю по ній. Ще один приклад того, наскільки це місце відрізняється від мого дому. Я розкопую ще трохи землі, іронічно зауважуючи, що мені вдалося заглибитись в сніг майже на два фути, а ми на схилі пагорба, що означає, що тут не так глибоко, як в інших місцях. За мить, я натрапляю на щось білуватого кольору, і починаю його розкопувати.

У цієї рослини немає стрижневого кореня, як я очікувала. У нього... потовщення. Схоже на ріпу? Схвильована, ножем і рукавицями я продовжую копати, вже не переймаючись своїм початковим завданням. Коли я розкопую рослину цілком, то виявляю цибулину розміром з пляжний м'яч. Вона має лісовий запах і білуватий колір, а коли я піднімаю її на сніг, Харлоу підходить до мене, щоб поглянути на неї.

— Це що, картопля? — схвильовано питає вона.

— Не знаю. Думаєш, його можна їсти?

Здається, вони тут тільки м'ясо і їдять.

— Я готова його спробувати, — каже вона зі сміхом. — Раніше я була вегетаріанкою. Мені було дуже важко змінити себе.

Закладаюся, так і є.

Ми відрізаємо стовбур деревця для снігоступів, і я вкрай задоволена, коли заносу цей коренеплід всередину. Можливо, нам вдасться подати цим людям кілька аспектів раціону людського харчування і розширити можливості харчування загалом. Мені подобається думка про те, щоб зробити свій внесок, а не просто постійно приймати.

Того ж вечора ми їмо шматочки смаженого коренеплоду разом із звичним сирим м'ясом. Кемлі, старша жінка, яка є експертом племені з рослин, визнала коренеплід їстівним. Вона не розуміє, чому ми хочемо його їсти, але всі куштують приготовані шматочки, і я бачу, як руки тягнуться до добавки. Я дуже задоволена і щаслива.

Але не зовсім рада, коли Аехако відводить мене вбік.

— Не хочеш відкласти поїздку? З кожною годиною стає все холодніше.

— Що? Ні! Не говори дурниць. Все гаразд.

Насуплюючи брови, він киває на вхід до печери.

— Ходімо. Зараз побачиш.

Я закінчую їсти свій шматок "не-картоплі" і йду слідом за ним. Від входу в печеру дме різкий вітер, але мені здається, що якщо візьму свій плащ, це лише зміцнить рішення Аехако залишитися. Тож я збираюся з духом, схрещую руки на грудях і йду за ним, коли він виводить мене назовні на нічне повітря.

Від початку дня випав ще один фут снігу, і повітря помітно похолоднішало. Аехако робить кілька кроків, а потім повертається, щоб подивитися на мене.

— Вітер змінив напрямок, — каже він, показуючи на небо. — Тепер він дме зі сходу, — ну, слово, яке він каже, — це не "схід", але саме так переклав його перекладач. — Він вдаряє по горах, а потім повертає назад сюди, що означає ще більше снігу.

— І що? — кажу я, намагаючись звучати безтурботно. — Тут завжди падає сніг. Яке це має значення?

Він робить крок назад до мене. Ми вийшли із зігрітої полум'ям глибини печери, і тут темніше, ніж я очікувала. Я інстинктивно присуваюсь ближче до стіни печери, щоб затулитися від вітру, і не можу сказати, що мені погано, коли Аехако встає переді мною, ще більше закриваючи собою холодний вітер. — Люди досить тендітні, —

каже він. — Я б не хотів, щоб ти нашкодила собі під час цієї пішої подорожі, — він простягає руку і прибирає пасмо волосся з мого обличчя. — Ти може, й сильна духом, але тіло твоє слабке і крихітне.

— Слабке й крихітне? — шиплю я, а потім злегка ляскаю його по руці, коли усвідомлюю, що на його обличчі грайлива посмішка. Він дражнить мене.

— Твої руки вже, як лід, — каже він, беручи мої пальці в свої. — Навіть твій кхай не витримує такого холоду, — його шкіра випромінює тепло, він підносить мою руку до своїх губ і дмухає на неї теплим повітрям.

Чомусь від цього мої соски твердіють. Його дотик дуже ніжний і турботливий, а грайливий погляд, яким він на мене дивиться, кокетливий і повністю в стилі Аехако .

— Нам негайно треба йти, — кажу я йому тихим голосом. — Це конче необхідно.

— Тебе щось турбує, — каже він, затискаючи мою долоню між своїми, розтираючи мої пальці, щоб зігріти їх. — Ти поділишся зі мною цим?

Боже, я і справді цього хочу. Я присуваюсь ближче до нього і простягаю йому другу руку, щоб він попиклувався про неї так само, і він приймає її, ніжно накривши своєю, а потім тре свої руки об мою холодну долоню, щоб зігріти її. Але що буде, якщо я скажу йому, чи не спробує він залучити інших, щоб врятувати мене? Їхні списи та праці не допоможуть проти прибульців з технологіями, які я бачила.

Тож я говорю розумну брехню. Або, принаймні, напівбрехню.

— Я просто... хвилююся, що прибульці повернуться. Я боюся, що кожен день, проведений тут, ось-ось стане нашим останнім. Що завтра я прокинуся і знову опинюся на кораблі прибульців, знову буду викраденою.

Я очікувала, що він подарує мені заспокійливі слова. Скаже мені, що такого не станеться. Що з ним я в безпеці. Натомість він знову ніжно дмухає на мої руки і говорить:

— Ніхто не може передбачити, що станеться завтра, Кайро. Я можу впасти зі скелі і зламати шию. Можу підхопити кхай-хворобу. Або ж... я можу дожити до старості і посивіти, як Кемлі та її пара Борран , — він знизує своїми великими плечима. — Але я точно знаю,

що життя в страху перед тим, що може статися заважає нам насолоджуватися тим, що ми маємо сьогодні.

Як не дивно, але його слова змушують мене почуватися краще. Я підсуваюся до нього трохи ближче, щоб відчутти тепло його тіла.

— Боюся, я все ж не можу викинути все це з голови, щоб жити сьогоднішнім днем. Я б справді хотіла цього.

— Я можу показати тобі, як це зробити, — шепоче він.

Я милуюся його ротом, зачарована проблисками гострих ікол за цими м'якими усміхненими губами. *Я не повинна цілувати його. Я не повинна хотіти його поцілувати.* Мій час тут обмежений. Жахливі прибульці повертаються, і вони прийдуть просто за мною, бо я все ще ношу цей дурнуватий навушник. Але мене так шалено тягне до Аехако, що можна зійти з розуму. Я хочу, щоб він торкнувся мене. Хочу його поцілунків і бути в самому центрі його уваги. Я хочу фліртувати з ним у відповідь, хоча кожна частинка мого ества знає, що це – погана ідея.

Чорт забирай, я хочу, щоб фліртувати було прекрасною ідеєю.

— Життя може бути солодким, якщо живеш одним днем, — шепоче він, і його пальці ковзають до мого скуйовдженого волосся, відкидаючи пасма з обличчя.

Я схиляюся до його руки, якою він мене торкається. Нічого не можу з собою вдіяти. Я відчувала себе такою ізольованою і самотньою з тих пір, як нас привели сюди. Я хочу мати можливість розслабитися і відпочити в умовах повної безпеки. Я так сильно хочу, щоб хтось пригорнув мене до себе і сказав, що все буде добре.

— Боюся, що в мене, можливо, залишилося не так багато часу, — зізнаюся я йому. Я прикриваю його руку своєю і утримую її, притиснутою до моєї щоки. Він обережний, щоб не торкатися ненависної частини перекладача, що стирчить у мене над вухом, але я надто добре усвідомлюю, що він там. Навіть зараз він дзижчить і щебече розмови з печери в моїй голові. Ненавиджу, що він не затихає. Я хочу тиші. Мені хочеться, щоб закінчились усі хвилювання і тривоги.

Аехако нахилиється і припіднімає моє обличчя до свого. Його наміри відображаються в кожній частинці його обличчя. Він ось-ось

поцілує мене. Крім того, він рухається достатньо повільно, щоб я могла зупинити його в будь-який момент, якщо не захочу цього.

Але я хочу. Тож хапаю його за один з великих рогів і підтягую ближче до себе, скорочуючи відстань між нами. Його рот зустрічається з моїм, а потім ми жадібно цілуємося. Його рот ковзає по моєму, його язик проникає в глиб мого рота. На якийсь час я забуваю про інопланетян і балаканину всередині. Я забуваю про перекладач, хірургічно прикріплений до мого вуха. Я забуваю про все, крім м'яких губ чоловіка, що цілує мене, і його неповторного смаку. Про те, що наші зуби ніжно стикаються, коли поцілунок стає надто захопливим. Про те, як його язик торкається мого, заохочуючи мене бути такою ж агресивною, як він.

Його рука ковзає до моїх грудей, і він штовхає мене назад – і на мій подив, я розумію, що притиснута до скелі, коли сильно вдаряюсь спиною в гладкий камінь. Його рука накриває мою грудь, а губи жодної миті не відриваються від моїх. Від неочікуваності я видаю слабкий писк йому у вуста, коли його великий палець задіває мій сосок. Від цього легенького дотику хвиля задоволення накриває усе моє тіло, розбурхуючи нервові закінчення, про які я навіть не підозрювала. Мій пульс стукає, наче відбійний молоток і я хочу, щоб Аехако зробив це знову. Я перериваю наш поцілунок і, задихаючись, дивлюсь на нього.

— Я...

— Це занадто? — запитує він низьким, хрипким і таким сексуальним голосом, що мені хочеться розтанути прямо тут, перетворитись на сніг. — Тобі тут надто холодно? — кісточки його пальців легенько простежують виямку між моїми грудьми. — Може, заїдемо всередину?

І знову він дає мені вибір взяти на себе ініціативу. Раптово я стаю лякливою ніж оленятко, не зовсім розумію, як вчинити, і мене всю трусить. Я знаю, чого хочу, але це конфлікт зі здоровим глуздом.

Що буде, якщо я зближуся з Аехако, а завтра він почне резонувати з кимось іншим? Що буде, якщо ті інопланетяни заберуть мене звідси, щойно я поступлюся бажанням, які брижами проносяться по всьому моєму тілу?

Своїм великим пальцем він проводить по моїй розпухлій верхній губі.

— Живи сьогоднішнім днем, Кайро, — шепоче він.

Він ніби може читати мої думки. Навіть якщо завтрашній день піде під три чорти, у нас є сьогодні. Може, мені потрібно завоювати сьогоднішній день для себе. Думаю, мені варто створити для себе кілька спогадів, які допоможуть мені пережити все те жахливе, що, напевно, чекає мене попереду.

Так що я беру його руку в свою і дивлюся на неї зверху вниз. Ми з ним так відрізняємось одне від одного. Моя шкіра – білувато-рожева, як незасмагла людська плоть; його – блакитного кольору, як у його народу, а на дотик, ніби замш. Від трьох великих кісточок пальців у нього відходять три товсті, сильні пальці з блискучими синюватими нігтями без загострення. Моя рука виглядає крихітною порівняно з його долонею, але від нього я не відчуваю загрози.

Я почуваюся в безпеці. І тому я зразу переходжу до справи.

— У тебе рука така холодна, — шепочу я йому тихим голосом.

На якусь мить я помічаю на його зазвичай усміхненому обличчі проблиск розчарування. Він починає відсторонюватися, вважаючи мою відповідь за відмову від його уваги.

Але я стискаю його руку міцніше, адже відпустити її не збираюся. Замість цього, своїм пильним поглядом вдивляючись у його очі, я направляю її під свою сорочку з м'якої шкіри і прикладаю до свого теплого живота.

Я даю йому зрозуміти, що хочу продовження. Що я хочу більшого. Більшого з ним. Що сьогодні я живу сьогоднішнім днем.

Низький гуркітливий стогін проривається крізь мій перекладач, і він нахиляється вперед, притискаючи своє горбисте чоло до мого.

— Ти руйнуєш усі мої добрі наміри, Кайро.

— Я й не знала, що вони у тебе такі добрі, — кажу йому злегка кокетливим голосом, відчуваючи, що мені перехоплює подих. Загравати це взагалі не в моєму характері. Але мені хочеться порушувати свої звичні кордони з ним.

І мені подобається його реакція.

Його пальці під моєю сорочкою погладжують мій живіт, лоскочучи мене. Я злегка звиваюсь, а коли він носом підштовхує мій,

після чого губами проводить по моїх вустах, я розтуляю їх, відгукуючись на його поцілунок. Мені хочеться вказати йому, щоб він і не заїкався про свої добрі наміри, але несподівано вони здаються такими неважливими. Просто мені хочеться трохи ніжності. Трохи дотиків.

Аєхако рукою гладить мене по ребрах, а потім, задерши мою сорочку, він пестить півкулю грудей. Я затамовую подих, усвідомлюючи, наскільки великою є його рука. Мої груди, мабуть, здаються йому крихітними. Я думаю про великих, сильних жінок його племені. Я все ще трохи худа після кількох тижнів голоду в полоні. Мої груди, звісно, вже не ті, що колись, та й тоді вони теж не були вражаючими.

Самими кінчиками пальців простежуючи вигин однієї з грудей, він впивається мені в губи пристрасним поцілунком, м'яко всмоктуючи мою нижню губу. Боже мій. Для чоловіка, який поняття не мав, як цілуватися до вчорашнього дня, він до біса добре це вміє.

— Ти така гарна, Кайра. Така ж вишукана, як серподзьоб.

Комплімент здається мені дивним, і нервові хихикання виривається з мого горла, коли я уявляю собі тукана-вбивцю. Не дуже сексуальний уявний образ.

— Що таке серподзьоб?

— Шшш, — каже він. — Зараз це зовсім неважливо, — його великий палець знову проводить по моєму соску, а потім обводить круги навколо нього.

Я втягую в себе повітря. Його дотик відчувається як абсолютна досконалість. Я заплющую очі, мої ноги підкошуються під натиском відчуттів. Відчуваю, як його велика рука обвивається навколо моєї талії, підтримуючи мене, коли я починаю осідати прямо біля стіни. Він не дає мені впасти. Весь цей час він дарує моєму обличчю м'які, уважні поцілунки.

— Скажи, якщо я надто сильно налягаю своїми дотиками, — шепоче він, а потім ковзає своїми губами над моїми.

Цього ніколи не буде занадто багато. Це так добре, що я ледве можу ясно мислити. Цього разу нескінченна балаканина в моєму навушнику не має значення. Все, що зараз існує, — це велике тіло

Аехако , що притискається до мого, його рука, що стискає мою талію, і той великий палець, що дражнить мій твердий, як камінь, сосок.

— Ти така м'яка, Кайро, — каже Аехако , облизуючи моє незмінене вухо. Він ніжно прикушує мочку, і по всьому моєму тілу пробігають мурашки. Я чіпляюсь за нього, загубившись у відчуттях. — Ти скрізь така м'яка? — запитує він. — Якби я дослідив тебе між ніг, чи знайшов би я таку ж м'якість?

О, боже. Тихий протест вертиться на моєму язиці, але так і залишається невисловленим . Я не хочу його зупиняти. Я хочу, щоб він відкрив для себе всю мене і продовжував торкатися до мене. За старих часів я торкалася себе, але це ніколи не було навіть наполовину так добре, як його пестоші.

Я хапаю ротом повітря, мені важко дихати, коли він ніжно проводить своїми губами по моїх, а потім його рука лягає на пояс моїх штанів. Вони підперезані шнурком, бо гудзиків і застібок-блискавок тут ще не винайшли, і мені здається, що я починаю розкладатись на частини в ту ж мить, що й вузол. Мої розв'язані штани сповзають по стегнах на кілька дюймів, в очікуванні все моє тіло напружується.

Його пальці гладять мій живіт.

— Взагалі-то, ти теж можеш мене торкатися, Сумні Очі, — каже він низьким, спокусливим голосом.

Ооо . Я починаю часто-часто кліпати, намагаючись розплющити очі, і тут до мене доходить, що мої руки стиснуті в кулачки і нерухомо притиснуті до його грудей. *Звичайно, він теж хотів би, щоб його торкнулися. Ну, яка ж я ідіотка.* Я розправляю свої долоні й хапаюся за його туніку. На комірці є шнурівка, і я починаю невміло з нею вовтузитись, постійно відчуваючи його пильний погляд на своєму обличчі і руку, що гладить м'яку шкіру внизу мого живота.

Не розуміючи, чого від мене очікують, дуже важко зосередитись на тому, що відбувається. Тож я фокусуюся , намагаючись заглушити все, крім завдання, що стоїть переді мною. Операція: “доторкнутись до Аехако ”. Я смикаю за шнурки на його комірці, розв'язуючи їх, поки вони широко не розкриваються, демонструючи широкий простір синіх, мускулистих грудей. Моя рука ковзає під тканину і торкається до нього, здивовано відчуваючи над його серцем шорстку текстуру значно більшої кількості наростів. Я завжди забуваю, що ці прибульці мають

більш жорстку, покриту наростами поверхню шкіри на особливо чутливих частинах тіла.

— Ось тут ти шорсткий, — шепочу я йому, ковзаючи пальцями по дивній ділянці шкіри.

— А ти скрізь така гладенька, чи не так? Я вважаю це захоплюючим, — його пальці опускаються нижче і торкаються кучерів мого лобкового волосся. — Ааа... і оце теж. Я й забув про це.

Мої ноги автоматично стискаються разом, і я, відчувши сором, тягнуся, щоб витягнути його руку. Точно! У цих прибульців немає волосся на тілі, як у людей. Ми, мабуть, огидні для них.

— Я... Я... Я...

Мені в голову не приходить нічого, що можна було б сказати. Попросити вибачення через непоголений лобок? Тут ж нема жодної бритви!

Але Аехако ігнорує тиск на своє зап'ястя і, досліджуючи мої завитки, проводить крізь них пальцем.

— Вони відрізняються від волосся на твоїй голові, чи не так? — він припадає вустами до моїх довгих локонів, пробуючи їх. — Це так цікаво.

— Аехако, будь ласка, — шепочу я, відчуваючи, як моє обличчя палає. — Мені просто...

— Не варто соромитись. Я вивчаю твої відмінності. Вони мені подобаються, — він нахиляється і знову цілує мене, потім ніжно втягує мою нижню губу і посмоктує її. Це відволікає мою увагу, і в голові у мене знову суцільна каша, а потім, відпустивши мою губу, він шепоче: — Додам це до свого списку збудливих відчуттів, які уявлятиму собі, коли пеститиму свій член.

Мої очі розширюються. Він буде думати про волосся на моєму лобку, коли йому захочеться помастурбувати? Чому ж це викликає таке... бурхливе збудження? Я глибоко вдихаю і знову дивлюся на його велику, широку грудну клітку. Я можу зупинити його, але... мені зовсім не хочеться цього робити. Незважаючи на моє збентеження, мені хочеться, щоб його допитлива рука спустилася ще нижче, щоб він отримав ще більше в свою колекцію фантазій для мастурбації.

На мою думку, це так лякаюче і непристойно, але я не можу перейматися цими думками в даний момент.

Всередині його коміра я ковзаю рукою в бік, у всіх відношеннях відчуваючи його рельєфну грудну клітку. *Господи, ну просто, як кам'яна плита.* Я рукою натрапляю на щось тверде і розумію, що це — його сосок. Мені стає цікаво, тому я проводжу по ньому своїми пальцями, досліджуючи його ретельніше. Мені ніколи не спадало на думку замислюватися про свої соски, як про м'які, поки я не обмацала його. Він такий самий шорсткий, як і поверхня шкіри захисної пластини в нього поверх серця. Так незвично.

— А зараз, ти додаєш до своїх збудливих відчуттів, хіба ні, Кайро? — видихає він хрипло, тоді як очі його горять пристрасстю. — Щоб ти могла думати про мене, коли пізно вночі в своїх шкурах торкатимешся себе.

Я відчуваю, як у мене починає горіти обличчя, лише подумавши про те, щоб зробити подібне. Мені хочеться заперечити, що цього я робити не стану, але... боюся, це було б брехнею. А він досить самовпевнений, щоб вважати, що я буду думати лише про нього.

Ось тільки це насправді зовсім не брехня.

Прикусивши губу, я витягую руки з його коміра, щоб перейти до талії. Я хочу продовжувати торкатися його, але в ту мить, коли мої руки залишають тепло його одягу, знову закрадається холод вулиці. Я припідіймаю поділ його короткої туніки і ковзаю пальцями по його сильних стегнах. Він носить чоботи довжиною до колін, але під одягом у нього гола шкіра, що шокує мене. Він наче шотландець в кілті, і мені цікаво, чи носить він щось під цим кілтом.

А ще мені хотілося б знати, чи достатньо у мене сміливості для того, щоб в'янути це.

Він з шипінням видихає, коли я проводжу пальцями вгору по одному із його стегон, покритих рельєфними м'язами.

— Продовжуй досліджувати мене, Кайро. Я не збираюся тебе зупиняти, — і його губи знову запечатають мої, тоді як його пальці опускаються нижче й торкаються моїх складочок.

Він видає стогін мені в рот і приглушує мій зойк від несподіванки цього дотику. Там, де його пальці, я відчуваю стільки всього. Я відчуваю, наскільки величезна його рука, наскільки товсті й довгі в нього пальці. Наскільки тепла в нього шкіра.

Наскільки сильно, дуже сильно я промочила між ногами.

У мене немає трусиків. Тут немає шкіри, з якої можна було б зробити хороші інопланетні трусики, тому я навчилася обходитися без них, хоча відчуваю себе жахливо голою. Проте саме в цей момент я рада відсутності трусиків, бо його пальці погладжують мою мокроту, і він знову стогне.

— Б'юся об заклад, що на смак це як найсолодший нектар.

Я знову стогну, впиваючись пальцями в його стегна від думки про те, що він дізнається які на смак мої соки.

Язик Аехако сплітається з моїм, а його пальці досліджують мої складки. Вони рухаються крізь мої статеві губи, знаходять вхід до моєї піхви, від чого я задихаюсь і завмираю, а потім ковзають назад до мого клітора.

Коли він торкається його, мені перехоплює подих.

— Аааа! — каже він, явно виглядаючи дуже задоволеним собою.
— Я знайшов твій третій сосок.

Мій... що?

Мені варто виправити його. Справді, варто. Але його пальці ковзають по ньому так само, як він робив це з моїми грудьми, і від цього відчуття настільки неймовірні, що я видаю крик і чіпляюся за нього, не в силах зробити хоч щось, окрім як розчинитися в цих відчуттях.

Його рот вкотре перехоплює мій, і як тільки я обхоплюю його своєю ногою, практично всідаючись на його руку верхи, він починає гратись з моїм клітором, потираючи його своїм великим пальцем вперед-назад, а я хникаю і труг об нього, сповнена відчайдушної потреби. Мій язик проникає в його рот, і я, сп'яніла від бажання, вже не в змозі ні про що думати. Я така близька до того, щоб кінчити, але краще мені сказати йому, щоб забрав свою руку...

І ось його поцілунки змінюються, він пурхає язиком по моїх губах і після цього кількома поцілунками покриває моє підборіддя, мою щоку і рухається до мого вуха. Він знову покусує мочку, а потім смоче її, саме тоді подушечками своїх пальців він перекочує мій клітор.

І я пропала. Видавши глибокий стогін, я кінчаю. Прокляття, я кінчаю так сильно, що все моє тіло здригається від сили оргазму. Світ перевертається, і вже не існує нічого, крім мого рваного дихання,

відчуття гарячого, твердого тіла, притиснутого до мене, і наполегливого тертя його пальців по моєму клітору. Агонія пронизує мене наскрізь, і я кінчаю, до того ж замість того, щоб відсторонитися, Аехако продовжує пестити мій клітор, доводячи мене до ще більшого збудження. Я...я не знаю, що й думати. Кожного разу, коли я торкалася себе, в ту мить, коли кінчаю, я зупиняюсь. Справу зроблено. От тільки він все ще торкається мене, і я вже не можу з цим впоратися. Гучний крик виривається з мого горла, коли я кінчаю знову, ще сильніше, різкіше, і його губи накривають мої, щоб заглушити цей звук. А я лише продовжую кінчати.

На той час, коли посторгазменне тремтіння перестає прокочуватися крізь моє тіло, мене лихоманить, і я відчуваю себе надзвичайно чутливою, але видаю писк тоненьким голоском на знак протесту, коли його пальці зісковзують з мого клітора. Приголомшена, я піднімаю погляд на Аехако, а він наостанок цілує мене в кінчик носа, після чого підіймає свої вологі пальці до рота. Ззовні так холодно, що вони вкриваються тонюсінькою кіркою льоду, але він злизує ці замерзлі краплі, а з його горла проривається глибокий рокіт задоволення.

А я просто витріщаюся на нього.

Чим ми щойно тут займалися?

АЕХАКО

Руки Кайри стискають мою дупу, так близько до мого хвоста, що це зводить мене з розуму. Я не знаю, чи усвідомлює вона, в що вчепилася, – судячи з застисненого погляду її очей, я не знаю, чи вона взагалі багато чого усвідомлює.

І невимовна гордість розпирає мене від однієї тільки думки про це. Мені подобається, що саме я довів її до абсолютно безглузлого стану.

Вона моя. Резонує вона чи ні, але Кайра – моя жінка, моя пара, і я битимуся з будь-яким чоловіком, який вважатиме інакше. Я повласницьки обіймаю її, спостерігаючи, як змінюються вирази на її маленькому людському личку.

Однак, як тільки вона приходить до тями, в її очах знову з'являється сумний вираз. Я не можу цього допустити. Тому я змушую

її прийти до тями ще одним поцілунком, а потім шепочу:

— Твої руки достатньо теплі?

Вона кліпає і дивиться на мене затуманеним поглядом, і одразу ж різко забирає руки, наче обпечена, як тільки розуміє, що тримає мене за дупу. Її обличчя вишнево-червоне, ніс – від холоду, а щоки – від збентеження.

— Ми не повинні були цього робити.

Від думки про це власницька чоловіча половина мене стає сварливою. *Чому не варто було?* Я дивлюся, як вона натягує назад спущені на стегна штани і зав'язує шнурки.

— Чому б нам цього не робити? Хіба ти не насолоджувалась? Хіба я не змусив тебе здригтися від задоволення?

Її пальці притискаються до мого рота, щоб змусити мене замовкнути, і вона озирається навколо, щоб перевірити чи не спостерігає за нами хтось інший. Мені це здається кумедним, враховуючи, що хвилину тому, коли кінчала, вона кричала від задоволення. Коли вона переконується, що навколо нікого немає, то знову дивиться на мене з докором в очах.

— Чому на не варто було цього робити? — знову запитую я. — Це було приємно.

— Так, звичайно, але ж ми не пов'язані! З моїм везінням, ти можеш паруватися з кимось вже завтра.

— Ааа, — кажу я. — Але зараз у нас досі не закінчилась ця ніч.

І я нахиляюся для ще одного поцілунку і розчаровуюсь, коли вона відвертає голову вбік.

— Я незаймана, — каже вона.

— Я не знаю цього слова.

— Я ніколи ні з ким не займалася сексом.

Її обличчя знову стає чарівно червоним. Мені ось цікаво, чи залишиться воно таким самим, якщо вона буде ніяковіти ще більше?

— І?

— І я повинна берегти себе для своєї пари! Якщо вона у мене взагалі коли-небудь з'явиться, — вираз її обличчя знову стає сумним.

Мене абсолютно збиває з пантелику такий хід її думок.

— З якого це дива тобі треба берегти себе?

— Хіба він не захоче бути єдиним, хто доторкався до мене?

Я фиркаю .

— Думаю, він би вважав за краще, щоб ти знала, що робити. Який чоловік стане дорікати тобі за бажання отримати задоволення?

Її брови злітають угору, проте куточки її губ піднімаються в слабку посмішку. Вона пом'якшується до мене.

— Це не дуже природній людський спосіб мислення.

Я широко розводжу в промовистому жесті.

— Роздивись гарненько чоловіка, що стоїть перед тобою. На твою думку він виглядає природною людиною?

Кайра дарує мені ще одну напівпосмішку, а потім хитає головою. Вона дивиться вгору на небо, де починає падати сильніший сніг, вкриваючи нас двох білими пластівцями.

— Як думаєш, до завтрашнього ранку все закінчиться?

— Не думаю.

Вона виглядає розчарованою.

— Ми можемо відкласти поїздку. День чи два не матимуть значення.

Знову паніка перетинає її обличчя. Вона хитає головою на знак відмови.

— Ми не можемо.

— Кайро, — кажу я, поклавши руку на її щоку. Справа явно не в задоволенні чи спарюванні. Мова йде про щось зовсім інше, про щось дуже погане, і вона мені розповість, про що саме.— Що таке відбувається, про що ти не розповідаєш?

Кліпаючи, вона дивиться на мене, і я бачу, як думки рояться в її голові. Щось її турбує, і вона боїться цим поділитися. Її великі очі такі сумні, що в мене груди стискаються від болю. Якби я міг, то забрав би цей її смуток собі.

Якби вона дозволила мені це зробити.

Вона прикушує губу.

— Нічого, це дрібниці.

— Це зовсім не дрібниці, і якщо ти мені не скажеш, я піду в ту печеру і розповім всім, що ми тут щойно виробляли, — не те, щоб їм було до цього діло, але я знаю, що сором'язлива Кайра буде стурбована про те, що скажуть люди.

Вона трохи розтуляє губи, і на мить мені здається, що вона хоче ще один поцілунок. Але потім її рот закривається і вона похмурим поглядом дивиться на мене.

— Ти граєш нечесно, Аехако .

— Ні, — говорю я веселим голосом. Я не збираюся грати чесно, якщо йдеться про неї. Вона моя. Я торкаюся її щоки. — Але ти все одно скажеш мені, що тебе турбує.

Знову прикушуючи губу, вона пальцями торкається до дивної металевої штуки, що виступає з її вуха. "

— Якщо..., якщо я скажу тобі, ти не зможеш нікому розповідати про це. Навіть Беку з Векталом, взагалі нікому.

Нібито я ділюся чимось із Беком. У цього чоловіка між вухами немає нічого, крім снігових заметів. Але я, погоджуючись, киваю головою.

Її долоньки стискаються в кулаки, і тоді вона схрещує руки у себе на грудях. Не в гніві, до мене починає доходити, а... міцно стискаючись. Намагаючись себе захистити.

— Ті, інші, повертаються, — шепоче вона. — Прибульці. І боюся, що вони зможуть мене знайти.

Розділ 3

АЕХАКО

— *Розкажи мені все.*

Вона стискає свої маленькі людські руки і виконує мою вказівку. Її страхи виливаються назовні – все те, що вона чує скрізь дивну раковину у своєму вусі, і її побоювання, що вони повертаються, щоб забрати її. Поки вона говорить, її обличчя сповнюється жахом, і мені боляче від того, що вона приховувала це всередині себе, що Кайрі здавалось, що це тягар, який вона повинна нести самотужки.

Проте вона не самотня. Вона належить мені.

Закінчивши говорити, вона витирає кутики очей, змахуючи сльози, перш ніж вони замерзнуть на її щоках.

— Скажеш мені що-небудь? — просить вона мене.

— Чи можемо ми витягнути цю мушлю з твого вуха?

Вона хитає головою і доторкається до неї.

— Я намагалась. Без хірургічного втручання не вийде, і деколи я думаю, що легше просто взяти і відрізати це кляте вухо, але боюся, що там є частина яка простягається значно глибше у мою голову, — вона прикушує губу. — Мені б не хотілось робити собі лоботомію.

Я не знаю цього слова, але розумію, що вона має на увазі – вона достатньо мудра, щоб не лізти в речі, які вона не розуміє.

— Тоді ми повинні витягнути її з тебе, — я гладжу її по волоссю. — Я все одно піду з тобою, Кайро, але ми повинні розповісти іншим. Не варто брати їх зі собою, якщо це може поставити їх життя під загрозу через твою присутність.

На її обличчі з'являється легке занепокоєння.

— Ти думаєш, що я готова наразити їх на небезпеку? Це останнє, чого я хочу. Я хочу втекти подалі від печери, щоб ніхто не був у небезпеці, крім мене.

— Якщо ти думаєш, що вони вже повертаються по тебе, — кажу я, дивлячись на інопланетний пристрій, що прикріплений до її голови. — Тоді краще, якщо ми не будемо поряд з іншими. Ти не погоджуєшся зі мною?

— Ти маєш рацію. Я мала б розповісти це раніше, — Кайра виглядає розбитою.

— Не треба соромитись свого страху, — кажу я їй, піднімаючи її обличчя, щоб вона подивилась на мене. — Я не відмовився від тебе. Не бійся.

Від занепокоєння в неї на чолі з'являються зморшки.

— Але це небезпечно.

— А що в цьому світі взагалі безпечно? — я намагаюсь жартувати. — Я можу померти завтра від падіння або поганої їжі.

— Не кажи таких жахливих речей, — очі Кайри блищать від ще більшої кількості невипланих сліз. — Ти був би в безпеці, якби не я.

— Я був би самотнім і спустошеним, якби не ти, — кажу їй. — Думаєш, що ти не варта невеликого ризику? — продовжую я у відповідь на її мовчання. — Я вважаю, що варта.

Смілива посмішка, якою вона мені усміхається, трохи здригнулася.

— Мені страшно.

— Хочеш, щоб я прийшов до твоїх шкур сьогодні ввечері і змусив тебе забути про страх?

Вона ховає своє обличчя на моїх грудях. Тільки її тихе посміювання говорить мені, що її настрій трохи покращився після того, як вона розділила свій тягар зі мною.

Мені достатньо й того, що вона все розповіла. Згодом вона зможе довірити мені всі свої секрети. Потім вона більше не буде опиратися думці бути моєю парою. Але спочатку мені треба допомогти їй позбавити наше небо від тих, хто намагається забрати її у мене.

Подумки я додаю ще зброї до моїх похідних запасів .

КАЙРА

Наступного ранку...

Не так вже й легко розказати Векталу та іншим правду про те, чому мені потрібно відвідати космічний корабель старійшин. Я відчуваю пекучий сором, ніби це моя провина. Я бачу занепокоєне обличчя Джорджі та інших і відчуваю себе винною. Я луснула їх щасливу бульбашку і вселила відчуття страху.

Тільки сильна рука Аехако на моєму плечі не дає мені втекти, як боягузці . Не можу зрозуміти, чому він підтримує мене у всьому цьому, але я вдячна йому за це. Безмежно вдячна.

— Ти знову їх чула? — запитує Джорджі. Її голос спокійний, але зморшки на її чолі видають занепокоєння. Поки я дивлюся, Вектал занурює руку в її кучеряве волосся, ніби намагається прив'язати її до себе.

Я хитаю головою.

— І все одно, краще убезпечити себе, ніж потім шкодувати. Я хочу позбавитись цього пристрою в моєму вусі і всіх слідів що можуть привести до мене. Якщо на космічному кораблі старійшин можна це зробити, варто спробувати.

— А якщо не вийде? — питає Джорджі ніжним голосом, хоча її запитання пронизує мою душу.

Я не знаю, що буду робити, якщо не зможу це зняти. Я не можу повернутись сюди і наражати всіх інших на небезпеку.

— Ну... гадаю, буд у переходити цей міст, коли дістануться до нього.

— Міст? — запитує Вектал.

— Фігура мови, любий, — погладжує його плече Джорджі. — Не хвилюйся про це.

— Незалежно від того, що станеться, я не приведу їх сюди, обіцяю, — запевняю її. Навіть під страхом смерті – або, що гірше, якщо мене одну знову візьмуть у полон, я ніколи не зраджу інших. Я просто сподіваюся, що прибульці залишать все як є.

Вона прикушує губу і дивиться на свою пару, вождя. Потім Джорджі знову дивиться на мене.

— Я не хочу розповідати іншим, доки це не буде потрібно. Не хочу їх хвилювати. Аріана вже не плаче при кожній нагоді, і Клер більше не закривається в собі, коли я з нею розмовляю. А Меган ...

Я киваю головою. Меган тільки що об'єдналася в пару з Кешолом. Вона випромінює щастя. Я не можу забрати це у неї.

— Скажу іншим, що плани змінилися і їм немає потреби йти з нами.

— Я все одно піду, — вперто стверджує Аехако. — Я не дозволю Кайрі зникнути з мого поля зору. Я попідкуюсь про те, щоб вона залишалась в безпеці, — він дивиться на мене, і мені доводиться докладати багато зусиль, щоб не почервоніти, згадуючи, що сталося вчора вночі. — Думаю, Хейден допоможе мені, якщо я попрошу його. У нього немає сім'ї, яку б він міг поставити під загрозу.

— Я можу піти й сама, — заперечую. Мені не подобається думка про те, що інші можуть потрапити у небезпеку. — Просто вкажіть мені пальцем в який бік йти до того корабля...

Зморщивши лоба, Аехако гнівно дивиться на мене, намагаючись змусити мене замовкнути.

— Я цього не дозволю, — повідомляє він. — Буду тримати тебе в безпеці.

— Який захисник, — коментує Вектал. — Ти точно впевнений, що між вами немає резонансу?

— Якби надії вистачало, щоб розбудити мій кхай, то у мене груди б дзвеніли, мій друже, — говорить Аехако з легкістю.

Я мовчу. Просто сиджу там і червонію.

— Я, еее..., повідомлю Клер і Харлоу, що плани змінились, — побачивши занепокоєний погляд Джорджі, я додаю: — Не хвилюйся. Я не скажу правду. Просто згладжу її.

Я б не побажала цього відчуття страху, від якого в мене всередині все стискається, нікому іншому.

Ми розходимось через декілька хвилин, і я йду до людської печери "холостячок", щоб поговорити з Клер і Харлоу. Клер згодна не їхати, особливо коли я кажу їй, що Бек теж не йде з нами в похід.

Харлоу, проте, надзвичайно вперта. Вона трясє головою і закидає на плече свою сумку, у звичайній манері.

— Я піду з тобою.

Я беру її за лікоть і веду у куток кімнати, де впевнена, що Клер нас не почує.

— Харлоу, не те що я не хочу, щоб ти йшла з нами, але справа в тому, що... це може бути дещо небезпечніше, ніж ми очікували спочатку. Буде краще, якщо група буде маленькою.

Вона пронизливо дивиться на мене своїми яскраво-блакитними сяючими очима, підтверджуючи цим наявність кхай всередині. Вони виглядають дивно на фоні її рудого волосся та блідої, вкритої веснянками, шкіри.

— Печера старійшин. Ти казала, що це космічний корабель, правильно?

— Ну, т...так, але йому кілька сотень років, і він вже не літає, — говорю я заїкаючись. — Комп'ютер всередині все ще працює, але це все що мені відомо.

— Тоді я іду також, — каже Харлоу. — Ти не можеш мені заборонити.

Насупившись, я дивлюсь на неї, розчарована її впертістю.

— Там може бути небезпечно, — ще раз наголошую я.

— Через погоду? — запитує вона.

— Через інші речі, — я намагаюсь уникнути прямої відповіді.

Вона замислюється на мить, але потім трясє головою.

— Я все одно піду. Я хочу ризикнути. Я маю побачити той корабель.

На мить я мовчки витріщаюсь на Харлоу. *Вона, що, також має підслуховуючий пристрій? Чи тут відбувається щось інше?*

— Можливо ти хочеш щось обговорити?

— Ні, — вона поправляє свою сумку, закидуючи ремінь на плече. — Коли вирушаємо?

Я зітхаю, визнаючи свою поразку.

— Найближчим часом. Ходімо.

Я беру свою сумку і ми з Харлоу зустрічаємося з Аехако та Хейденом в передній частині печери.

Аехако відразу дістає спальний мішок з моєї сумки і прив'язує до свого.

— Ти несеш забагато. Дозволь допомогти.

— Я в порядку, — кажу я, відчуваючи себе трохи ніяково. Хейден не висить над душою у Харлоу, як Аехако наді мною. Але з іншого боку, Харлоу і Хейден, ймовірно, не робили того, що ми зробили з Аехако вчора ввечері. Я червонію, лише від однієї думки про це.

Я знаю, що двадцять два роки – занадто великий вік, щоб бути незайманою, але до цього часу я ніколи особливо над цим не замислювалась. Раніше просто не було багато можливостей зайнятися сексом з кимось. А зараз, здається, випила можливість переспати з сексуальним прибульцем..., але гіршого часу не можна й уявити. Як я взагалі можу навіть замислюватись про стосунки з кимось?

Звичайно, для нього, напевно, був би просто спосіб розважитись, провести ніч разом, без ніяких зобов'язань. Але це не те, як я бачу стосунки. Я не можу просто скочити в ліжко з хлопцем заради розваг і більше не згадувати про це. Мені потрібно дати зрозуміти це Аехако .

О, ні. Мені на думку спадає дещо жахливе. А що, якщо він так сильно зосереджений на мені просто тому, що я доступна для "приємного проведення часу"? Можливо, в їхній культурі так прийнято, і жінкам, які не пов'язані резонансним паруванням, варто веселитися і робити дикі речі, вільно розпоряджаючись своїми тілами? В цьому немає нічого поганого..., але... *я не така.*

Я відчуваю провину за те, що стільки часу обманювала його. Мені потрібно з ним поговорити. Я торкаюсь його руки.

— Ми можемо поговорити?

— Нам потрібно поспішати. Ми повинні рухатись якомога швидше, поки погода не погіршилась. Вона вже зараз уповільнюватиме наш темп.

Я дивлюсь на інших, яких змушую чекати, і плескаю по широкому плечу Аехако . Коли він, дивлячись на мене, вигинає брову, я розчаровано зітхаю і прошу його нахилитися, щоб я могла сказати йому пошепки на вухо. Це не так вже й легко, зважаючи на його семифутовий зріст. Коли він нарешті нахиляється, я облизую свої губи, раптово занервувавши.

— Думаю, мені слід піти одній.

— Чому? Я думав, що ми вже вирішили це...

— Я не хочу, щоб ти думав, ну, що між нами все може скластись інакше.

Він випрямляється і окидає мене настороженим поглядом. Потім знову нахилиється і притягує мене до себе.

— Що тоді я повинен думати стосовно того, що відбувається між нами?

Я заламую руки, як скромниця, але чорт забирай, зараз я дійсно почуваю себе як скромниця.

— Справа в тому... я просто..., — я шумно видихаю. — Що сталося між нами минулої ночі? Розумію, що для тебе це все лише розваги і веселощі, без думок про завтра, але для мене все інакше. У мене не буває випадкових зв'язків. Я не така. Тому я не хочу, щоб ти думав, що мені до душі займатись сексом тільки заради сексу і нічого більше. Мені здається, я не зможу повторити те, що ми... еее..., зробили...

— Ми не так вже й багато зробили, — перебиває він, і в його голосі відчуваються нотки веселощів, які він стримує.

Я ігнорую його і продовжую.

— ... не думаючи, що між нами буде щось серйозне. І я не хочу, щоб ти думав, що тобі потрібно зв'язати себе зі мною стосунками. — тряся, тепер я почуваю себе вкрай збентеженою, тому що він просто витріщається на мене. — Я просто кажу тобі, що я не тип дівчини для розваг. І я не хочу вводити тебе в оману.

Великий прибулець дивиться на мене мовчки з висоти свого зросту.

— Ну? — питаю я.

— Чи закінчила ти вже засипати мене своїми виправданнями?

Мої руки схрещуються на грудях.

— Це не виправдання.

— Тоді ти ще не закінчила?

— Ні, я закінчила...

Він кладе свою велику руку мені на потилицю і притягує мене до себе, опускаючись до мого зросту. Ми дивимось одне одному в очі, і він так близько, що я маю змогу відчувати його легкий аромат і

вдихати його теплий подих – це все створює магічну, інтимну атмосферу між нами.

— Слухай мене уважно, Кайра. Моє зацікавлення в тобі не обмежується лише сексом. Хоча, я би з радістю прийняв його, якби ти запропонувала.

Я перелякано озирюсь довкола, тому що він не шепоче. Голос у нього настільки гучний, що всі в печері могли це почути.

Пальці Аехако підіймають моє підборіддя, змушуючи мене подивитися на нього. Він пронизує мене своїм поглядом наскрізь, і я не можу відвести очі.

— Я зацікавлений у тобі. Всім, що є в тобі, цілком і повністю. Твоїми сумними очима, твоєю ніжною посмішкою, твоїми сльозами, твоєю відвагою і турботами. Зараз я поряд з тобою, і залишатимусь біля тебе, поки ти не скажеш мені піти. Мені не бачу необхідності в кхай, що вказує мені, хто для мене пара. Ти моя, і я вважаю кожну мить з тобою подарунком.

— Але що з...

— Якщо мій кхай почне резонувати для когось іншого? Я не дозволю цьому статись, — він абсолютно самовпевнено усміхається. — Моє серце належить тобі і тільки тобі.

— Але тут все не настільки просто влаштовано, Аехако .

— Саме настільки просто це влаштується для мене, — заявляє він впертіше, ніж коли-небудь раніше. — А якщо твій кхай почне резонувати для когось іншого, я з радістю відпущу тебе в його обійми заради твого щастя.

Гарячі сльози щипають мої очі. Клубок у горлі не дає мені змоги говорити, але якби я могла, то, напевно, пробубоніла б лише декілька беззмістовних слів про те, який він чудовий чоловік. Тому що він дійсно найкращий.

— Ти стала моєю в той моменту, коли приземлилась на цій планеті, Кайра, — заявляє Аехако. — Мені не потрібен кхай, щоб зрозуміти це. І я не дозволю нікому забрати тебе від мене. Тому, дістаньмо цю мушлю з твого вуха і звільнімо тебе від хвилювань, а тоді ти впадеш у мої обійми і оближеш кожен сантиметр мого тіла, щоб краще висловити мені свою вдячність.

Здавлений сміх зривається з моїх губ.

— Ось так вже набагато краще, Сумні Очі, — каже Аехако. Він ніжно торкається моєї щоки. — Тепер ми повинні йти. Нам потрібно багато пройти, доки не стемніло.

Якби я подумала, що Хейден і Аехако будуть йти повільніше заради нас, тому що ми люди і трохи слабші в своїх силах, я б зробила фатальну помилку. Вони слідкують за тим, щоб ми були добре закутані від холодних вітрів, перевіряють наші снігоступи, а потім набирають шалену швидкість через гребені та долини засніженої землі. Я шумно дихаю, повітря після кожного мого видиху замерзає на пухкому шарфі, який закриває нижню половину мого обличчя, і я йду так швидко, що мені здається, я майже біжу підтюпцем. На снігоступах.

Смішно сказати, але навіть Харлоу йде швидше за мене, тому я не можу скаржитися. Я просто зі всіх сил намагаюся триматися на одному рівні з іншими.

Завдяки зросту прибульців – разом із відмінною будовою їхніх широких розпорошених стоп – їм не потрібно використовувати снігоступи, як маленьким та слабким нам, людям. Вони лише гальмують мене і роблять кожен крок нестерпно важким. Перш ніж печера зникає з виду, Аехако прибігає назад до мене, знімає сумку з моєї спини і підбадьорює мене словами підтримки, тому я буду й надалі старатись йти разом з іншими.

Якби для цього вистачало лише рішучості, я йшла б попереду групи. Замість цього я пасу задніх, і пересуватись стає ще важче, коли починається буря і сніг валить з сірого неба. Я опускаю голову і йду далі, сповнена похмурої рішучості триматися на рівні з іншими. Джорджі казала, що корабель знаходиться приблизно на відстані одного дня ходьби, від племінних печер, так що це повинна бути не така вже й довга подорож. Мені просто потрібно зібратися і продовжувати рухатись.

Через декілька годин ми зупиняємося, щоб поїсти. Хейден забив якусь тварину чимось, на кшталт праці, і два чоловіка зрізають з неї сирі шматки та пропонують нам. Я не звикла їсти м'ясо в такому вигляді, але Ліз запевняла мене й раніше, що це смакує краще ніж здається. Знову ж таки, Харлоу також сидить і спокійно їсть, тому я

відчуваю, що не можу бути єдиною, хто вимагає розпалити вогнище. Так що я давлюся теплими, налитими кров'ю шматками їжі. *“Це лише джерело енергії, — нагадую я собі. — Енергії, яка мені життєво необхідна, бо я маю підозру, що ще до кінця дня мій "бак" буде абсолютно порожнім.”*

Як тільки з їжею покінчено, ми знову вирушаємо в дорогу. Аехако знижує свій темп до мого, і його кроки здаються занадто повільними.

— З тобою все добре?

— Я намагаюсь триматися, — запевняю його. Я відчуваю себе недолугою, тому що йду так повільно, в той час коли він несе і свою, і мою сумку, а я ледь встигаю за ними, докладаючи великих зусиль.

Він киває і швидко стискає в обіймах мої вкриті пухкою шубкою плечі, а потім рушає вперед своїм звичайним швидким кроком.

Години проходять, і мій світ зводиться до того, щоб переставляти ноги в доріжку слідів від снігоступів Харлоу переді мною. Я більше не відчуваю холоду або подорожі. Я думала, що перший раз, коли ми йшли до племінних печер, це був виснажливим, але тепер я пригадую, як довго нас несли, бо ми були занадто слабкими, щоб йти самостійно. Я б не відмовилась, щоб зараз тут був хтось, хто захотів би мене понести. Сніг продовжує падати з неба, і стає практично неможливо щось розгледіти далі, ніж на кілька футів вперед. Я не розумію, як хлопці визначають напрям, але здається, ми йдемо по прямій лінії. Це дає надію. Принаймні мені так здається.

Рука торкається моєї руки.

— Кайра?

Я піднімаю голову і розумію, що шарф, яким було вкутане моє обличчя примерз до нього, і мої зуби цокотять.

— Щ-щ-що?

Це – Аехако, його велике обличчя стурбоване. Він знімає капюшон зі своїх риг і здається, переймається погодою не більше ніж якщо б це була звичайна злива, а не сніговий апокаліпсис.

— Пішли, — каже він, притискаючи мене до себе і, підтримуючи мене рукою за талію.

— Ми вже близько до печери. Ходімо.

Я повисаю на ньому і більш-менш дозволяю йому дотягнути мене решту шляху до печери. Я не усвідомлювала, наскільки я втомилась, поки він не вирвав мене зі стану трансу, і тепер здається, що кожна крапля сили покинула моє тіло. Перекладач відчувається на вусі шматком криги, і я не відчуваю своїх пальців ніг. Або пальців рук. Мої зуби цокотять, наче вони витанцьовують чечітку, а в той же час сніг продовжує падати навкруги.

Можливо, все-таки, нам краще було б зачекати.

Я навіть не маю сили протестувати, коли Аехако підхоплює мене в обійми і несе решту шляху до печери. Принаймні там буде тепло і вогонь. *Ой, як я люблю вогонь.*

Але коли ми потрапляємо до печери, всередині темно. Тут немає вогню.

— У цьому районі водяться хижакі, — пояснює Хейден. — Це небезпечне місце для розведення вогню. Нам доведеться обмінюватися теплом наших тіл.

Я дивлюсь на Харлоу, яка так само закутана в шкури, як і я. *Це буде ще та крижана ніч.*

В той час, коли Аехако обережно ставить мене на землю, Харлоу, окинувши мене поглядом, відразу скидає свою сумку біля Хейдена. Вона розкладає спальник, знімає мокру, засніжену одягу, а потім загорнувшись в ковдру, наче великий пухнастий черв'як, повільно підсувається до нього.

Що означає, що я буду з Аехако .

Я б мала це передбачити, мені здається. Я стою тут, наче великий сніговик, поки Аехако знімає мої рукавички із задубівших рук, а потім дує на змерзлі пальці, намагаючись їх зігріти.

— Я...як т.так вийшло, що Х...Харлоу не так з...змерзла, як я? — говорю я, вистукуючи зубами — Ч..чому я так хріново витримую похід?

— Вона не хворіла два тижні, як ти, — з легкістю відповідає Аехако . — Ти станеш сильнішою з часом.

Харлоу позіхає і ще глибше ховається у свої шкури.

— Якщо це змусить тебе почуватися краще, я теж наскрізь промерзла і геть виснажена.

Це не допомагає, бо вона не виглядає так, наче ось-ось розвалиться на шматки, як я. Звісно, вона пригортається до Хейдена, який не є найбільшим поціновувачем обіймів. Але мені було б легше, якби я була не єдиною, кому важко.

— Лягаймо вже спати, — каже Хейден. — Вранці перекусимо, і знову вирушимо в дорогу.

Аехако знімає весь мій одяг до останнього шару, і розкладає його поряд з рештою одягу, щоб просушити. Печера невелика, але тут всередині принаймні немає пронизливого вітру. Я спостерігаю, як Аехако розкладає наші шкури, складаючи їх одна на одну. Потім він саджає мене на ліжко і вкриває повністю, підтягуючи ковдри аж до мого підборіддя.

Проте я зовсім не відчуваю тепла. Я вже збираюся почати нарікати на це, коли величезне тіло Аехако опускається в хутро поруч зі мною, і він притягує мене до себе, притискаючи моє обличчя прямисінько до своїх голих грудей.

І... о, так. Ось тут і приходиться тепло. Тому що спати з Аехако – все одно, що спати з обігрівачем. М'яким, оксамитовим та м'язистим обігрівачем. Я практично впевнена, що він голий, або тільки у набедреннику.

Чоловік.

Мої зуби перестають цокотіти, і я притискаюся холодними руками й ногами до його шкіри. Він не протестує, просто міцніше мене обіймає. Чудодійне, вкрадене в нього, тепло просочується крізь моє тіло, і я почуваю себе добре, вперше після того, як ми залишили племінні печери багато годин тому.

— Ми вже майже дійшли? — шепочу я Аехако. — До печери старійшин?

— Приблизно на половині шляху, — говорить він пошепки. Його палець слідує по моєму вусі і потім по щелепі, викликаючи мурахи на моїй спині.

— Ми рухаємося повільніше, ніж я очікував. Шторм уповільнює нас.

“Шторм і ця людина-равлик”, — думаю я про себе. Він знає, що я роблю все, що можу. Я пригортаюся до нього і проводжу пальцями по його животу. Ох, який він приємний на дотик. Мої пальці рухаються

вверх і вниз по пласкій поверхні м'язів його живота, вивчаючи його на дотик, в той час, коли він пестить моє обличчя.

Мені має бути соромно, тому що Харлоу одразу вирішила, що я сплю з Аехако . Але... я розумію, що мені це абсолютно байдуже. Я рада. Мені зовсім не хочеться пригорнутися до неї, бо вона не тепла і не така неймовірна – і я вже точно не хочу пригортатися до Хейдена. Я рада, що ми з Аехако під ковдрами разом, навіть якщо це тільки щоб зігрітись.

Також я думаю про те, що він сказав раніше. Про те, що хоче бути зі мною незважаючи ні на що. Тепло розливається по моєму тілу, і не дивлячись на те, що я повністю виснажена, мої руки опускаються вниз, щоб переконатися, чи він все ж таки зняв свій набедреник.

Мої шукаючі пальці не зустрічають нічого, окрім м'язистого стегна. *Ох. Отже...ось воно що.* Там немає ніякого набедреника. Ніякої шкіряної одежі. Нічого. Лише я, та великий оголений інопланетянин, до якого мені доводиться притискатися, заради тепла.

Господи, іноді це так важко бути самою собою.

Аехако нахилиється і легенько торкається губами мого лоба.

— Твої пальці... ну дуже пустотливі. Ти не втомлена? — його голос ледь шепоче, щоб інші не змогли нас почути.

— Я виснажена, — кажу йому. Проте мені все ще цікаво. Хіба можна звинувачувати за це дівчину. Він великий, теплий і оксамитовий, і я не можу припинити гладити його.

— Тобі необхідно поспати.

— Спатиму, — зовсім скоро. Я просто хочу трохи його дослідити і продовжувати торкатися. Я впадаю в залежність від відчуття його м'якої шкіри над усіма цими жорсткими м'язами. Я продовжую гладити його живіт, бо мені не вистачає сміливості, щоб опуститися нижче. Щось торкається моєї руки, мені перехоплює подих і я відсторонююся, шокована. *Це був його...*

— Не соромся. Ти хотіла дослідити мене, то досліджуй, — в його голосі звучить виклик і веселощі.

Це дійсно дуже схоже на виклик. І я відчуваю себе обуреною, і в той же час вкрай зацікавленою. Набравшись сміливості, я опускаю руку вниз. Вона натрапляє на тверду, гарячу плоть. Велику плоть. Я... не зовсім впевнена, що це нормальний розмір, але можливо це

абсолютно природньо для інопланетян. Я беру його член в руку, стискаючи його пальцями.

Його рука відразу накриває мою щоку, і з нього виривається тихий стогін насолоди.

І я знову хочу почути цей звук, звук його реакції на мої рухи. Я відпускаю його і сковзаю пальцями вверх і вниз по його довжині, досліджуючи його своїм дотиком. Я відчуваю вени, а вздовж верхівки проходять товсті борозни, які нагадують мені ті, що в нього на лобі. Голівка відчувається більшою, ніж решта, і мої пальці натикаються там на слизкість.

— Хіба ти повинен бути там вологим? — запитую трохи здивовано.

— Моя сперма, здається, не може утримуватися всередині, коли ти мене торкаєшся, — бурмоче він, торкаючись губами мого лоба. — Твій дотик занадто збуджуючий.

Мої дотики? Це мої? Я не думаю, що хтось коли-небудь використовував слово "збуджуючий", щоб описати мене. Я кусаю свою губу і опускаю руку нижче, торкаючись іншої частин його тіла. *Яець*. Слово здається дурним. Мішечок – підходило б краще. Тут він безволосий, шкіра навіть ніжніша, ніж я уявляла. Я обводжу товсту основу його члена і мої пальці майже торкаються... *Господи. Це має бути його шпора.* Тверда, рогоподібна штука над його членом, приблизно розміром з мій мізинець. Дуже дивна, незвичайна частина тіла. Цікаво, як вона співпадатиме з моїм тілом. Я припускаю, що без проблем, оскільки ні Джорджі, ні Ліз не скаржились. Я обмацую її своїми пальцями, і відчуваю, як він напружується. Ох. Я починаю тремтіти від збудження, інстинктивно стискаючи стегна разом.

— Що мені робити? — я його запитую.

Він нахилиється і легенько цілує мене в губи.

— Тобі слід зупинитись.

Це... було зовсім не те, що я хотіла почути. Я різко забираю руки від нього, наче від опіку.

— Я зробила щось не так?

— Зовсім ні. — Аєхако покусує мої губи зубами, викликаючи ще один приємний імпульс в моєму тілі.

— Просто якщо ти продовжиш, я не знаю, як зможу пояснити іншим, чому вся печера буде забризкана моєю спермою.

З мене виривається жахливий регіт, і рука Аехако прикриває мій рот.

— Тихіше, ви двоє, — гарчить Хейден за декілька футів від нас.

О Боже! Аехако правий. Ми маємо зупинитись. Проте мені важко відірвати свої руки від нього і покласти їх назад на його гарні, безпечні груди.

Він, мабуть, відчуває те саме, оскільки міцно мене цілує, а потім відпускає.

— Засинай, — каже він пошепки. — Ти зможеш дослідити більше, коли ми будемо на самоті.

Коли я засинаю, мені здається, що це саме та ідея, яка дійсно заслуговує на увагу. Мені сниться тепла блакитна шкіра, шпори та різні веселі речі подібного роду.

АЕХАКО

Наступного ранку вилазити зі своїх шкур – це справжня каторга. Не тому, що я втомлений, але через те, що Кайра згорнулася своєю солодкою фігурою біля мене, і її маленьке тіло м'яко притуляється до мого. Мені здається, що я ніколи не хотів так сильно залишатися на одному місці.

Інша людина все ще спить, хоча місце Хейдена в шкурах порожнє. Ну що ж, між ними немає ніяких стосунків. Не дивно – я думаю, що Хейден навіть більше дистанціюється від інших, ніж Рахош. Принаймні, він став таким з того часу, як втратив свою пару, навіть не встигнувши заявити про своє право на неї. Хто знає, як саме це може вразити серце чоловіка?

Я обережно вилажу зі шкур, щоб не розбудити Кайру, і тихо одягаюся, перш ніж піти до виходу з печери. Хейден стоїть поблизу, дивлячись на щось на сніговому пагорбі. Я приєднуюся до нього, і він вказує на сніг.

— Ми не одні, — каже він.

В мене йде мороз по шкірі від виду слідів на незаплямованому, густому снігу. Вони не настільки глибокі, щоб бути моїми або

Хейдена, а форма та розмір не відповідають людським ступням. Але абсолютно ясно, що протягом ночі до нас хтось навідувався.

Або щось.

Я присідаю поруч з ним і торкаюся слідів. Сніг обмерз, що означає, що слідам вже декілька годин.

— Я не впізнаю цього створіння, — говорю йому, понижуючи голос, щоб люди не почули. — Що має три пальці, схожі на ці?

Сам слід вдвічі більший за мою власну ногу, у формі трьох довгих зубців замість пальців ніг. В мене теж три пальці на ногах, але... не такі. *Дивно.*

Від однієї думки про крихких людей, які сплять у печері, в мені прокидається злість та гостра необхідність захищати. Сама думка, що щось підійшло вночі так близько, змушує відчувати себе безпомічним.

— Чи думаєш ти, що це ті інопланетяни, про яких згадувала Кайра? — Хейден піднімає погляд на мене. — Сліди обходять нашу печеру і недалеко звідси, на перетині зі струмком, зникають.

Я оближую палець, перевіряючи напрям вітру. Він дує проти нас. Якщо в слідах раніше залишився якийсь запах, щоб відстежити їх, то він вже давно зник. *Прокляття.*

— Якби це були інопланетяни, чому вони не атакували, коли ми спали? Під прикриттям бурі? Кайра вважає, що вони хочуть забрати в неї назад свою мушлю. Якщо це дійсно те, чого вони хочуть, чому не спробували забрати її?

Я потираю лоб в основі своїх рогів. Я серджуся на себе — серджуся на те, що хтось підійшов так близько до нашої печери і ставив під загрозу мою жінку. Серджуся на те, що я не встановив сторожу, а замість цього, поліз до ліжка з нею, щоб розділити декілька миттєвих хвилин задоволення.

Хейден пожимає плечима і піднімається на ноги. Його це не турбує. Для нього це просто ще одне полювання, ще один день. Іноді мені б хотілося, щоб з'явилось щось, що позбавило б його очі цієї мертвої виразності. Пробудило його і змусило зрозуміти, що стоїть на кону для мене. Він впирає руки в боки і споглядає на свіжий сніг, а потім на небо.

— З якої б причини нас не переслідували, нам слід поспішати і вести жінок до печери старійшин, перш ніж наш новий приятель

повернеться.

Він має рацію. Я киваю і йду будити жінок. Я обдумую, чи варто розповісти їм про цю ситуацію, бо не знаю, як вони реагуватимуть. Кайра вже і так достатньо налякана.

Однак, коли я заходжу до печери, Кайра вже сидить з тривожним виразом на обличчі.

— Нас переслідують? — її голос дуже тихий.

Я дивлюся на фігуру іншої сплячої людини. Вона нічого не чула. *Тоді яким чином Кайрі вдалося почути мою розмову з Хейденом?*

Наче здогадавшись про мої думки, Кайра торкається мушлі в вусі.

— Ця штука дозволяє мені чути... досить далеко. Я почула, як ти розмовляв з Хейденом. Ми в небезпеці?

На секунду я роздумую над тим, щоб применшити реальну небезпеку, але Кайра заслуговує знати правду. Я розводжу руками.

— Я не знаю. Щось наблизилося до печери і пішло, і ми не знаємо, що це було. Але нам краще поспішити до печери старійшин.

Вона киває і миттєво підскакує на ноги.

КАЙРА

Вчорашній снігопад закінчився і залишив слабке, ледь помітне сонячне світло від двох маленьких сонечок, а на землі – ще один фут свіжого, пухкого снігу. Моє серце завмирає від цього краєвиду, але немає часу просто сидіти і сподіватися, що сніг розтане. Нам потрібно дістатися до печери старійшин, і якомога швидше.

Ми збираємо табір і рушаємо в швидкому темпі. Схоже, що навіть швидше, ніж вчорашній біг, але, можливо, це тому, що я втомилася. Що б це не було, але мені ще важче триматися в одному ритмі з усіма, настільки важко, що Аехако доводиться декілька разів повертатися і шукати мене. Це соромно, але ніхто не кричить на мене, тому що очевидно, що я стараюся з останніх сил.

Наступного разу, коли Аехако підбігає назад до того місця, де я ледве волочу ноги, він скидає весь свій вантаж.

— Іди сюди, — каже він. — Решту шляху я понесу тебе на спині.

Його слова змушують мене зашипіти . *Понесе на спині? Він що, не жартує? Моє гордість ображена, але ця місія насправді не стосується гордості, чи не так?* Я б з радістю розділась наголо і облизала б ноги кожного самотнього інопланетянина на цій планеті, якби це означало, що маленькі зелені чоловічки не стануть загрозою.

Так що з невеликим зітханням я киваю.

— Добре. Давай зробимо це.

— Обережніше з моїм хвостом, — піддражнює він.

Промовивши це, він б'є мене по ногах, наче великий, грайливий кіт. Я підіймаю брову і дивлюсь на нього, похитуючи головою. Навіть при всьому цьому стресі важко прибрати посмішку з обличчя Аехако . Я хотіла б бути такою ж безтурботною, як він. Навіть без усіх цих клопотів з приводу викрадення інопланетянами, я завжди була серйозною.

Я все ще не маю найменшого уявлення, що такого він бачить у мені.

Він присідає на снігу і плескає по своєму стегні.

— Зніми свої снігоступи і постав свою слабку людську ніжку сюди.

— Я поставлю її тобі в яйця, — бурмочу я собі під ніс, знімаючи снігоступи. — Слабку людську, авжеж.

Від захопленого сміху Аехако я почуваю себе краще, і я вилізаю на його спину та охоплюю його шию руками. Він підіймає мої стегна, потім підхоплює наші сумки, по одній в кожную руку, і кидає одну Хейдену на бігу, наздоганяючи його.

Звичайно, виглядає так, ніби для нього це дуже легко.

Хейден обертається і похмуро дивиться на Харлоу.

— Тебе також потрібно понести, людино?

— Я в порядку, — відповідає вона, піднімаючи сумку, щоб підтягнути ремені. — Я можу йти далі.

Мене переповнює заздрість до рудої дівчини з її безкінечним запасом сил. Я ненавиджу, що тільки зі мною потрібно панькатись.

Ніби відчуючи мої думки, Аехако стискає моє стегно і говорить так тихо, що можу чути лише я:

— Можливо, їй просто не хочеться проводити більше часу поряд з приємною особистістю Хейдена довше, ніж треба.

Я стримую бажання розсміятися.

Десь поблизу лунає дивний щебіт, і я оглядаюсь, шукаючи птахів.

“Оновлення інформації про погоду?” — звучить мій перекладач.

Я напружуюсь. Це був не щебіт птахів. Це був один з Маленьких зелених чоловічків.

Ще більше щебету лунає у моєму перекладачі. *“ Бурі стабілізувалися. Маємо змогу знайти відповідну зону посадки дуже скоро.”*

“Шукайте вантажний трюм. Якщо ті, що в стазі, все ще там, ми можемо їх повернути.”

“Ми приземлятимемося біля нього.”

— Що сталося? — Аехако дивиться на мене через плече .

Мені потрібна мить, щоб зрозуміти, що я стискаю його шию так сильно, що практично душу чоловіка. Я розслабляю свою хватку, хоча тривога не покидає мене.

— Вони повертаються. Буря минула, і вони хочуть приземлитися.

— Тоді нам слід поспішати, — каже Аехако. Він дивиться на Хейдена, і той киває. Перш ніж Харлоу встигне заперечити, її закидають через плече, наче мішок, і тоді обидва інопланетяни вже біжать крізь сніг швидше, ніж наші людські ноги можуть рухатися.

Чим більше інопланетні балачки стихають, тим більше я сподіваюсь, що ми дістанемося туди до того, як вони зрозуміють, що перекладача немає поблизу старого вантажного трюму, і придуть мене шукати.

Я хочу витягти цю штуку з моєї голови прямо зараз.

Не дивлячись на те, що ша-кхай – наші сині прибульці-друзі – називають це Печерою Старійшин, насправді це космічний корабель. Близько трьохсот з гаком років тому вони теж зазнали катастрофи і приземлилися тут, як і ми, а з часом втратили можливість використовувати свої технології. Корабель досі тут, і комп'ютер працює. І якщо вони мали передову технологію для роботи корабля у минулому, то я сподіваюся, що в них також є якесь працююче медичне обладнання, яке допоможе мені позбутися цієї штуки у васі.

Наразі я була б готова сама собі відрізати вухо, тільки щоб звільнитися від цього пристрою. Імплант відчувається як якийсь якір, що тягне мене в прірву сповненої страху.

Я відчуваю полегшення, коли засніжений корабель з'являється на горизонті. Він величезний, схожий на гігантську, занадто пласку гору. З одного боку я бачу вхід у "печеру". Це символ безпеки, хоча я чую ще одну послідовність інопланетних цвірінькань через перекладач.

— Хутчіш, будь ласка! — Я стискаю шию Аехако, коли щось яскраве мчить поверх голови в небі. Воно поки ще не летить у цьому напрямку... але це не означає, що цього не станеться.

Аехако підвищує темп, зі мною на спині, і дає драпака прямісінько до входу в корабель. Хейден мчить по наших слідах.

Як тільки ми підбігаємо, я бачу округлі дверцята входу. Вони темні і вкриті льодом, але внутрішня частина розташована глибоко. Високий рівень снігу навколо дверей повністю приховує будь-які сліди. Увірвавшись всередину, я помічаю, що з обох боків двері щільно укріплені заокругленими стінами.

— Можемо зачинити ці двері? — запитую я з нетерпінням. Цвірінькання наповнює моє вухо, і це доводить мене до відчаю.

— *Мя се фах-рее,* — голосно вигукує комп'ютеризований голос.

“ *Послідовність запечатування входу активована* ”, — повідомляє перекладач.

— Що він говорить? — запитує Харлоу, злізаючи зі спини Хейдена.

Аехако обережно спускає мене, витягуючи один зі своїх кісткових ножів з-за пояса і спостерігаючи за небом.

— Він каже, що виконує придушення дверей. Я не розумію, що це означає.

— Послідовність, — виправляю я. — Це означає, що він збирається їх зачинити.

Пильно оглядаючись, я відтягую Аехако на крок або два назад. Мені трохи ніяково від того, що комп'ютер нас підслуховує. Нам потрібно стежити за кожним нашим словом.

Звучить тяжкий скрип металу, а потім тріскання льоду. Харлоу прикриває обличчя, а Аехако стає переді мною, намагаючись захистити, в той час коли шматки льоду розлітаються навкруги, а потім

двері воріт закриваються. Сонячне світло зникає, і ми опиняємося у повній темряві.

Десь у темряві блимає червоне світло.

— Хто-небудь? — вигукую я. — Увімкніть світло?

Велика рука стискає моє плече, майже змушуючи мене вилізти зі шкіри від страху.

— Залишайся біля мене, Кайра. Ми не знаємо, чи безпечно...

— Північноамериканська англійська, планета Земля. Це мова за замовчуванням, яку ви бажаєте використовувати?

— Еее... ну, так, будь ласка.

— Прийнято.

Я озираюсь навкруги. Можливо, комп'ютер схожий на збільшену версію Siri [4] з мого iPhone.

— Комп'ютер, будь ласка, увімкни внутрішнє освітлення.

Щось починає пищати, і від неочікуваності, я підстрибую ближче до Аехако. З'являється легке мерехтіння, а потім над головою загоряється слабке світло.

— В основній кабіні виникла несправність щодо освітлення. Будь ласка, зверніться до службового техніка.

— Комп'ютер, будь ласка, вимкни несправне освітлення, та увімкни всі інші лампи, — виправляю я. Не хочу, щоб щось загорілося. Я потираю свої руки, від холоду. Скоріш за все, тут не варто очікувати на термоконтроль. — Чи ми в безпеці, за закритими дверима?

— Двері можна відкрити за запитом. Ви бажаєте ініціювати процедуру суворого блокування?

Ох, звісно, що так.

— Так, будь ласка.

— Ви бажаєте використовувати біометричні ключі доступу чи усну авторизацію?

Аехако, в темному освітленні, дивиться на мене спантеличено.

— Я не розумію нічого з цього всього.

Харлоу нахиляється.

— Ми хочемо усну авторизацію. Пароль.

Вона права. Я киваю головою.

— Щось, що буде легко запам'ятати. Є якісь ідеї?

На обличчі Харлоу з'являється легка усмішка.

— Земля?

Я швидко дивлюсь на Хейдена і Аехако . Вони виглядають напруженими, обидва тримають зброю напоготові.

— Не впевнена, що, якщо справи підуть геть погано, вони згадають, звідки ми прилетіли. Може, краще спробуємо Джорджі? Адже вона пара Вектала і все таке.

Харлоу знизує плечима.

— Мені підходить.

— Комп'ютер, — вигукую я. — Будь ласка, заблокуй всі двері на зовнішній стороні. Ніхто не може ввійти або вийти без пароля “Джорджі”.

— Пароль “Джорджі” прийнято.

Я підходжу до Аехако і стискаю його руку.

— Якщо вам, хлопці, потрібно буде вийти з якихось причин, просто назвіть її ім'я.

Він киває, все ще озирючись навкруги, а на його обличчі відображається щось схоже на благоговійний страх. Під покровом льоду, що вкриває нутро корабля, мигтять вогники, є різні датчики, панелі та щитки . Це, мабуть, для нього дуже незвично.

Для мене це також дивно, чорт забирай, але зараз я вже потроху звикаю, коли трапляється щось подібне.

Харлоу робить кілька кроків вперед і скидає свій товстий, хутряний плащ.

— Як думаєш, нічого не станеться, якщо роздивитися тут навкруги?

Я розводжу руками.

— Запитай у комп'ютера?

— Точно, — вона дивиться на мене сором'язливо. — Комп'ютер, чи є всередині корабля інші живі істоти, крім нас?

— Виконую точне біосканування. Зачекайте, будь ласка, — низький гул наповнює кімнату, і червоний промінь рухається від одного боку печероподібного приміщення до іншого, скануючи нас. — Знайдено чотири живі форми, два модифікованих ша та дві модифіковані людини.

Модифіковані людини? Я торкаюся грудей там, де мій кхай огортає моє серце.

— Ти маєш на увазі нас, правда ж?

— Саме так.

— Круто, — каже Харлоу. — Я хочу піти подивитися навколо, якщо ви, звичайно, не проти.

Я знизую плечим а. Я точно не стану її зупиняти. Вона — самостійна особистість, і це не мій корабель. У мене тут свої плани, і якщо Харлоу не хоче ділитися своїми, мене це не турбує. Можливо це щось особисте.

Великі руки Аехако розстібають мій обмерзлий плащ, допомагаючи мені зняти його.

— Чи безпечно тут розпалювати вогонь? — питає він.

— Не знаю, чи варто. Можливо тут немає вентиляції для диму, і ми можемо викликати спрацювання датчиків диму всередині. Не уявляю, як корабель на це відреагує.

— Датчики... диму? — нахмуривши брови, запитує Хейден.

— Довга історія, — кажу я. Ще одна послідовність цвірінькання команд керування польотом, передається через мій перекладач, нагадуючи мені, для чого я тут. Я стискаю його і підходжу до однієї із замерзлих панелей. — Комп'ютер, чи є на цьому кораблі медичне відділення?

— Медичне відділення знаходиться на другому поверсі, секція D. Я дивлюся на Аехако.

— Саме туди я і збираюсь.

Він робить крок вперед.

— Тільки не сама.

З якоїсь причини я відчуваю вдячність, і відповідаю йому соромязливою посмішкою.

— Добре.

Хейден рушає до сніжного, тепер вже зачиненого проходу, через який ми увійшли. Залишаючи брудні, мокрі сліди на підлозі.

— Я залишуся тут і буду вартувати двері.

Я хочу сказати йому, що ми, ймовірно, в безпеці, але... я не можу знати це напевно. Все що я знаю, це що комп'ютер може вважати, що ми в безпеці, але прибульці можуть з'явитися прихопивши якусь нову технологію, яка буде спроможна відчинити двері. Тому я киваю і рушаю вперед. З одного боку знаходиться темний коридор, і Харлоу

зникає в ньому, досліджуючи своїми пальцями стіну. Вона геть не виглядає занепокоєно. Я заздрю цьому.

— Комп'ютер, — кажу я. — Можеш показати як найшвидше дістатися до медичного блоку?

Доріжка зі світла починає мерехтіти, прокладаючи шлях, з одного краю підлоги. Вона вказує на двері, і після швидкої команди відчинити їх, вони відкочуються назад і відкривають інший, приглушено освітлений коридор, відмінний від того, яким пішла Харлоу. Оголені дроти звисають з відсутніх шматків плитки у стелі, і він веде у повну темряву.

Від цієї картини аж в серці холоне.

Я торкаюся перекладача у моєму вусі. Неважливо, чи жахливо це, чи ні, мені потрібно діяти.

Рука Аехако торкається до мого попереку і цей маленький жест додає мені сміливості.

Я стрімголов кидаюся в глибини корабля.

Розділ 4

КАЙРА

Корабель виявився набагато більшим, ніж я очікувала. Ззовні він виглядав великим, але рухаючись порожніми коридорами, я усвідомлюю, наскільки колосальні розміри внутрішнього простору. Довгі коридори з численними поворотами, в яких гуляють вітри, і я минаю одні двері за іншими, більшість яких поржавіли і не відчиняються або на їхніх панелях блимають червоні вогники. Те, що цей корабель зазнав краху, очевидно, і також зрозуміло, що в якійсь мірі він розібраний на деталі. То тут, то там зняті щити і вільно колихаються дроти, а в кутках складені купи речей. Решітковий покрив підлоги вкритий старими слідами давно засохлого бруду. У повітрі ледь відчувається запах плісняви.

Масивне тіло Аехако тримається на відстані кількох кроків позаду мене, і від кожного руху підлога трясеться і гримить, неначе при кожному кроці перевертається сотня металевих пластин. Кожен раз, пересуваючись вперед, я намагаюся не перейматися тим чи витримає ця підлога нас двох.

Доріжка зі світла на підлозі закінчується точно перед проходом під аркою з тріщиною посередині. Виглядає так, ніби це подвійні двері. Наче частина стіни, якби на одній її половині не було якогось напису, а на другій – панелі керування. Зверху загоряються і згасають розбиті лампочки.

Як тільки це відбувається, у мій навушник знову проникає звук цвірінькання.

«Доповісти інформацію про побачене. Стазові капсули залишилися неушкодженими?»

— Відкрий двері, будь ласка — кажу я, притискаючи руку до дверей. — Мені потрібно витягнути цю штуковину з мене!

Метал під моєю долонею теплий, і мене це дивує. Двері ледь трусяться і зі скрипом і відчиняються, потім я заходжу всередину.

— Кайра? — прохає мене Аехако, як тільки я заходжу всередину.
— Будь обережна.

Час поводитись обережно закінчився. Я просто хочу позбавитися від цієї штуки. Я затискаю рукою перекладач і заходжу в приміщення, роздивляючись все, що мене оточує.

Не буду брехати – приміщення трохи скидається на лабораторію. І це лякає. Тут є столи, декілька лавок і ряд місць, типу ліжок, виступаючих від стіни з дальньої частини. Стіна з іншої сторони – не що інше, як екрани і відеомонітори. Коли я роблю крок всередину, вони вмикаються один за одним, прокручуючи на панелі незрозумілі фрази.

Я з важкістю ковтаю. Мені не подобається, як це все виглядає, але ж мені ніколи не було до душі відвідувати кабінети лікарів.

— Комп'ютере, у тебе є щось, щоб видалити сторонній об'єкт?

— Тут знаходиться відділ хірургічного самообслуговування, — заявляє комп'ютер. — Я активую його.

Відділ хірургічного самообслуговування? Це не входить в число найбільш важливих справ, якими я б хотіла зайнятися. Я стаю навіть ще більш стурбованою, коли відчиняється одна зі стін і звідти з'являється подовжене ліжко. На екранах спалахують і повзуть повідомлення.

— Будьте ласкаві, займіть місце внутрішнього відділу хірургічного самообслуговування.

Я ледве ковтаю і повільно йду в напрямку ліжка. Я можу впоратися з цим.

Це ж точно так само, як там, вдома, зробити комп'ютерну томографію, так? Ну не так вже й лячно. Впевнена, у цих людей є – чи, скоріше, було – щось типу анестезії або щось, що зменшить біль. Навіть якщо у них і нема, все одно треба дістати його звідти.

Мені досі сняться кошмари про те, як ті прибульці вживили мені цю штуку в голову. Про те, як мене насильно утримували та розіп'яли прикованою до столу, а їх голоси цвірінькали навколо мене. Про те, як холодний металевий предмет приставляється до мого вуха... а потім — щось свердлить мені просто в мозок, пронизуючи все моє тіло сліпучим болем. Після того, як мені його встановили, у мене ще цілий тиждень голова розколювалась від сильної мігрені.

Навіть уявити не можу, на що буде схоже вийняття.

У мене в роті все пересохло, але я обережно всідаюсь на край цього ліжка.

— Будь ласка, ляжте на вказане ложе, — голос комп'ютера змінюється, стаючи власною ніжною, розслабляючою версією. Напевне, щоб переконувати хворих. Щоб там не було, я розслабляюся та починаю вкладатися.

Аехако одразу ж з'являється поруч зі мною і бере мою руку в свої.

— Кайра.

— Що трапилося?

Він дивиться на стіни, заповнені моніторами, блимаючими вогниками і комп'ютерними технологіями, які навіть для мене незрозумілі. Він виглядає... більш ніж просто схвильованим. Мабуть, для нього це занадто жахливо. Його долоня стискає мою.

— Тобі не обов'язково видаляти його. Я ціною власного життя буду захищати тебе від прибульців.

— Аехако, у них лазерні гармати та технології, які ми з тобою й уявити не можемо. Списи й праці проти них практично не допоможуть. Якщо вони хочуть захопити мене, ніщо не зможе зупинити їх. Мені потрібно позбутися від цієї штуковини, тому що я хочу зникнути, а не тому що вважаю, ніби ти не можеш захистити мене.

Його напрочуд серйозне обличчя вивчає мене, і я бачу, як тривога видніється в нього на лобі, покритим бугристими наростами, і в його рішуче стиснутій щелепі. Йому це все не до вподоби. Дивно бачити це в такому спокійному хлопці, як Аехако.

— Ти вже можеш відпустити мою руку, — піддражнюю я його, намагаючись втримати безтурботність в своєму голосі.

— Кайра, — каже він низьким та хрипким голосом. Замість того, щоб відійти, він нахилиється до мене ближче, потім сильно стискає мою долоню і прикладає її до своїх грудей. — Стань моєю парою.

Я в шоці витріщаюсь вгору на його масивне тіло. *Це що, ... інопланетна версія пропозиції руки і серця?*

— Твоєю парою? Але я вважала, що ми повинні резонувати...

Він махає головою, розрізаючи великими рогами повітря. Моя рука притиснута до його серця, яке невпинно б'ється в грудях, покритих жорсткими, гладкими наростами.

— Ми не будемо резонанс-парою. Просто парою.

— А в чому різниця?

Він дивиться на мене з рішучістю і так серйозно. Аєхако простягає другу руку і ніжно погладжує мої вилиці.

— Ми обираємо бути в парі одне з одним до тих пір, поки нас не розлучать.

— Розлучать?

— Або смерть, або кхай.

Ніяк не можу визначитися, чи це романтично, чи це розбиває мені серце.

— А якщо ти почнеш комусь резонувати...

— Я не збираюся цього робити.

— Але як ти можеш знати напевно?

— Я не знаю. Все, що я знаю це те, що ти моя пара, і я не буду слухати нікого й ніщо, навіть власний кхай, який може сказати інше.

Ага, і, напевно, його новоявлена резонуюча пара буде дуже в захваті від цього.

Але ж, він дивиться на мене, чекаючи на відповідь. А в мене... серце розривається на частини. Не тому, що я не хочу бути його парою. Від цієї думки мене заповнює щастя. Ми з Аехако фліртували протягом декількох тижнів, і він був турботливим, веселим, таким добрим, і, взагалі, – від початку і до кінця неймовірним. Якби я могла обрати хлопця собі в пару на цій промерзлій кулі, що крутиться в космосі? Це був би точно він.

Але я безплідна. Я не можу мати дітей.

Ми були б «просто парою» лише доти, поки його кхай не вирішить, що час продовжувати рід. І тоді йому доведеться спарюватися з Харлоу або Клер, або іще з якоюсь дівчиною без пари, а я залишуся на самоті. Вже вкотре.

І я не впевнена, що впораюся з відмовою. Я не така сильна як Ліз чи Джорджі. Я слабка і невпевнена в собі, і одна лише думка про те, що від мене відмовляється моя нова пара, завдасть мені гострого болю. А мені довелося б дивитися як Аехако зближується з іншою. Він виріс в досить великій сім'ї. Він любить свою маму, тата й молодших братів. Погодившись стати його парою, я б позбавила його всього цього лише заради моєї компанії. Я ніколи не зможу мати дітей. Я ніколи не зможу йому резонувати. А що, якщо він сподівається, що коли-небудь я почну йому резонувати? Що ж, тоді на нього чекає гірке розчарування.

Він мусить знати про це, перш ніж я визначусь з рішенням. Я повинна йому сказати. Я піднімаю очі на його велике, серйозне обличчя.

А слова, які зриваються з моїх вуст:

— Ти хочеш мати дітей?

Аехако кліпає здивованими очима. І відразу зрозуміло, що я завела розмову не зовсім в те, на що він очікував. Але думаю, що воно

того варте. Якщо він сам дітей не хоче, скоріш за все, ставши його «парою», буду почувати себе краще. Може, тому що в цей момент я дізнаюся, що у мене все ще буде місце в його серці навіть, якщо його кхай вирішить, що йому пора стати татусем. Але його слова розбивають цю надію на дрібні шматочки.

— Звичайно, я хочу дітей, — повільна усмішка розтягує його губи. — Який чоловік не мріє про власну сім'ю?

Почуваю себе мурашкою. Дрібною розчавленою мурашкою на поверхні килима. Я відпускаю його руку.

— Ясно, саме це я й хотіла дізнатися. Дякую.

Він починає хихотіти і бере моє обличчя у свої великі долоні.

— Кайро, та не хвилюйся ти так. Я вже багато років бачу як кхай резонує серед тих, хто спарився . Складається враження, наче він відчуває кохання між двома людьми і вирішує об'єднати їх в усіх значеннях цього слова.

Угу, ну звичайно. Більше схоже на те, що кхай здається і гарненько струшує свого господаря хоча б один останній разочок, щоб трішки повеселитися за рахунок власного носія. Я не вважаю це настільки ж романтичним, як здається йому. Ну, як би там не було, цього не буде. Я усміхаюся йому тоненькою усмішкою.

— Обговоримо це тоді, коли я виберуся звідси, добре?

Тривога затуманює його виразні очі, і він нахиляється до мене та дарує швидкий, ніжний поцілунок.

— Я буду чекати на тебе тут.

Я вислизаю з його рук і лягаю на кушетку.

— Я готова, — кажу я комп'ютеру. Кушетка разом зі мною враз починає рухатися назад в стіну, і я бачу, як схвильоване обличчя Аехако зникає з мого поля зору.

Загоряються вогники, а потім згасають .

Я втягую повітря, тому що це зовсім не схоже на томографію, швидше на обстеження патологоанатомом в морзі. А що, як цей апарат зламається і не випустить мене? Охоплена стрімко наростаючим страхом, я починаю прискорено дихати. Я торкаюся панелі керування над моєю головою. До неї відстань менша, ніж довжина моєї повністю витягнутої руки, і те саме по боках. Починає блимати світло, я спостерігаю, як оживають стіни зі ще якоюсь писаниною та кружляючими діаграмами – напевно, з моїми життєвими показниками.

— Що вас турбує? Розкажіть про свої симптоми, — запитує плавний комп'ютерний голос.

— Мені потрібно видалити сторонній об'єкт, — я вказую на перекладач у своєму вусі.

— Будь ласка, не рухайтеся. Наші системи просканують вас, щоб провести обстеження вашого організму.

Я опускаю руку і лежу на кушетці, намагаючись залишатися нерухомою. Розглядаю все довкола себе, дивуючись всім цим технологіям. Я набагато менша цього ліжка, на мою думку, тут може розміститися навіть м'язисте тіло Аехако – а це мені підказує, що шакхай після катастрофи не сильно змінились. У цьому місці є підголівник – схоже, на випадок, якщо у пацієнта надзвичайно великі роги – але для моєї шиї він надто великий, і, не звертаючи на нього уваги, я нахиляю голову вбік.

— Наші датчики знайшли два сторонніх тіла, — люб'язно повідомляє комп'ютер. — Хочете, щоб ми розпочали вилучення їх двох із вас?

— Д...два? — від тотального потрясіння у мене аж язик заплітається. — Що ти маєш на увазі?

— Наші датчики вказують на неорганічне з'єднання, прикріплене до вашого людського сенсорного органу. Наступні дані зі сканерів повідомляють про те, що ви також підчепили паразита, який за походженням належить цій планеті...

Господи. Кхай. Я весь час забуваю, що люди Аехако зазнали катастрофи і їм, так само як і нам, довелося прийняти кхай. Не дивно, що з точки зору їхнього комп'ютера вони є сторонніми об'єктами.

— Хочу зберегти паразита та позбутися від цієї штуки, — я доторкаюся до перекладача. — Неорганічне з'єднання прикріплене до мого...eee... вуха.

— Прошу, переверніться на бік, щоб ми змогли почати детальніший аналіз цього об'єкта.

Я перевертаюся, і в цей же момент комп'ютеризовані руки виростають зі стіни і починають торкатися перекладача. Усе відразу тріщить і шипить, мені доводиться закусити губу, намагаючись не смикнутись лишній раз, коли щось постукує по металу, оскільки це відлунюється зловісним звуком, пронизуючи мій череп.

—Предмет ідентифіковано,— повідомляє мені комп'ютер. — Сенсорні індикатори вказують, що це « *стрбде грейдупн сціповрей* », — комп'ютер протарабанює цілу купу незрозумілих звуків. — Хотите перейти до вилучення?

Я звертаю увагу, що не надається ніякої анестезії чи новокаїну, нічого, що могло б приглушити біль. Я облизую пересохлі губи.

— Це буде боляче?

Тобто, як би там не було, мені все одно треба видалити його, але я хочу знати на що підписуюся.

— Сенсорні індикатори вказують, що прилад прикріплений до чутливої нервової тканини. Знадобиться деякий час та зусилля, щоб видалити його без нанесення пошкоджень, проте вірогідність вдалого вилучення без додаткової операції становить 97%.

Звучить підбадьорливо.

— Тоді, так і зробимо.

Стіл піді мною починає грихотіти та дрижати, а навколо моєї шиї ковзає гладкий металевий нашійник.

— Для чого? — я верещу і сіпаюся, коли кайдани обхоплюють один із моїх зап'ястків, а інші — мої щиколотки.

— Кайра, — Аехако реве, і його голос звучить наче здалеку, приглушений за рахунок цього механічного обладнання.

— Будь ласка, зберігайте спокій, — спонукає мене комп'ютер. — Ви приковані заради вашої безпеки. Найменші рухи можуть негативно вплинути на операцію. Ви досі хочете продовжити?

— Кайро! — Аехако знову кричить, а з іншого боку я чую гуркіт обладнання і зловісний писк комп'ютерів.

— Заспокойся, — прохаю я його тоненьким, слабким голосом. — Зі мною все гаразд! Комп'ютере, передай йому, що зі мною все добре.

На секунду тиша поглинає мене, але я більше не чую крику Аехако, тому можу вважати, що це хороший знак. Я змушую себе розслабитися, намагаючись не думати про нашійник, який здавлює мені шию. Це як тонометр для виміру кров'яного тиску. Всього-навсього. Нема проблем.

— Прошу, зберігайте стан спокою під час процедури.

— Добре, — я заплющую очі, так що не бачу, як навколо рухаються руки робота. Щось свистить, і я відчуваю тиск на перекладачі, і все моє тіло напружується.

— У вас надзвичайно високий кров'яний тиск. Увімкнути заспокійливу музику?

Питання здається мені зовсім абсурдним, і я прикушую губу, щоб не почати захлинатися істеричним сміхом.

— Я заспокоююсь, — обіцяю я.

— У вас ще є якісь питання, на які ви хочете почути відповіді?

Саме в цей момент мій шлунок починає бурчати, і мені захотілось пожартувати.

— А тут десь є щось типу бару-закусочної?

— Питання: що таке бар-закусочна?

От надло. Тепер доведеться пояснювати. Відчуваю, що повела себе якось трохи по-дитячому.

— Ну, це місце, куди ходиш, щоб поїсти.

— На цьому кораблі є три їдальні. Але на даний час всі запаси продовольства та води вичерпані.

Ну, звичайно. Люди, які зазнали тут катастрофи, зрозуміло, спустошили начисто всі запаси.

— Скільки людей було на кораблі?

— Під час посадки на цьому кораблі знаходився один пілот і шістдесят два пасажери.

Дуже цікаво. Я чую як дзижчать комп'ютерні руки, а штука в моєму вусі натягується. Я ще дужче зажмурюю очі, намагаючись розслабитися.

— Отже, що це була за подорож? Та, яка тут зазнала катастрофи?

— У Протоколі положення для Сі Калахай вказано: *«Подорож для тих, хто підтримує гармонію з природою»*.

Напевно, Сі Калахай і є цей корабель. Звучить дуже красиво.

— Підтримує гармонію з природою? Це була... поїздка з кемпінгом?

Якщо це так, тоді вони отримали демонську поїздочку з кемпінгом. Вірогідно, це ті люди, які притримуються ініціативи повертатися до початків, і це пояснює, чому народ Аехако протягом трьох наступних століть відійшли від використання передових технологій, а перейшли до ручної обробки шкіри й общині мисливців-збирачів.

— Питання: що таке поїздка з кемпінгом?

— Неважливо, — щось знову тягне в мене у вусі, і я задумуюся над своїм черговим питанням. — Як щодо погоди, Сірі?

— Питання: що таке Сірі?

— Неважливо, — всередині себе я посміхаюся із власного жарту.

— Атмосфера вказує на те, що перед заходом на цю планету повернеться сильний снігопад.

Ураааа! Ніколи б не подумала, що буду на сьомому небі від щастя через снігопад. Можливо, він завадить приземлитися тим іншим інопланетним істотам.

— Можеш визначити, у атмосферу цієї планети прибув інший корабель? — варто ж перевірити.

— Відповідь ствердна, сенсорні індикатори визначили місце знаходження інопланетного корабля за три думи* польоту звідси. (*прим. дума–слово, яке не перекладається*).

Поняття не маю, що таке дума, але сподіваюся, що це далеко-далеко.

— Скільки прибульців на борту?

— Шістнадцять.

Йой.

— Ти так відразу можеш визначити, що їх там шістнадцятеро? С правді?

— Відповідь ствердна. Ця одиниця пов'язана зі супутником, який обертається навколо орбіталі цієї планети і дозволяє комп'ютерам цього корабля відстежувати і записувати інформацію.

— Щось типу того, скільки загалом тут ша-кхай?

— Відповідь ствердна. У теперішній час на цій планеті тридцять п'ять змінених ша і дванадцять змінених людей.

Ого. Хотілося б знати, який сенс і заради кого записується вся ця інформація. Перед тим як мені вдається спитати, у моєму вусі відчувається різкий ривок, і я верещу.

— Будь ласка, залишайтеся нерухомі, оскільки розпочинається видалення, — каже мені ніжний комп'ютерний голос.

І тоді мене охоплює сліпучий, розколуючий біль, який якимось чином вгризається мені прямо в мозок, і світ тоне у п'їтьмі.

АЕХАКО

У мене серце перестає битися, коли стїна повертає Кайру назад. Вона така маленька та нерухома, лежить вся така скрючена на цьому дивному лїжку, а її вухо обв'язане закривавленою пов'язкою. Її дивна металева раковина зникла, але личко в неї зовсім блїде, і вона без тямї.

У мене в ротї все пересохло, я торкаюся її щоки, намагаючись розбудити. А коли вона не рухається, я беру її на руки і несу з цього примїщення. Тут не можна нічому довіряти. Я не довіряю печерї старїйшин з її магією, стїнам, які свїтяться і безтїлесним голосам. Менї хочеться забрати Кайру в свою власну печеру і покласти у власнї шкури...

Ну, це не зовсім моя печера, а моєї сїм'ї, і було б незручно вкладати її в шкури та паруватися з нею, якщо за нами спостерїгають мої молодшї брати та батьки. Проте я знайду яку-небудь спокїйну

місцинку, в яку можна забрати її і дбати про неї. Де обіймати її і зробити своєю.

Але нічого з цього не має значення. Кайра без свідомості і нездорова. Я відчуваю запах Хейдена, який десь поблизу, і, слідуючи за своїм нюхом, виявляю, що він досі знаходиться біля головного входу і з понурим виразом на обличчі вирячився на кам'яні двері. Побачивши мене з Кайрою на руках, він піднімається на ноги і його похмурий вигляд стає ще більш похмури.

— Що з нею трапилося?

— Вони дістали з неї ту раковину, — відповідаю я. — Але вона ніяк не отямиться.

Він ричить.

— Може, вона втомилася. Впринципі це можливо, ці стіни всі вуха їй прожужали.

Я притискаю її ближче до своїх грудей.

— Вони що, говорили з тобою?

Він киває головою.

— Вони всі продовжують мене питати, чи не потребую я чогось. А мені потрібна тиша і щоб кам'яні стіни не базікали зі мною.

— Спитай кам'яні стіни, де тут ліжко. Якщо Кайра спить, я залишуся з нею, доки вона не прокинеться, — я озираюся навколо. — А де друга людина?

Хейден знизує плечима.

— Тобі не однаково? Вона має вийти крізь ці двері, щоб піти, — він показує на зачинений вхід у печеру.

Мій друг не любить людей. Він, напевно, єдиний в нашому племені, хто не сходить з розуму через виявлення такої великої кількості жінок. Я обертаюся і дивлюся на дивну кам'яну стіну з її блимаючими вогниками і петляючими діаграмами. Я вирішую звернутися до неї.

— Де тут печера? Хочу вкласти свою пару спати.

Хейден, вирячившись на мене, піднімає брову, але я ігнорую його беззвучне питання. Кайра – моя пара, навіть не дивлячись на те, що ні моє, ні її тіло ще зовсім цього не усвідомлюють. Просто їм потрібно трохи часу.

Комп'ютер відповідає людською мовою.

— Таке приміщення знаходиться в південному крилі.

— Ну то веди мене туди, — вимагаю я.

На підлозі загоряється світлова доріжка так само, як це вже відбувалось для Кайри, і я, утримуючи її в міцних обіймах, кидаюся прямо в нетрі цієї печери. Мені не подобається це місце, але воно виглядає захищеним від хижаків. Дивні вогники спрямовують мене по іншій звивистій доріжці і зникають перед печерою з напів відчиненими дверима, що трусяться, ніби намагаються самі себе зачинити. Зі стелі тут звисає вибитий шматок стіни, перешкоджаючи їхньому зачиненню, і я, прослизнувши під ним, проникаю всередину самої печери.

Приміщення маленьке, до того ж квадратне з багатьма панелями, що мерехтять, але я радий побачити ложе у вигляді квадрата, вкрите м'якою, незвичною на дотик шкурою тварини. Я кидаю свій плащ вниз на це ліжко і обережно кладу Кайру на постіль, так що можу знову оглянути її. Від переживань у мене калатає серце, і я проводжу рукою по її руках, ногах і грудях, вишукуючи приховані рани, які я міг раніше не бачити. Вона здається мені повністю здоровою. Я відгинаю пов'язку поверх її вуха. Вздовж мочки видно червоні дірочки, а вушний канал покритий кіркою запеченої крові, але в принципі я не помітив ніяких проблем.

Що ж, нічого не залишається, крім того як чекати, коли вона прокинеться.

Я вмощуся на постіль поруч з нею і обіймаю її. Вона просто ідеально підходить мені. Я прибираю рукою її волосся і притискаю губи до її дивно гладенького лоба.

— Зі мною ти в безпеці, Кайро, — бурмочу я тихим, заспокійливим голосом. — Ніхто не посміє завдати тобі шкоди, доки ти зі мною. Я буду боротися до останнього подиху, тільки би ти була зі мною. Вороги поглянуть на мій спис і від страху враз же заберуться назад, — я проводжу рукою по її витонченій спині. — Потім ми з тобою отримаємо власну печеру. Я ще не певен як, але ми це зробимо. І влаштуємо гніздечко із теплих покритих хутром шкур, щоб твоєму тендітному людському тілу було тепло, а я буду покривати губами кожен дюйм твоєї ніжної шкіри, показуючи тобі, як багато ти для мене означаєш.

Я проводжу пальцями по її обличчю, досліджуючи її маленький носик та мініатюрні брівки. Вона дивно виглядає у порівнянні з жінками мого плем'я, та я неймовірно вдячний за її плоский лоб, бліде личко, печальні очі, маленький ротик, який рідко розтягується в усмішку. Я одразу ж вирішую, що поруч з нею дозволю собі виставляти себе ідіотом, тільки б на її обличчі відображалось щастя.

Заради неї я піду на все що завгодно.

Я влаштовуюся на ліжку зручніше і уявляю собі найдрібніші деталі про те, як ми облаштуємо нашу печеру. Про те, яку моя матір підніме бучу від однієї думки завести дочку, оскільки в неї лише сини, і до того ж жоден з них не спарений. Про те, як мій батько похитає головою через моє рішення, але це все заради Кайри.

— Найбільша, найтепліша постіль у всіх печерах, — міркую я. — Шкура двісті найтепліша, і я викладу наше гніздечко саме ними, ну а

потім я попрошу Кешрема – він пара Мейлака – виготовити легкі покривала, ще м'якші, ніж для попки дитинчати, але досить теплі, щоб приносили тобі задоволення. Це буде коштувати мені багато, але Кешрем завжди заздрило моєму вмінню в різьбленні, тому, думаю, я зроблю для нього кілька нових інструментів. Можливо, кілька іграшок для його дітей, – міркую я задумливо. Я завжди легко роздавав свої різьблені фігурки, не сподіваючись щось отримати натомість. Тепер, коли у мене є пара, мені доведеться ставитися до цього питання більше ретельно, щоб я міг забезпечити її всім, чого вона хоче. — І нам знадобляться шкури для входу в нашу печеру, — говорю я їй. — Щоб приглушати твої крики задоволення, коли я безперервно братиму тебе.

Напевно, це розголошує моя чоловіча гординя. Не думаю, що Кайра крикуха. На відміну від Айші. Вона буде тихонею, яка кінчає широко розплющивши очі і розтуливши губи, і не більше цього.

Я уявляю собі цю картину, і мій член стає страшно твердим. Час думати про інше. Я провожу долонею по руці Кайри.

— Гадаю, перший жорстокий сезон із моїм народом буде важким для людей. Зараз тобі тяжко все це дається, але я зроблю все можливе, щоб ти завжди була сита й у теплі. А коли буде наносити надто високі кучугури снігу, що навіть мисливці нікуди не виходитимуть, ми цілими днями безперервно не будемо вилазити з наших шкур.

Дивно, наскільки мені сильно хочеться того життя, яке я намалював у своїй уяві. Моє серце б'ється в барабанному ритмі, думаючи про Кайру, таку розпашілу і усміхнену мені після довгої ночі

інтенсивного спарювання. Про Кайру з животиком, округлен им моєю дитиною. Про Кайру, що годує крихітку, півша-кхай – напівлюдину, з рожевим хвостиком і ріжками – коротунами. Як би виглядала наша дитина?

Занурившись у своїх блаженних думках, я продовжую розмовляти зі своєю парою, поки вона перебуває в несвідомому стані.

КАЙРА

Таке відчуття, що в мене не голова, а розбитий гарбуз. Біль у моєму мозку так і б'ється, і я залишаюся абсолютно нерухомою, сподіваючись, що через повну відсутність рухів болісна агонія розсіється. А поки я тихенько лежу, то прислухаюся до ніжного, тихого голосу.

— Напевно, мені доведеться нагромадити купу додаткових гнойових шматочків у далекий кінець нашої печери, щоб я міг постійно підтримувати вогонь для тебе. Просто потрібно щось придумати, щоб замаскувати запах. Може, суміш деяких трав Мейлака. До того ж, я знаю, що ти любиш, щоб твоє м'ясо було приготоване, тож варто не забувати і про це. А для нічних годин, коли стає занадто холодно, ми можемо нагрівати трохи снігу в бульбашці пернатого звіра. Можемо їх за звичкою заготовляти та укладати тобі під ноги, щоб у нічний час твої шкіри були теплими. Тим не менш, я піклуватимуся про те, щоб ти була щаслива і почувала себе затишно, — великі пальці Аехако проходяться по моїй щелепі. — Але я піклуватимуся про тебе.

Від його заспокійливих дотиків мій головний біль трохи вщухає. Мене тримають у міцних обіймах і притискають до міцних грудей так, що моя долоня лежить прямо під серцем. Я огорнута його руками, притиснута до нього, і таке відчуття..., наче я вдома. Я тримаю свої очі заплющеними, безтурботно розслабляючись у тихому шепотінні його голосу, коли він розповідає мені все про свої плани щодо «нашої» печери і про те, як ми будемо переживати жорстокий сезон – зиму – разом і про всі інші плани, які він нам намітив. Треба визнати, що слухаючи, як він розповідає про свої плани щодо нас двох разом, мене наповнює неймовірно велика туга і надзвичайно боязка радість.

Радість, бо облаштування затишної печери разом із ним звучить неймовірно чудово, і я досі не можу повірити, що хтось настільки веселий і сексуальний, як він, зацікавлений у комусь настільки тихій, як я.

Туга, тому що він починає розповідати про малюків і про час, коли з'являться його діти.

Чого ніколи не станеться, тому що я, як і раніше, безплідна. Слабке зітхання злітає з моїх губ. Він хоче мене і справжню сім'ю, але може отримати лише одне з цього.

— Кайра? — відчуваю, як його велике тіло у мене під щокою ворухиться. — Ти прокинулась?

Я киваю головою і облизую свої пересохлі губи.

— Голова болить.

— Раковини більше немає, — каже він, зберігаючи голос тихим.

Я піднімаю руку і торкаюся вуха. Від цього нова хвиля пекучого болю вистрілює мені прямо в голову, а ще в моїй душі панує... *мир і спокій?* Я торкаюсь пальцями вздовж мочки вуха і намацую там незвичні дірочки. Його справді більше немає.

— Ти знищив його?

Він проти мене напружується.

— Мені це зробити?

— Прошу тебе, — шепочу я. — З його допомогою вони зможуть відстежити мене.

— Я подбаю про це, — каже він, встаючи з ліжка. — Але спершу тобі треба попити.

Я киваю головою і намагаюся піднятися в сидяче положення. Він витягує шкіряний мішок з водою і обережно тримає його біля мого рота, щоб я змогла відпити, а коли я закінчую, Аехако допомагає мені прилягти назад на ліжко, після чого обережно підгортає довкола мене покривала. Моє серце переповнене любов'ю до цього гіганта, веселуна, який може бути до мене настільки ніжним.

Мене дратує те, що мені не можна його утримувати. Те, що я дефектна, і в мене ніколи не буде того, що він шукає у жінці. У парі.

Я тихо зітхаю і знову заплющую очі, щоб полегшити мігрень.

— Відпочивай, Сумні Очі, — каже він і ще раз дарує мені свої ласки, перш ніж попрямувати до дверей. — Я з усім розберуся.

Я заплющую очі, сподіваючись, що він не помиляється.

Пізніше, коли я прокидаюся, мій головний біль уже минув, а в животі бурчить. Я сідаю на ліжку, відчуваючи значне тепло, що оточує мою спину. Це знову Аехако, він повернувся, поки я спала, і ліг, обійнявши мене ззаду.

Господи, для мене це надто важко.

Велика рука Аехако обвивається навколо моєї талії, знову тримаючи мене поряд.

— Кайра? — його сонне бурмотіння, як на мене, тече наче мед, і я відчуваю досить... відчутну ерекцію, якою, виставивши її напоказ, він притискається до моєї дупи. — Як твоя голова?

— Здається, в нормі, — відповіла я йому. — Але мені треба знайти хоч якусь їжу. І ванну кімнату.

— Ван... ну?

Спросоння я мляво киваю головою, розглядаючи на всі боки приміщення, де ми знаходимося. Виглядає як якась скромне особисте ліжко, мабуть, чиясь каюта. На протилежній стіні висить пошарпаний плакат, але я не можу роздивитися, що на ньому. Зі стелі звисають кілька дротів, і все вкрите значним шаром пилу. Кімната повністю розібрана, аж до ліжка, яка являє собою не що інше, як матрац, поверх якого розкладено наші шкури.

Я звішую ноги з ліжка і намагаюся встати, перевіряючи власні сили. Здається, все гаразд, моя мігрень, викликана операцією, минула. Якщо це приватна каюта, не сумніваюся, що десь тут є туалет. Проводячи руками вздовж кількох цікавих на вигляд швів у стінах, мені вдається знайти те, що я шукаю. Це такий затишний бункер з дивною на вигляд вбиральнею, яка надто високо від підлоги для людських ніг. Далі збоку те, що виглядає схожим на душ.

Боже, я б із задоволенням прийняла душ . Я якось примудряюся залізти на інопланетний унітаз перед тим, як задуматися, чи функціонує він взагалі.

— Ее... комп'ютер? Зручності у робочому стані?

— Питання: що таке зручності?

— Туалети та душові?

— Можна відновити їхню роботу, використовуючи надлишок снігу. Потрібно двадцять сім секунд, щоб його розплавити та нагріти. Бажаєте продовжити?

— О, так!

На той час, коли я закінчую свої справи, зі стелі душа вже плескає вода. Спочатку мрячить брудний дощ, а потім йде вже потік чистої води, і я підставляю пальці під воду, перевіряючи її теплоту.

Вона ідеальна.

Видавши слабке щасливе зітхання, я знімаю з себе шкіряний одяг і кидаю його на запилену підлогу, після чого зала жу під душ. Гадаю, що деякі речі – це промислово розвинені вічні цінності, тому що цей душ практично такий самий, як людський, і я в повному блаженстві відкидаю з обличчя мокре волосся. *Ось це – саме те, що мені було потрібно!*

— Кайро? — Аехако стукає у двері. — Ти себе добре відчуваєш?

— Я в повному порядку, — відгукуюсь я.

За мить відчиняються двері.

— Тоді ти не заперечуватимеш , якщо я зайду побути з тобою?

Як тільки він заходить всередину, я починаю верещати, руками прикриваючи свої інтимні частини тіла.

— Що ти тут робиш?

Він розводить руками.

— Хіба не очевидно? Ти сховалася тут, тому я подався до тебе.

— Я намагаюся прийняти душ!

— Душ?

— Скупатися! — мене просто дратує та мова, яку вивчили ша-кхай та якій вже триста років. З того часу багато в нашій мові змінилося. — Помитися!

У нього з'являється блиск в очах, роздивляючись мене зверху вниз.Пильний погляд Аехако прямо обпалює.

— У мене в сумці є мильні ягоди. Я буду більш ніж щасливий допомогти тобі помитися.

Рум'янець на моїх щоках палає, наче вогняна гієна.

— Я гола.

— Я помітив, — погляд, яким він мене окидає, висловлює високу оцінку. — І кожна частина твого тіла така гарна, як я собі й уявляв.

Знаю, що мені слід сказати йому "ні", щоб він пішов. Але тут мене осяює..., а з якого дива я повинна це робити? Який сенс соромитися? Хто тут, хто засудить чи присоромить мене? Мені хочеться, щоб він приєднався до мене в душі. Мені хочеться, щоб його велике, синє тіло притискалося до мого. Мені подобається, коли він піклується про мене. Це змушує мене відчувати себе коханою та бажаною, а це ті два почуття, за якими я надзвичайно зголодніла. Але... я поняття не маю, як залучити чоловіка до сексуальної ситуації. Не в моєму характері фліртувати у відповідь. Тому я лише дивлюся на нього безмовним, безпорадним поглядом.

Немов відчуваючи мої муки, він гадає.

— Хочеш, щоб я пішов, Кайро?

Довгу мить я пильно дивлюся на нього. На великого семифутового інопланетного чоловіка, на якого одягнена лише стегова пов'язка, яка жодної особливої користі його скромності не приносить. У нього роги та бугристі нарости, що має відлякувати. Але

замість цього мене жахливо тягне до нього. Тому я набираюся хоробрості та махаю головою. Не хочу, щоб він ішов.

— П... принеси мило.

Він відразу посміхається мені однією зі своїх швидких, радісних «посмішок Аехако» і виходить з інопланетної ванни, залишаючи мене лише на лічені секунди, коли я можу спробувати, ну..., причепуритися. Я рукою пригладжую своє мокре волосся і опускаю очі, оглядаючи ноги, руки та своє бліде тіло. Я не найчарівніша дівчина. Знову ж, гадаю..., це не має значення. Йому не вистачає інших людей, з ким порівняти мене, винятком є ті, із якими я сюди потрапила. Коли він повертається зі своїм маленьким мішечком з ягодами, я нервую і дуже хвилююся. Мої соски вже загострилися та стали твердими, і я посміхаюся йому швидкою, сором'язливою посмішкою, сподіваючись, що він вважатиме мене гарненькою. І якщо задуматися, то це дивно, враховуючи, що в нього синя шкіра і він має роги, а я все одно хочу, щоб його тягнуло до мене заради мене самої, а не тільки тому, що я маю піхву.

Аехако ставить мішечок поруч, на стільницю, і зачерпує звідти жменьку ягід. Я відсуваю скляні двері душа, і в той же момент він скидає свою пов'язку зі стегон...

І... *нічого собі*. Що ж, його розмір набагато більший, ніж я спочатку «відчула». Бачити фотографії оголених чоловіків, статуй та тому подібне — це одне, а ось зовсім інше — отримати повністю збудженого хлопця, який стоїть просто перед тобою. У якого є шпора.

Не можна забувати про шпору. А я думала, що його хвалькуватий «подарунок» у вигляді різьбленого відображення свого члена був..., ну, надто сильно перебільшеним.

Він видається неймовірним.

Його член на виглядає довшим, ніж моя рука, хоча це наврядчи можливо. До того ж він темнішого відтінку синього, ніж решта його шкіри. І я нічого не можу з собою вдіяти, окрім як вирячитися на нього, коли Аехако входить до мене в душ.

Ну і тоді мені доводиться прилипнути до задньої стінки, бо велике тіло Аехако воістину величезних розмірів, а цей душ точно не розрахований на двох. Нервові хихикання зривається з моїх губ.

— Може мені вийти?

— Тут достатньо місця і для мене, — відповідає він, трохи нахилившись, щоб проникнути своїми великими рогами всередину душевої. — Просто нам доведеться стати ближче один до одного.

І він кидає мені ще один грайливий погляд, від якого я відразу починаю хихикати.

— Ти прибрав до рук усю гарячу воду, — вона каскадом спадає з його тіла і рогів, проте на мене не дуже й потрапляє. З нього швидше виходить чудова парасолька, а не той чудовий партнер, з яким можна разом прийняти душ.

— Прибрав до рук?

— Захопив для себе, — виправляю я, коли замислююся про це. — Напевно, поки ми тут, я повинна отримати «завантаження» мови. Хочу вміти говорити твоєю мовою.

— Це може зачекати ще день, — заявляє він мені, в кулаку роздавлюючи ягоди. — Мені натерти цим тебе?

У мене прямо мурашки по шкірі бігають від усвідомлення його слів. Навіть згорбившись, розмір Аехако викликає побоювання..., але я знаю, що він може бути – *о, божечки!* – таким ніжним. Але якщо я підсунуся ще хоч на крок ближче, його член буде тертись об мене.

Для мене все це повне чуттєве перезавантаження. Мені хочеться дослідити його, і також я хочу, щоб він дослідив мене..., але насамперед, мені хочеться поцілувати його.

— Аехако, — видихаю я і простягаю вгору руки, щоб обійняти його за шию. Вода відразу заливає мені обличчя. Я відпльовуюсь, після чого протираю обличчя. — Ти поцілуєш мене?

— Це питання, яке тобі навіть ставити не потрібно, Сумні Очі. Все, що тобі потрібно зробити, – повернутися до мене обличчям, — його велика рука обвивається навколо мене і притягує до нього, і я здригаюся від дотику нашої мокрої шкіри. Відчуття такі дивовижні та

дивні, і мені хочеться проводити руками по всьому його тілу і досліджувати його.

І тут жаркою, міцною печаткою мої вуста накривають його губи, і я видаю стогін від здивування та захоплення. Його язик дражнить мій, закликаючи відповідати на поцілунок, і тоді ми шалено цілуємося, а зверху на нас обох потоком хлюпає тепла вода. Наші губи злилися до купи, ми цілуємось знову, і знову, і знову, поки я не притискаюсь до нього настільки ж сильно, настільки сильно він притискає мене до себе. Мої соски труться об його груди, і від цього збудження стрілою розноситься по всьому моєму тілу..., тому я намагаюся тертися об нього безперервно.

— Кайра, — стогне він, а потім відсторонюється, залишивши мене шокованою. Не маючи його великого тіла, до якого можна притулитися, я ледь не підсковжуюсь. У нього на обличчі врівноважений, спокійний вираз, коли він показує мені, що я маю розвернутися. — Дай мені помити тебе, перш ніж ми продовжимо.

Коли я розвертаюсь, ноги у мене одубіли, а спина настільки пряма, наче я палицю проковтнула.

— Це через те, що від мене тхне?

— Ні звичайно. Через те, що в мене залишилось не так багато ягід, і мені теж треба помитися.

Гаразд. Я слухняно стою, поки він протирає соком ягід мою спину і плечі, а потім моє волосся. Він деякий час масажує моє волосся, потім руками очищає його, обмиваючи мою шкіру. Мені так подобається, відчуття такі, наче мене гладять. Майже як масаж.

Потім його рука виступає вперед, його долоня охоплює мої груди, і я забуваю все про масаж. Повітря з шумом виривається з моїх легень, і я задихаюся від глибокого потрясіння та дивовижної насолоди.

— Ти така ніжна, — його долоня пестить мою грудь, а потім переходить на іншу. — М'яка та ніжна всім тілом.

Я відкидаю голову назад і дивуюсь тому, що й інша рука Аехако обвивається навколо моєї талії, знову притягуючи мене до нього. Відчуття того, що його член притиснутий до моєї спини, схоже на те, ніби мене тицьнули списом, але він притискає мене до себе і проводить своїми мильними руками по всьому моєму тілу, і я не можу зробити хоч щось, крім того як стояти і не заважати йому. Відчуття надто вже хороші.

Його губи притискаються до моєї шиї, і він облизує і грайливо покусує мою шкіру, в той час як обидві його долоні ковзають вгору та накривають мої груди. Я стогну від задоволення. Бувало, що я торкалася своїх грудей, але коли це робить він, задоволення посилюється від просто «приємне» до «зашкалює». Я притискаюся до нього спиною, і мої долоні накривають його руки. Я відчайдушно хочу показати йому, що хочу більше цих чудових, хвилюючих дотиків, але не знаю, як йому це висловити.

— Аехако , що я маю робити? — я дряпаю нігтями по бугристих наростах на його передпліччі.

Його низький рик насолоди дивує мене.

— Де б ти не торкнулася мене – одне задоволення. Для мене це приблизно те саме, як зараз, коли я торкаюся тебе. І саме зараз я маю намір отримати величезне задоволення від своєї пари.

Пристрасні слова Аехако ніби обливають мене крижаною водою.

Його пара.

Господи, ні. Я мушу сказати йому.

— Аехако , — говорю я тихо і повертаюсь до нього обличчям.

—Ніякого "ні", Кайро, — він нахилиється і затискає мені рот, щоб змусити мене замовкнути. — Я не вислуховуватиму жодних заперечень. Ти будеш моєю парою. Нам не потрібен ніякий кхай, який нас пов'яже. Ти моя, а я твій. Наші кхай просто наздоженуть нас пізніше. Таке відбувалося вже з багатьма парами. Робиш свій вибір, після чого рано чи пізно кхай приймає.

Я мотаю головою.

—Мене він ніколи не прийме, Аехако.

—Ти цього не знаєш...

—Знаю, — заявляю я їй перед тим, як встигаю навіть задуматися
про

формулювання, викладаю все на чистоту. — Я безплідна.

Розділ 5

АЕХАКО

Мені не багато часу потрібно, щоб перетравити слово "безплідна". Ментальний образ, який видає мені переклад, – картина випаленої, занедбаної землі без тварин, без рослин, без води - взагалі нічого.

І тут я усвідомлюю, що саме вона мені повідомляє.

— Ти не можеш... мати дитинчат?

Її сумні очі вже сповнені сліз, і вона киває мені головою.

— Коли я була зовсім маленькою, я захворіла і мало не померла. Я дуже довго пролежала в лікарні, і коли я нарешті зцілилася, мені повідомили, що від хвороби постраждала моя репродуктивна система і в мене ніколи не буде дітей, – сльози течуть вниз по її щоках, і вона витирає їх швидкими різкими рухами. – Ось чому ми не можемо бути разом. Тому що ти хочеш створити справжню сім'ю. І я маю попередити, що якщо ти вибереш мене, у тебе її ніколи вже не буде. Я ніколи не буду резонувати, бо не можу мати дітей.

Мене охоплює почуття глибокого горя, але я швидко позбуваюся від нього. То через це вона така сумна? Через це вона тримає мене на відстані витягнутої руки, коли ясно видно, що їй відчайдушно хочеться бути коханою? Що вона жадає пестоців так само, як я жадаю її посмішки?

Я торкаюся її підборіддя і змушую підняти на мене очі. В очах Кайри стільки страждань і серцевого болю. Вона справді думає, що я кину її, якщо вже тепер знаю, що вона не може створити нове життя у своїй утробі?

— Ще що-небудь?

Напів схлип перетворюється на смішок, і вона знову витирає сльози.

— Думаю, цього й так достатньо, хіба ні?

— А якщо я скажу тобі, що для мене не має жодного значення, можеш ти завести дітей чи ні?

Вона зводить свої маленькі брівки.

— Але ж ти казав, що мрієш обзавестися справжньою сім'єю. Мені б не хотілося позбавляти тебе цього.

— Не хвилюйся за мене, Сумні Оченята. Без резонансу не вийде зачати дитину, а мені тепер не доведеться турбуватися, що інший чоловік вихопить тебе з моїх рук, — я ніжно погладжую її по щоці. — Багато місяців тому я змирився з самотнім життям мисливця і що мої єдині супутники – власні руки, — від моїх грубих слів вона в щоці видає короткий смішок, але я продовжую: — Тепер я зустрів тебе і перед собою бачу життя повне сміху, ніжності й кохання. Чи має для мене значення, що ми ніколи не будемо резонувати? Не має. Мені вистачає і того, що ти є частиною мого життя. Ти – моє серце, Кайра, і ти маєш бути моєю парою.

Вона знову починає плакати.

— Не хочу, щоб ти почувався зі мною як у пастці.

— У пастці? — я починаю реготати. — У пастці з красивою, сильною, розумною парою в моїх шкурах усі ночі безперервно? Та я з розпростертими руками вітаю таку пастку!

— Але діти...

— Якщо в нас не буде дітей, то хоча б у нашому розпорядженні завжди буде своя печера, — кажу я їй, притягуючи Кайру до себе. Її волога шкіра ковзає по моїй і створює між нами чудове тертя. Я

відчуваю, як маленькі кінчики її сосків труться об мій живіт, і від цього мій член сіпається, відчайдушно бажаючи потрапити всередину неї. — І ми будемо шокувати всіх інших, ставши найгучнішою парою, що займається сексом у печерах.

Від потрясіння з її губ зривається миле коротке хихикання, і я відчуваю таку радість від того, що мені вдалося викликати в неї посмішку, тому я притискаю її до себе міцніше.

— Ну, якщо ти в цьому впевнений... — каже вона тихо.

— Ну, звісно, впевнений, з того самого моменту, як побачив твоє обличчя.

Висловлюючи здивування, вона відсувається .

— Справді?

Я киваю головою.

— Я побачив тебе і подумав, якщо коли-небудь і існувала жінка, яка потребує, щоб чоловік змусив її посміхнутися, то це ти. І що ми стали б чудовою парою.

Кайра плескає мене по грудях у вдаваному роздратуванні, але я ж бачу, що вона рада моїм словам. Вона пом'якшується поруч зі мною, а сльози ви сихають .

— Просто я... я раніше не говорила. Ваші люди були в такому захваті від того, що ми можемо резонувати і мати дітей. Мені просто не хотілося зізнаватися, що я з вадою. Уявити не могла, що зі мною буде, якби я зізналася. Думаєш, мені все ще тут будуть раді?

— Звісно, тобі будуть раді. Тебе не викинуть лише за те, що ти не можеш виношувати дитинчат. Хіба ми вигнали Фарлі?

Вона фиркає.

— Фарлі ще занадто маленька, щоб мати дітей. Це не таке вже й чесне порівняння.

— А Айша, чия дитина померла зовсім маленькою? Або моя мати, Севва, яка зараз вже надто стара, щоб мати ще дітей? — я торкаюся її щоки. — Ти віддаєш племені більше, ніж просто своє тіло.

— Не впевнена, — каже вона тихо. — Єдине, що в мене добре виходило – це перекладати, і цього я щойно позбулася.

— Тоді ти можеш принести в плем'я нові навички та радість. Просто потрібно ще розглянути і цю можливість.

Кайра роздратовано дивиться на мене.

— У тебе на все готова оптимістична відповідь?

— Так, — я усміхаюся їй. — У цьому-то й полягає мій внесок у плем'я. Ну, це і ще мої навички з різьблення.

Ще одне коротеньке хихикання зривається з її губ, приглушене шумом води, що ллється потоком.

— Так, у мене досі є подарунок, який ти для мене зробив.

— А-а. Тому що в нього такий вражаючий вигляд?

Її хихикання переростає в фиркання, і вона втикається обличчям у мої мокрі груди, обійнявши мене руками.

— Тому що хотілося порівняти розміри. Подумала, що він сильно перебільшений.

— Показати тобі, наскільки точні мої різьблені фігурки? — я ковзаю пальцями вниз по її мокрій спині, потім беру її долоньку і кладу на мій член, що ніє. Чую, що вона ахнула, але руку не відриває. Замість цього вона починає пестити мене й досліджувати. — Стань моєю парою, Кайро.

Вона піднімає на мене очі, сповнені надії.

— Але ті інопланетяни...

Нові відмовки?

— Та їм доведеться дуже попідніти, щоб нас розлучити. На них чекає невдача, — я знову торкаюся її щоки. — І не дозволяй собі заздалегідь передбачати приреченість нашого майбутнього. Давай жити сьогоднішнім днем, добре?

Я завжди був практичним чоловіком. Я бачив занадто багато печалі, щоб дозволити їй впливати на моє життя, як це робить Хейден. Якщо це означає, що сьогодні я маю посміхатися, а завтра ридати, то я ще більше насолоджуватимусь днем, який робить мене щасливішим. Хочу, щоб Кайра усвідомила – життя найсолодше, якщо без остраху береш від нього все.

Вона стискає пальці навколо основи мого члена і дуже ніжно ковзає рукою по ньому вгору, погладжуючи мене.

— Сьогодні, — каже вона напівголосно, — сьогодні й справді найкращий із днів, щоб побути з моєю парою.

Моє серце горить і готове розірватися від любові.

— Так, так і є.

Температура води змінюється від чудово спекотної до крижаної, і Кайра скрикує одночасно зі мною. Вона промиває ягоди зі свого волосся, а потім швидко вистрибує з води, а я слідую за нею мить потому.

— По-моєму, у нас закінчилася гаряча вода, — каже вона, в той же час як тремтить і легенько підстрибує, притискаючи свої руки до грудей.

— А що, хіба так не було задумано?

— Ні! — вона сміється. — Ніхто не може купатися в настільки холодній воді.

Я знизую плечима. Я вже перестаю що-небудь розуміти щодо старійшин. Але поки я спостерігаю, як Кайра, тремтячи від холоду,

витончено піднімає свої шкіряні шати з підлоги, то приходжу до рішення, що є й інші способи, як зігріти її. Способи, давні, як світ. Я підхоплюю її на руки, не звертаючи уваги на її вереск від того, що застав її зненацька.

— Ти геть замерзла, моя солодка пара. Дозволь своєму чоловікові зігріти тебе.

Замість того щоб сором'язливо запротестувати, чого я очікував, вона обіймає мене за шию і щосили притискається до мене. У мене таке відчуття, що мій член вибухне від бажання. Я хочу цього з того самого дня, коли побачив її. Несу дівчину в іншу кімнату і обережно укладаю її на ліжко. Кайра дивиться на мене повними довіри очима, і моє серце знову готове розірватися від любові.

Ось вона, моя пара!

Не має значення ні те, що це вибір не наших кхай, ні те, що вона не може подарувати дітей. Вона моя, і я можу заявити на неї свої права. Моя з усіма радощами життя.

— Ти така гарна, — кажу я їй. Вона і справді красива. Її людське тіло вкрите крапельками води, і шкіра виблискує своєю м'якістю. Її очі – посинілі від кхая – на її личку здаються великими і яскравими, а від її пригладженого до голови волосся воно здається ще більш тендітним, ніж зазвичай. Її груди від хвилювання здіймаються і опадають, і від кожного короткого вдиху вони спокусливо погойдуються. Її ноги стиснуті разом, але зовсім скоро я лизатиму її між ними і куштуватиму її мед.

Кайра посміхається і тягнеться до моєї руки. Я переплітаю свої пальці з її меншими, знову помітивши наші відмінності. У неї чотири маленьких пальчики й один великий, тоді як у мене три й один великий.

Пальці її ніг аналогічні - на стрункій стопі в неї чотири маленьких пальчика поруч з одним великим. Моя власна стопа в два з гаком рази більша за її, а пальці моїх ніг - на одного менші, ніж у неї - поширені ширше, щоб забезпечувати баланс мого великого тіла. На її тілі немає якихось горбистих наростів для його захисту, все воно - суцільна м'якість.

Не стану заперечувати, що вважаю саму думку про всю цю м'якість неймовірно збудливою.

Я звільняю руку з її хватки і торкаюся грудей, бажаючи спробувати на дотик її гладеньку шкіру. Впадинка між її грудьми відчувається настільки ж м'якою, як підчерев'я пернатого звіра. Вона тремтить від мого дотику, пильний погляд спрямований прямо на мене, і я бачу, як у відповідь на мій дотик її соски тверднуть, від м'яких рожевих округлостей перетворюючись на жорсткі, напружені маленькі кінчики. Усе ж до них я поки що не торкаюся.

Я ще досліджую, ще милуюся тілом своєї пари. Уперше нам випав шанс опинитися наодинці по-справжньому і повністю оголеними одне перед одним, і я мрію насолодитися цим. Її живіт такий плоский, але з малесенькою западинкою для пупка, який мені відразу захотілося поцілувати. Її стегна дещо ширші, округлі й спокусливі, а між її ніг є клаптик темних волосків, які приховують її медові складки і той третій сосок. Він так і проситься мені в рот, але підозрюю, що моя сором'язлива Кайра тут же вистрибнула б зі шкур, якби я розсунув її ноги і зарився обличчям туди, тож я маю спокусити її поцілунками і ласками.

Я хочу відчувати її тіло своїм, тому я за лажу в ліжко і лягаю поруч із нею. Мое тіло пригнічує її менше, і вона трохи відсувається. Я переносу свою вагу на бік, щоб не розчавити її, і по-власницьки

перекидаю ногу поверх її стегон, щоб вона не могла від мене ухилитися.

І тоді, притягнувши її тіло впритул до свого, я нахиляюся поцілувати її. Вона зітхає і подається до мене для поцілунку, її язик переплітається з моїм. Я поглиблюю поцілунок, зробивши його більш відвертим, зрозумілішим щодо того, що я хочу від неї. Я трахаю її солодкий ротик своїм язиком, і вона відповідає тихими вигуками і від захвату звивається піді мною. Мій член так і жадає дістати її, але я повинен діяти не поспішаючи. Кайра ніколи ще не спарувувалася, і вона досить полохлива.

Я захоплюю її губи, насолоджуючись відповідною реакцією – звуками її задоволення. Я проходжуся губами вздовж лінії її підборіддя, після чого проводжу язиком по шиї, від чого все її тіло пробирає тремтіння. Їй дуже це подобається. Я облизую її ніжну шкіру, обережно прикушую, а її пальці впиваються мені в плечі.

— Тобі подобається, коли я цілую твою шию? — шепочу я. — Може, мені перебратися на інше містечко?

— Мені подобаються твої поцілунки, де б ти не цілував, — зовсім тихо, на видиху промовляє вона. Від її слів мій член здригається.

Тоді буду цілувати її скрізь.

Простежуючи її ключиці, я облизую і посмоктую її м'яку людську шкіру. Щоразу, коли мої губи притискаються до її плоті, вона випускає слабкий стогін, а її руки пурхають по моїх плечах і руках. Немов вона не знає, куди їх прилаштувати, але хоче до мене доторкнутися. Вона може чіпати мене стільки, скільки хоче - я прийму це з радістю. Але поки що моя увага зосереджена на ній. Останнім часом її думки займали стільки тривоги, і я хочу зробити так, щоб вона прогнала їх.

А ще? Хочу постаратися, щоб у неї не залишилося жодних сумнівів щодо того, щоб бути моєю. Я спускаюся вниз по її гладкій грудній клітці, а потім накриваю губами одну грудь. Її кінчик від збудження стискається як камінчик, і я спокусливо його оближую, а потім чекаю її реакції.

— Оооо, — видихає вона тремтячим голосом. Коли я піднімаю голову, вона вся вкрита рум'янцем і виглядає збентеженою.

— Покажи мені, Кайро, що ти хочеш, щоб я зробив.

Її щоки стали яскраво-рожевими, коли вона хапає мене за роги і тягне назад униз до своїх грудей, видаючи немов безмовну команду. Переконувати мене не доводиться, і я дуже задоволений, що моя пара насолоджується отриманим від мене задоволенням. Вона така маленька й тендітна, і я переживаю, що хтось, настільки великий і безцеремонний, як я, може налякати її. Але те, як вона спрямовує мене, наводить на думку, що я надто на цьому зациклююсь. Що вона настільки ж зголодніла за моїми дотиками, як і я.

Я захоплюю в полон своїх губ її сосок і клацаю по ньому язиком. Вона задихається, коли шорсткість мого язика зачіпає кінчик, тож я докладаю всіх зусиль, щоб повторювати це знову і знову.

— Моя Кайра, — бурмочу я, обхопивши її груди долонею, щоб мені було зручніше поглинати їх своїми губами. — Моя солодка пара.

На смак ти саме настільки солодка, як я й припускав. Вона видає тихий короткий стогін, її руки знову побіжно ковзають по моїх руках, а її стегна на ліжку піді мною хвилеподібно погойдуються. Повітря навколо нас пахне ароматом її збудження, і я в шкурах розгойдую стегнами, бо мій член у повному відчаї, настільки сильно він хоче зануритися в її жар.

Надзвичайно важко проявляти терпіння, коли твоя пара вперше під тобою. Найбільше на світі хочу накинутися на неї і зануритися глибоко всередину неї. Я хочу бачити, як від захоплення її губи відкриваються, коли я вриваюся в неї.

Тому я губами прокладаю шлях донизу по її животу, оскільки моє нетерпіння бере наді мною гору. Я терзаю зубами її шкіру, насолоджуючись тим, що у відповідь на це вона здригається. Мій язик ковзає колами навколо її пупка, і потім я спускаюся далі, вниз до завитків між її ніг, які приховують від мене її складочки. У мене аж слинки течуть від передчуття.

Кажуть, що немає смаку солодшого у вустах чоловіка, ніж смак резонанспари, проте ми не резонуємо. І ніколи не будемо. Але, незважаючи на це, я не думаю, що на смак вона буде менш солодкою. Її стегна стиснуті разом, а руки ковзають униз по моїх рогах.

— Аехако, — бурмоче вона. — Я не впевнена...

— Коли-небудь раніше в тебе вже було таке, що чоловік лизав твій мед?

Її обличчя спалахує яскраво-малиновим.

— Тільки ти. До цього.

О, так. Приємні спогади, причому такі, що розпалюють мої хтиві фантазії. Про те, як моя рука занурюється між ніг Кайри і дражнить її доти, доки вона не кінчає, після чого я злизую її солодкість зі своїх пальців, навіть попри те, що та замерзає.

— У такому разі, я буду твоїм першим і єдиним, — кажу я їй і отримую неймовірно величезне задоволення від цієї зухвалої заяви. Вона ніколи не буде чиеюсь ще, тільки моєю.

Назавжди.

Я підштовхую її стегно, просячи її відкритися для мене. Кайра видає якийсь нервовий звук, до того ж у неї тремтять ноги.

— Відкрийся для мене, моя пара. Я хочу облизати тебе всю, — щоб довести це, я проводжу язиком вниз по її стегновій кістці, аж до того кучерявого маленького пучка волосся. - Розсунь свої ніжки для мене.

Я знову відчуваю трепет Кайри, але вона підкоряється. Її ноги відкриваються, а я прибираю руку і розсовую їх ще більше, поки вона зовсім не розкривається для мене. Я закидаю одне коліно через своє плече, щоб вона не могла знову закрити свої стегна. І тоді я можу помилуватися розпростертою вульвою моєї пари. Складки блищать від вологості, від чого у мене знову течуть слинки. Її складочки дивовижні й дуже розрум'янилися, як і її щоки. Я проводжу пальцем по її вологості, а мій член ніє, коли вона звивається і видає тихі звуки задоволення.

— Я збираюся спробувати тебе на смак.

Вона притискає руку до чола і закриває очі.

— О, Боже.

Цікаво. Тим не менш, вона не відштовхує мене, тому я нахиляюся і досліджую її своїм ротом. Перший вибух її смаку на моєму язичці ні з чим не може зрівнятися – вона відчувається як сіль, мускус і Кайра... абсолютно дивовижно. Остаточо здичавілий від бажання, я гарчу низьким, гортанним голосом.

— Солодко.

Дихання Кайри виривається з неї тремтячими вдихами. Я хапаю її за ноги, бажаючи більшого. Розсуваючи їх у сторони одна від одної ще більше, я піднімаю її з ліжка, щоб вона була для мене відкрита, і проводжу по ній язиком від її третього соска до входу у піхву. Низький

стогін зривається з її губ, і я оближую її всю ще раз. Цього разу я починаю з маленького зморщеного отвору її попки й обводжу навколо нього коло, потім тягну язик прямо крізь її складочки, до її третього соска.

— О, Господи, — стогне вона. — Повірити не можу, що ти це робиш.

— Можу повторити ще раз, — кажу я їй. І я з радістю це зроблю. Її смак солодший, ніж усе, що я коли-небудь куштував. Я знову повторюю дію, стежачи за тим, щоб обводити язиком кола навколо отвору її попки, а потім повільно рухатися вгору, крізь її складки, вкриті чудовим медом, і знову обводити кола навколо капюшона її маленького соска.

Коли я роблю це, вона скрикує, і її стегна судорожно здригаються. Ага! Я повторюю рух, і від мого власного збудження мій хвіст смикається з боку в бік. Я обожнюю викликати в ній відповідну реакцію на мої дотики, обожнюю ту боязкість, яка міститься в стогонах і криках Кайри, коли я лижу її вульву. Я міг би лизати її годинами і так і не насититися до кінця. Я дразню і покусую сосок, що в неї між ніг, і вона знову притискає долоню до свого чола і кричить.

— Ще? — я дразню і посмоктую крихітний горбок плоті.

Крик виривається з її горла, і я відчуваю, як тіло піді мною тремтить і починає здригатися дедалі сильніше. Її стегна хитаються проти мого рота, і тому я продовжую смоктати чутливе містечко, доки від задоволення дівчина не починає безперервно стогнати і в підсумку стає абсолютно млявою.

— О Боже, зглянься наді мною, — вона задихається. — Це було... щось зовсім неймовірно інше.

Я оближую губи, смакуючи її смак на собі.

— Твоя вульва на смак набагато солодша, ніж я міг коли-небудь собі уявити.

Фарба збентеження на її щічках починає вирувати на всю, і вона задихається, все ще притискаючи руку до чола.

— Голова болить?

— Що? О, ні, — відповідає вона швидко, і її рука опускається на ліжко. Коротке хихикання зривається з її губ. — Думаю, я якраз намагалася... утримати свої мізки на місці, перш ніж вони повністю не витекли з голови, — і вона продовжує хихикати.

Слова мені здалися дивними, але я теж починаю сміятися.

Мені подобається викликати в неї посмішку. Я притискаюся ще одним поцілунком до маленького пучка волосся, а потім знову лижу її. Кайра здригається, і від цієї ласки в неї мурашки біжать по шкірі. Я прикладаю палець до входу в її піхву, щоб зрозуміти, чи достатньо вона волога, щоб прийняти мене, і тут же відводжу його назад, оскільки палець дуже мокрий.

Моя пара більш ніж готова. Шалена потреба роздобути її пропалює мене наскрізь, і я рухаюся вгору, своїм великим тілом вдавлюючи її в це дивне ліжко. Її руки обіймають мене, і вона рада моєму поцілунку, і від передчуття задоволення з її губ зривається ще одне коротке зітхання, коли я хапаю в кулак жменю її волосся, змушуючи відкинути голову назад і відкрити шию, щоб я міг знову лизати її. Я ніжно прикушую зв'язки в неї на шиї і ковзаю стегнами між її розсунутих ніг, а мій член зручно розташовується в колісці її стегон. І я труся ним об неї, так що вона може його відчувати.

Коротке зітхання Кайри, коли я потираюся об неї, неймовірно радує. Її стегна розкриваються трохи ширше, і одну її ногу я обвиваю

навколо своїх стегон. Замість того, щоб зануритися в неї, я знову цілую Кайру, мій язик кружляє у неї в роті, насолоджуючись короткими стогонами, які вже переростають у безперервний потік. Погляд її очей оглушений бажанням. Я знову рухаю свій член крізь її складочки, проводячи ним вгору-вниз, оповиваючи свою довжину її медом. Вона стогне голосніше, а її пальці впиваються в мою шкіру.

Вона вже готова.

Я хапаю рукою власний член і утримую його біля входу в її піхву. Масивна голівка втискається всередину її жару, і її нігті ще сильніше впиваються в мою шкіру.

— Ти відчуваєшся ... реально величезним, — каже вона, і я чую стурбованість у її голосі.

— Так, це тому що я й справді такий, — піддражнюю я, а потім поцілунком проганяю всю її стурбованість геть. — Але ти можеш мене прийняти. Обіцяю. Ти готова зв'язатися зі своєю парою?

Вона дивиться на мене такими великими, ніжними очима. Вона тягнеться до мене і погладжує по щоці, а моє серце болісно стискається від любові до неї.

— Я твоя, — каже вона мені. — Повністю твоя.

— Моя, — погоджуюся я і встромляюся глибоко всередину. Знаю, що можу завдати їй болю, — вона ще жодного разу не злягалася, а вона маленька й туга, але краще зробити це стрімко, ну, як вправляти кістки. Усе ж її наповнений болем крик завдає мені страждань, і я ніжно обіймаю її.

— Шшшш.

— Оу, — заявляє вона мені, і її кулачок врізається мені в плече.
— Це ж боляче!

— Це такий біль, який швидко минає, обіцяю, — щоб загладити провину, я цілую її солодкі губи знову й знову доти, доки її похмуре личко не пом'якшується, і вона знову починає відповідати на мої ласки. Мій член відчувається пульсуючим мечем, дуже туго вкладеним у піхви її вологого жару, але я не наважуюся рухатися, поки вона не буде готова для мене знову.

Коли на мій останній поцілунок вона відповідає коротким стогоном, я повільно витягую з неї свій член, а потім знову штовхаюся всередину. Вона напружується, але ні словом не обмовилася про біль. Її погляд спрямований на мене, очі в неї сповнені довіри, і моє серце розривається від її краси. Вона, моя пара, більш ніж бездоганно прекрасна. Прекрасна, м'яка, солодка і щедра.

— Моє серце належить тобі, Кайро, — повторюю я знову, притискаючись до її шиї.

Я знову занурююся всередину, обережно, щоб оцінити її реакцію, і коли вона зі мною, як і раніше, залишається розслабленою, я переносу свою вагу на бік і пещу її груди, дражню кінчик доти, поки він не стає твердим і ниючим і вона не починає стогнати і звиватися піді мною.

— З тобою, всередині мене, все відчувається зовсім по-іншому, — каже вона, і її голос звучить так, немов їй важко дихати і вона вкрай здивована.

— Усе ще болить?

— Ні, не думаю, — вона прикушує губу і дивиться на мене. — Дій, і я дам тобі знати.

Діяти? Заради неї я зроблю все. Я знову намотую її волосся на руку, міцно утримуючи її, і занурююся глибоко всередину. Вона задихається.

— Це відчувається...

Вона враженим поглядом дивиться прямо в мої очі.

— Добре? — я практично відчуваю, як у мене груди розпирає від гордості.

— Зробиш так ще? — голосок у неї тихий і боязкий, але вона вигинає спину, притискаючись своїм тілом до мене.

Я повторюю, і вона знову задихається. Її піхва, схоже, затягується навколо мене, і коли вона тремтить, я відчуваю це в кожній клітинці її тіла.

— Здається, я збираюся... знову, — вона прикушує губу, а її тіло під моїм напружується.

— Чудово, — кажу я їй і знову штовхаюся в глибину. Її наступний відчайдушний зойк супроводжується посиленням вживання її нігтів у мої руки і значним стисненням її піхви навколо мого члена.

— О Боже!

Так, вона безумовно збирається знову кінчити. Радіючи тому, наскільки чуйна моя пара, я захоплюю її вуста невблаганним поцілунком і починаю врзатися в неї в стійкому ритмі, знову і знову, ковзаючи глибоко всередину її м'якого тіла.

— Нарости, — вона задихається мені в губи. — Я відчуваю нарости! І, о боже, так це що, твоя шпора?

Напевно. Я знову різко посилюю занурення, і вона здригається проти мене, її рука ковзає між нами, щоб попрямувати до її піхви.

— Це занадто багато, — каже вона, захищаючи від мене свої складочки. — Не зможу з цим впоратися...

— Все буде добре, — кажу я їй, хапаючи її руку і штовхнувши її назад у шкіри. Я захоплюю в полон її губи і знову врзаюся в неї, а вона стогне, своєю рукою міцно стискаючи мою. Коли Кайра знову

кінчає, то видає різкий крик, настільки гучний, що він лунає по всій кімнаті. Не настільки гучний, як мій власний крик, коли я кінчаю, але майже. "Ми будемо галасливою парою", – подумую я з радістю, коли падаю без сил у шкури поруч зі своєю захеканою парою, що задихається. Їм доведеться перемістити нас в одну із задніх печер, щоб наші пізні нічні витівки не розбудили всіх дитинчат. Перебуваючи в повному захваті від своєї пари, я притягую Кайру до себе і цілую її в лоб.

КАЙРА

Мій мозок перетворився на кашу. На цілком милу кашу, але все ж кашу. Я потихеньку прокидаюся. Аехако закинув ногу на мою, а його рука лежить поверх моїх грудей. Я перевертаюся в ліжку, а його хвіст починає рухатися, тіпаючись туди-сюди, і тут же шльопає мене.

— Давай спати, — бурмоче він.

— Мені потрібно трохи розім'яти ноги, — я не звертаю уваги на його прохання і встаю з ліжка, роблячи кілька квапливих кроків у сторону ванної. Відчуваю, що в мене між ніг трохи саднить. Гаразд, досить сильно. Але це прекрасний вид відчуттів, і я зовсім не проти цього. Це лише нагадує мені, що я належу Аехако, і я входжу у ванну з дурною посмішкою на обличчі.

Перше, що я роблю, – перевіряю своє вухо у відображенні скла душової кабінки. Тепер, втративши перекладача, мене охоплюють якісь дивні почуття, але в кількох незвичайних ділянках мого вуха я помічаю пару проколотих дірочок, як нагадування про цей пристрій. Хоча, загалом, із моїм вухом, схоже, все начебто гаразд? Глибоко всередині відчувається вельми неясний біль, але розумію, що я все ще відновлююся. І Аехако казав, що він позбувся пристрою, все ж...

— Комп'ютер? — шепочу я. — Перекладач, який вчора був витягнутий із мого вуха, знищений?

Той недовго пищить, а потім зі спікера над раковиною проривається металевий голос.

— На вимогу пристрій було знищено. Він повністю розібраний на частини, а потім розчавлений в подрібнювачі сміття. Бажаєте запустити процедуру відновлення?

— Ні, не потрібно, — відповідаю я, відчувши полегшення. — Все нормально.

Принаймні, на одну проблему менше .

Я вмиваюся водою з раковини, роблю особисті справи, а потім одягаюся у свій шкіряний одяг. Може, тому що вчора після видалення перекладача, я так довго спала, що тепер відчуваю себе повністю виспаною. Я повертаюся назад у спальню, але Аехако досі не прокинувся. Я подумую про те, щоб повернутися в ліжко до нього, але хвилююся про Харлоу. Не секрет, що вони з Х ейденом не зовсім ладнають, а це - інопланетний космічний корабель..., і крім того, я була без свідомості, напевно, десь близько цілого дня.

Мені потрібно її провідати.

Я виходжу з кімнати і прямую вниз по коридору, поки не усвідомлюю, що й гадки не маю, як дістатися до входу в корабель.

— Комп'ютер, можеш провести мене до Харлоу?

— Будь ласка, дотримуйтеся вказівок, — повідомляє той, і по краю підлоги запалюється світлова доріжка, прокладаючи шлях у протилежному напрямку, куди я прямую. От чорт. Я розвертаюся і йду звивистим шляхом коридорами, всипаними уламками. Пройшовши кілька коридорів, я чую звук чогось, схожого на електродриль, і коли я

входжу, то бачу Харлоу в захисних окулярах гігантського розміру, яка сверлить, з'єднуючи щось разом і заглядаючи на екран комп'ютера.

— Привіт! — кричу я.

Вона піднімає на мене очі, а захисні окуляри зісковзують з її обличчя.

— О! Привіт! — вона поправляє окуляри. — Ці дурні штуки не зовсім придатні для людських голів.

Я придушую сміх і підходжу, пильно роздивляючись за частини, якими вона всіяла металевий стіл.

— Що все це таке?

— Ну, — каже вона, ставлячи на стіл дріль, і впирає руки в боки. — На даний момент усе це просто купа мотлоху. Зараз комп'ютер мені зачитував інструкцію про те, як створити скелеріз .

— Скелеріз ?

— Ну так, а сама ти коли-небудь помічала, що в дівочій печері одна стіна більш необроблена, ніж усі інші? — вдивляючись у мене, Харлоу відкидає назад своє розпатлане руде волосся.

Веснянки в неї навколо очей немов піднімаються, коли вона проводить долонею по лобі, залишаючи на ньому сальний слід.

— Еее, знаєш, мені здається, я ніколи цього не помічала, — тепер я почуваюся трохи нерозумно. — Вона що, все ще не закінчена?

— Ага, а я завжди над цим замислювалася. Ти ж в курсі, що майже вся печера дуже гладка. Ось і я подумала, що коли вони пішли звідси, то, напевно, зняли багато частин комп'ютера, щоб зробити скелерізи, і комп'ютер сказав мені, що я права. Думаю, вони в них просто-напросто накрилися, коли вони взялися за нашу печеру, — вона знизує плечима. — Ось я і вирішила подивитися, чи зможу зібрати декілька нових різаків, що дадуть змогу видовбати ще кілька

домашніх печер для усамітнення людей, раз у нас все настільки переповнене.

Дуже завбачливо з її боку. А я тут всього лише займалася сексом і думала тільки про себе.

— Ти – диво, Харлоу. Знаєш про це?

Здивована посмішка з'являється на обличчі рудоволосої дівчини.

— Дякую, — каже вона боязко. — Я просто намагаюся придумати, як бути корисною, розумієш? Мій тато був механіком, і тому я вмію з дечим управлятися, але треба визнати, що все це збиває мене з пантелику, — вона простягає вперед руку і вказує на металевий мотлох на столі. — На щастя, на комп'ютері багато картинок, тож здебільшого я дотримуюся їх.

— Розумно, — кажу я, розглядаючи стіл. Нічого з усіх цих деталей мені в житті не доводилося бачити. Навіть дріль Харлоу має не цілком звичайний вигляд.

— Як твоє вухо? — запитує вона, піднявши шматок металу і утримуючи його в повітрі, щоб уважніше роздивитись.

— Краще. Від перекладача нічого не залишилося, — я вагаюся, потім запитую, — Ти отримала те, заради чого прийшла?

Харлоу оглядає мене обережним поглядом.

— Більшою чи меншою мірою.

Натяк я зрозуміла. Цілком очевидно, що вона не хоче говорити про те, заради чого напросилася піти зі мною. Розумію, що це щось на кшталт мого безпліддя і всяке таке. Деякими речами просто не діляться з незнайомцями, а Харлоу я не знаю так, як знаю декого з інших. Так вийшло, що навколо незмінно збирається стільки народу, через що познайомитися ближче нам насправді так і не вдалося.

Я почуваюся за це винною.

—Тобі допомогти? — пропоную я. — Не знаю, наскільки я можу бути корисною, але, напевно, додаткова пара рук не виявиться зайвою?

— Упевнена? — запитує вона. — Це не найцікавіша робота, і я навіть не знаю, чи вийде все, врешті-решт.

Я знизую плечима.

— Аєхако все ще спить і, я гадаю, буде спати ще деякий час.

— Мммхмммм . Ага, я вас, друзі, внизу чула. Отже, у вас із ним все серйозно ?

Відчуваю, що від збентеження мої щоки розпашіли . Мені навіть на думку не спадало, що нас хтось може почути.

— Він вирішив, що я його пара, — кажу я, присуваючись ближче до столу. — А я вирішила, що він має рацію.

— Якщо ти щаслива, то я теж, — каже Харлоу і пробігається рукою по мотлоху маленьких деталей з мідно-червоного металу.

— Я щаслива, — кажу я їй, і це правда. За винятком болісних переживань з приводу повернення маленьких зелених чоловічків, я неймовірно щаслива. Мого перекладача більше немає, і у мене є... Аєхако . Великий, кокетливий Аєхако , який ставиться до мене, ніби я - найкраще, що коли-небудь із ним відбувалося. Взагалі-то, все якраз навпаки. Він – найкраще, що коли-небудь відбувалося зі мною. Думаю, що, навіть якби мені завтра запропонували повернутися додому, назад на Землю, я б відмовилася, тільки щоб залишитися зі своєю великою інопланетною парою.

Може це і робить мене божевільною. Але що мене чекає на Землі? Нікого, кому я була б справді небайдужа, робота у сфері фінансів на посаді молодшого співробітника і гора студентських боргів. Тут у мене ціле плем'я людей і Аєхако.

— Скажи мені, якщо побачиш таку сріблясту хрестоподібну штуку, — каже Харлоу, копирсаючись у запчастинах. — Розміром десь із твій мізинець.

Я киваю головою і починаю з іншого кінця столу. Пальцями перебираю метали найрізноманітніших форм, а тут, мабуть, сотні деталей. Харлоу поставила перед собою досить грандіозне завдання..., і я звертаю увагу на те, що досі їй взагалі ніхто не допомагав.

— Ти випадково не бачила Хейдена?

Харлоу фиркає.

— Він охороняє вхід. Думаю, це просто привід, щоб його нарешті залишили в спокої. Він не дуже добре переносить людей.

— Я помітила, — Аехако казав мені, що Хейдена гнітить сумне минуле. Думаю, насправді, він не може знайти в собі сили залишити минуле в минулому. Я знаходжу хрестоподібну деталь і передаю її Харлоу.

— Це вона?

— Ага, — каже вона, забираючи її в мене з руки, прихопивши з собою до іншого столу. — Дай мені припаяти цього поганця, і нам вдасться просунутися вперед.

Час із Харлоу минає напрочуд швидко. На одній зі стін проектується схематичне креслення, і хоча воно час від часу мерехтить, погрожуючи ось-ось згаснути, все одно краще паперового формату. Харлоу геній у металевих деталях, з'єднуючи ці штуки, запаюючи їх і просвердлюючи, по суті, змушує мене почуватися марною нездарою. Коротаючи час, ми говоримо про наше колишнє життя на Землі. Батько Харлоу керував гаражем і ремонтною майстернею в Міннесоті, але він помер минулого року. Матері в її

житті немає, а нещодавно вона продала бізнес і була не зовсім впевнена, чим їй далі зайнятися. Вийшло так, що тепер це вже не проблема.

— Знаєш, у чому вся іронія? — каже вона мені. — Я мріяла про подорож. Мабуть, тепер моє бажання здійснилося, правильно?

Я відповідаю на це слабкою посмішкою. Ми говоримо про страви, за якими скучили, і про ті речі, яких нам тут не вистачає, — такі, як звичайний шампунь і навіть порцелянові тарілки. Однак, замість того, щоб засмутитися, Харлоу замислюється.

— Думаю, ми можемо використати свої знання й досвід у племені і, можливо, поліпшити стан їхніх справ. І ми можемо взяти дещо звідси. Тіффані казала, що вдома вона була хороша в роботі з макіяжем і засобами для волосся, тож вона могла б зробити для нас мило.

Мені подобається, що Харлоу не зациклюється на минулому. Натомість цього вона дивиться в майбутнє, як ми можемо поліпшити умови нашого життя тут, а не ллє сльози про те, що ми втратили. Чудовий світогляд.

Коли ми робимо перерву, то обидві наважуємося отримати від комп'ютера мовне "завантаження". Ми маємо робити це по черзі, і Харлоу йде першою, а я маю визнати, що взагалі-то це досить моторошно, оскільки вона падає і непритомніє після того, як лазерний промінь вдаряє їй прямо в очі. Через кілька хвилин вона приходить до тями, і я вручаю їй шкіряний мішок з водою, який вона принесла. Дівчина відпиває з нього, потирає лоб і окидає мене жалібним поглядом.

— Думаю, могло б бути й гірше. Вони могли б говорити кількома мовами, правда?

Я сміюся над її словами, проте вони змушують мене замислитися про маленьких зелених чоловічків. Чи могла б я вивчити й ту, їхню мову? Ну, про всяк випадок? Розмовляти нею я особливо не зможу, але стане в пригоді, якщо розумітиму про що вони говорять.

Коли настає моя черга, я вигукую .

— Комп'ютер, я можу вивчити за один раз більш ніж одну мову?

— За один раз у вашу пам'ять можливо впровадити до трьох мов, — відповідає мені комп'ютер. — Які з мов ви хочете завантажити?

— Мова ша, — називаю я комп'ютерну назву раси Аехако. — А ще... — я перериваюся , бо не знаю назву раси маленьких зелених чоловічків. — Еее...

— Що в тебе на думці? — запитує мене Харлоу, охоплена цікавістю. Коли я пояснюю їй свою ідею, вона киває головою. — Може, якщо ми звузимо коло до розумних рас у межах і навколо цієї планети?

— Чудова ідея, — я маю звузити це коло трохи більше. Я на мить замислююся , а потім прочищаю горло. — Комп'ютер? Скільки людей, які розмовляють мовами, знаходяться на цій планеті?

Комп'ютер мить підраховує, після чого відповідає.

— Датчики вказують на тридцять п'ять модифікованих ша, дванадцять модифікованих людей, трьох сзт, і одного... — комп'ютер відтворює дивний цвірінькаючий звук, від якого в мене аж тремтіння по спині проноситься. Звучить так, наче це маленькі зелені чоловічки. Це, мабуть, їхні охоронці. Я потираю руки, бо мені не по собі. Напевно, мені варто вивчити обидві мови.

— Хм, — каже Харлоу біля мене.

— Що сталося?

— Мені здавалося, що в племені тридцять чотири, — вона морщить свій веснянкуватий носик. — У когось народилася дитина?

— Ще занадто рано, — кажу я їй, але розумію, що вона має рацію.

Кількість неправильна. Я рухаюся до столу і подумки підраховую, хто живе в кожній печері, використовуючи дрібні частинки металобрухту, щоб позначити великих синіх інопланетян. Коли я закінчую підрахунок, у мене все ще на одну одиницю менше, ніж у комп'ютера. Як так вийшло, що ми втратили цього одного інопланетянина?

Я повертаюся до Харлоу, збираючись поставити їй те саме питання, коли нестерпно високий звук прорізає небеса над головою. Він нагадує мені реактивний літак..., ось тільки на цій замерзлій планеті таких немає.

Прибули ті, інші, інопланетяни. З невблаганною рішучістю на обличчі я повертаюся до комп'ютера.

— Комп'ютер, будь ласка, я хочу отримати завантаження мов ша , сзт і останню, яку ти згадував.

— Мова...? — знову цвірінкання птахів, яке навряд чи без труднощів вимовляється людськими голосовими зв'язками.

— Саме ця.

— Будь ласка, не рухайтесь, поки інформація переноситься у вашу пам'ять. Ви можете відчувати деякий дискомфорт...

Сліпучий біль пронизує мою голову, і це останнє, що я пам'ятаю з цієї благої справи.

Коли я приходжу до тями, мені в обличчя дивиться Аехако, брови якого стривожено зведені до перенісся.

— З тобою все гаразд, Сумні Очі?

— Зі мною все гаразд, — запевняю я його, тоді як сідаю, а він рукою підтримує мою спину. — Я просто отримала... еее... завантаження деяких мов. — Я озирваюся і дивлюся на Харлоу, притискаючи руку до свого лоба, що розколюється. — Як довго я була у відключці?

— Десь близько години, — відповідає вона, скорчивши гримасу. — Напевно, три мови за раз занадто багато.

У результаті цього в мене болить голова.

— Гадаю, ти маєш рацію, — за допомогою Аехако я встаю, хоча й хитко стою на ногах. Я притуляюся до чоловіка, радіючи його заспокійливій присутності. — Ще якісь ознаки маленьких зелених чоловічків?

— Просто звук корабля, що пролітає над головою, — відповідає Харлоу. Руки в неї схрещені на грудях, і видно, що вона боїться.

— Ще раз? — я дивлюся на Аехако із занепокоєнням. — Думаю, ті інопланетяни знають, що ми тут.

Він потирає губи і задумується.

— Який вигляд мають їхні стопи?

Дивне запитання.

— Їхні стопи?

— Ми з Хейденом бачили сліди в снігу на шляху сюди.

Я задихаюся.

— Ти нічого про це не казав!

— Не бачив сенсу турбувати тебе, коли ти вже й так у нестямі від страху, — він торкається моєї щоки, і мій гнів зникає. — Сліди нам були незнайомі, — він розчепірює пальці, ніби це зубці. — Три великі, загострені пальці ніг. Це збігається зі стопами ваших інопланетян?

Намагаючись згадати, я мотаю головою. У помаранчевих інопланетян, чия шкіра була немов вкрита галькою, на ногах по два пальці, а в маленьких зелених чоловічків маленькі, тендітні стопи.

— Значить, тепер у нас є ще щось, про що турбуватися?

— Давай не все одразу, — каже мені Аехако. — Ми повинні знайти Хейдена.

Коли ми виходимо з машинного відсіку, я звертаюся до Харлоу.

— Як думаєш, на кораблі ще є зброя?

Вона окидає мене приголомшеним поглядом.

— Хіба це не був прогулянковий крейсер?

— Зрозуміло, навіть у них було б щось на кшталт системи захисту? Нам потрібні рушниці, якщо хочемо, щоб вони прислухалися до нас, — ніколи не думала, що цю фразу я вимовлю вголос.

Харлоу виглядає стурбовано, через мою пропозицію.

— Я не знаю, як стріляти зі звичайної зброї, не кажучи вже про інопланетну.

— Ага, але інопланетяни цього не знають, — кажу я їй. Якщо справа дійде до цього, то нам, можливо, доведеться блефувати, щоб врятуватися. — Якщо ми створимо враження, ніби ми озброєні й небезпечні, тоді, можливо, вони проявлять трохи здорового глузду, наближаючись до нас.

Вона киває головою, хоча радісною не виглядає. Я її не засуджую. Я теж не в захваті від цього, але в нас не так уже й багато варіантів. Я знаю лише те, що до них я повертатися не збираюся. Крапка. Я потираю хворе вухо, розмірковуючи про свої спогади, коли була полонянкою на кораблі. У Харлоу немає таких спогадів, як у мене. Про постійний жах. Згвалтування. Про те, що з тобою поведуться гірше, ніж із твариною. Про те, що ти порожнє місце і нічого не означаєш.

Ліз усе жартувала, що її батько до своєї домашньої худоби ставився краще, ніж поводитися з нами, і вона була дуже навіть права. Для них ми були всього лише вантажем. Тут, на Не-Хоті, я маю значення. Для Аехако та інших я важлива.

Тож я прочищаю горло.

— Комп'ютер, покажи мені, що з функціонуючої зброї ще знаходиться на борту цього корабля.

Через дві години я командую всіма, хто тут є, і намагаюся досягти необхідного результату. Хейден нічим не може допомогти, тож він у мене сидить на капітанському містку, відповідаючи за єдину військову гармату, якою володіє комп'ютер у стані, що поки що частково функціонує. У нього там яскраво-червона кнопка, на яку, якщо все полетить під три чорти, він може натиснути, і яка (треба сподіватися) активує єдину гармату, якщо вона все ще не заіржавіла після всього цього часу і суворої погоди. Є невелика кількість інопланетної зброї для забезпечення безпеки корабля, але тільки одна з них має заряд. Ми з Харлоу сперечаємося, у чиїх руках він буде, але суперечку виграю я.

Перемовником буду я, оскільки я сповнена рішучості, щоб усе спрацювало. А якщо ні, хочу, щоб Харлоу, Аехако і Хейдену вдалося втекти.

У цього пістолета немає спускового гачка, як у звичайних людських пістолетів. Це щось на кшталт лазерного знаряддя з панеллю управління, яка активується голосом і відкривається – крім жартів – при натисканні на кнопку. І ось тут я подумала, що спусковий механізм, мабуть, застарів своєю актуальністю. З ним мені було б набагато спокійніше.

— Що з інопланетним кораблем? — запитую я комп'ютер, поки практикуюся зі своєю лазерною гарматою. - Він усе ще в атмосфері?

— Підтверджую, — комп'ютер каже мені. — Хочете побачити візуалізацію на екрані?

— Так, будь ласка.

Екран приміщення загоряється і показує мені гори вдалині, ті, які виглядають як фіолетовий лід. Прямо над піком однієї з них чорною плямою на тлі сірих небес зависає плоский диск корабля інопланетян.

— За останні шість годин він взагалі пересувався?

— Відповідь негативна.

Видовище його вигляду змушує мене сильно нервувати.

— Ми можемо якось заманити його до нас? Не хочу, щоб вони зайнялися поверненням інших.

— Можлива передача сигналу зв'язку. Хочете це зробити?

— Поки що ні, — швидко відповідаю я йому, а після цього дивлюся на Харлоу. Мені потрібно дещо зробити, перш ніж продовжити рухатися далі за нашим планом. — Можеш надати мені послугу?

Рудоволоса дівчина, зацікавившись, повертається до мене.

— Що?

— Можеш піти подивитися, що робить Хейден? Упевнитися, що він не збирається стріляти?

Вона киває і виходить із кімнати. Я тут же позаду неї зачиняю двері й клацаю замком. Розвернувшись, я притуляюся спиною до дверей.

— Комп'ютер? Мені потрібна підстраховка.

— Питання: що таке підстраховка?

— Мені потрібен запасний план, — серйозно замислившись, я оближую губи. — Зброя, яку я можу потайки пронести із собою на борт інопланетного корабля, якщо мене візьмуть у полон, — секунду через секунду я додаю: — І мені потрібен спосіб підключити твій комп'ютер до їхнього.

Екран комп'ютера миготить розмаїттям варіантів, а я уважно слухаю. Якщо вони заберуть мене з собою, то я знищу їх. Якщо я не вийду з цього живою, то і вони теж.

Через деякий час я виходжу із замкненої кімнати, щоб знайти інших. У мене є секретний пакетик, загорнутий у тонку полімерну плівку, затиснутий у руці, і нова цілеспрямованість відбивається в моїй пружній ході. На жаль, моя рішучість коливається, коли в коридорі я стикаюся з Харлоу.

— Вони вже на підході, — каже мені Харлоу. — Хлопці біля головного входу. Давай, швидше!

Ми мчимо вниз вузькими коридорами корабля, прямуючи до входу. Як я і думала, Хейден уже залишив свій пост, тому що, коли я добираюся до вкритого льодом входу, він там, у талій воді разом з Аехако, стоїть на колінах. Моя пара притулилася вухом до дверей, прислухаючись до того, що відбувається по той бік. Я хотіла б вказати, що через корпус корабля він не зможе нічого почути, але в той момент, коли я приходжу, він встає на ноги.

— Аехако, — кажу я. — Що...

— Їхній корабель уже прибув, — каже він мені. Він пестить мою щоку і тягне мене до себе. — Ви з Харлоу маєте залишатися тут.

Ми з Хейденом зараз вийдемо і поговоримо з ними. Я відштовхуюся від нього.

— Ні, це те, що я повинна зробити сама.

— Кайра, — каже він, і в його голосі вловлюються попереджувальні нотки. — Дозволь мені тебе захищати. Ти – моя пара, про яку я повинен піклуватися.

— Це так мило, Аехако, — я простягаю руку і гладжу його по щоці.— І, тим не менш, ти моя пара, і я подбаю про тебе, — я знімаю запобіжник, який покриває пускову кнопку на моїй лазерній гарматі. — А зараз я маю намір вийти туди і поговорити з цими виродками.

— Поговорити? — з губ Харлоу зривається нервовий смішок. — Скажи, що ти пожартувала?

— Ні, — я так втомилася бути в постійному жаху. Моє серце б'ється зі швидкістю милі на хвилину, але внутрішньо я відчуваюся спокійно. Цьому кінець. Цього разу і назавжди я більше не буду боятися цих виродків. Оскільки, якщо трапиться найгірший із сценаріїв, то вже не буде чого боятися.

— Ти серйозно? — Аехако хапає мене за руку. Його голос сповнений недовіри. — Кайро, це дуже небезпечно.

— Знаю, — я дивлюся вгору на нього. — Тож поцілуй мене на удачу і поцілуй гарненько.

Він видає горлом якийсь хрипкий звук.

— Мені не хочеться зараз тебе цілувати. Мені хочеться тебе задушити за те, що поводишся, як дурепа.

Я трясую головою.

— У цьому немає нічого дурного. Я все тримаю під контролем. Чесно.

Вираз обличчя Аехако випромінює страждання і сповнений занепокоєння.

Я чекаю, що він знову почне заперечувати, почне мені пояснювати, що я не підходяща для цієї роботи дівчина. Замість цього він хапає мене в несамовитих ведмежих обіймах і піднімає мене вгору до свого обличчя, щоб поцілувати. Його губи напрочуд ніжно притискаються до моїх.

Його ніс треться об мій. Потім він заплющує очі й бурмоче:

— Я захищатиму тебе ціною свого життя, ти ж знаєш це, так?

Мене приголомшують його ласкаві слова. До очей підступають гарячі сльози, і я обіймаю його за шию та цілую так, як слід його цілувати – дико і повністю спустошливо. Це може виявитися нашим із ним прощальним поцілунком, і я даю йому зрозуміти, наскільки сильно я кохаю його. Мій язик треться об його шорсткий, і я цілую його настільки несамовито і настільки пристрасно, що Харлоу відкашлюється у нас за спиною.

Ну так. У мене місія.

Я востаннє чмокаю Аехако в губи.

— Я кохаю тебе, — шепочу я йому.

— Бережи себе, Сумні Очі, — каже він мені. — Не змушуй мене зриватися з місця, щоб захистити тебе.

— Не буду, — я змушую себе посміхнутися, ніби все гаразд.

Правду кажучи, у мене дуже погане передчуття. Я дивлюся на Харлоу і цих двох мисливців, що обидва стискають у руках свої списи, ніби можуть протистояти цим інопланетянам.

Їх просто-напросто переб'ють, як баранів на бійні. Я не можу цього допустити. Я підходжу до Харлоу і обіймаю її. Вона, здається, здивована цим моїм спонтанним жестом, і її руки повільно мене обіймають.

— Що б не сталося, залишайтеся всередині цього корабля, — тихо кажу я їй пошепки. — Якщо я не повернуся, простеж, щоб Аехако з Хейденом повернулися до печер, гаразд? Їм не можна йти за мною, — я відступаю і посміхаюся їй, вдаючи, що нічого поганого не відбувається.

Широко розплющивши очі, вона киває мені головою. Я знову перекидаю через плече свою лазерну гармату і підходжу до дверей. Я глибоко зітхаю і ось тоді, крадькома озируючись довкола, засовую маленький пакетик до рота, втиснувши його між яснами і зубами. Ніхто не здогадається, що він там, і я майже не відчуваю його в себе в роті.

Чудово.

— Комп'ютер, будь ласка, дай мені візуальну картинку інопланетян.

Панель на стіні з мого боку загоряється і відображає засніжену пустелю ззовні. Ось тільки, замість того, щоб виявитися безлюдною, вдалині видно три фігури, що рухаються в цьому напрямку. У двох із них округлі, пекучо-помаранчеві голови, які, як я пам'ятаю, мають жорстку, вкриту галькою шкіру. Той, що посередині, менший на зріст і худий, як жердина.

Один із маленьких зелених чоловічків у супроводі своїх охоронців. Я маю їх зупинити, перш ніж вони підйдуть ще ближче.

— Відчини двері, — кажу я рішучим голосом, а потім озируюся назад, на трійцю позаду мене. — Щоб не сталося, залишайтеся всередині, зрозуміло?

— Це чисте безумство, — гарчить Хейден, стискаючи свій спис.

Аехако кладе руку йому на груди.

— Нехай вона це зробить.

Двері відчиняються, і, озирнувшись, я кидаю останній погляд на широке, синє обличчя Аехако, перш ніж виходжу назовні. Повітря бадьоре, а вітри не сильні. За іронією долі на Не-Хоті сьогодні дивовижний день. Не назріває жодних снігових бур, і я можу бачити вдаль досить далеко, щоб помітити вирази на обличчях інопланетян, щойно вони бачать мене.

Я піднімаю свою лазерну гармату, націлююся, і стріляю їм під ноги.

— Стійте, де стоїте, — кричу я мовою сзт. Я не в силах відтворити звуки, схожі на пташине цвірінкання маленьких зелених чоловічків, але другою мовою я можу говорити цілком непогано. — Уся наша зброя наведена прямо на вас, і ми готові стріляти.

Трохи блефу щось зіпсувати вже не може. Залишилося сподіватися, що вони поведуться на це. Якщо вони цього не зроблять, що ж, тоді мені кінець. Вони зупиняються, і я бачу, як худий зелений інопланетянин розмахує руками іншим.

— Зброю на землю, — наказую я.

Вони не підкоряються. Але продовжують залишатися на місці. Пару хвилин вони радяться, після чого один із баскетбольних голів вигукує:

— Навіщо вам стріляти?

— Тому що я знаю, навіщо ви тут, — кричу я у відповідь. — Ви хочете повернути свій вантаж, але ми не повернемося назад, — я продовжую тримати свою лазерну гармату, спрямовану на них.

Знову радяться. А потім...

— З вами будуть дуже добре поводитися, якщо ви повернетесь назад із нами, — перекладає баскетбольна голова.

Брехня собача. Я знаю, що вони повні лайна.

— Ви не можете забрати нас із цієї планети. Ми інфіковані місцевими симбіонтами і помremo, якщо їх із нас видалити. Загалом, ваш вантаж пропав.

— Де дівчата, які перебували в камерах стазису?

Приємно усвідомлювати, що ми важливі для них.

— Пішли. Теж заражені.

Ще більше приглушеного шепотіння. А потім починає говорити інопланетний охоронець, і, судячи з тону його голосу, він у гніві.

— Мої господарі виклали купу грошей, нам нічого їм пред'явити. Ви знищили їхню власність.

Я аж задихаюся.

— Власність? Вони не власність. Вони – люди! Ви не можете просто так їх забрати проти їхньої волі!

— А як щодо шкур тварин, які ти носиш? — інопланетянин гарчить на мене. — Ти питала в них дозвіл?

— Це різні речі, — у мене неприємне передчуття, що програю цю суперечку.

— Поставка, яку мої господарі розмістили тут на зберігання, було в них викрадено, — повторює він знову. — Вони вже виклали багато грошей, до того ж повно клієнтів, які зачекалися своєї покупки. Мої господарі пов'язані честю повернути свою власність, щоб продати їм цей товар.

Я міцніше стискаю лазерну гармату, бо мене пронизує погане передчуття. Інопланетяни вступилися на мене чорними, розважливими очима. Я помічаю, що один із помаранчевих продовжує придивлятися до моєї зброї.

— Ваш корабель дуже старий, — коментує він. Він робить крок уперед, недбало тримаючи в руці свою власну зброю.

— Стій або я стрілятиму! — заявляю я йому нестійким голосом.

— Думаю, ти брешеш, — заявляє той самий охоронець, як і раніше наближаючись. Решта двоє інопланетян зі зброєю в руках байдуже спостерігають за ним. — Думаю, ваш корабель незброєний. Мабуть, ми заберемо тебе, ну а потім ти відведеш нас до решти.

— Ви не можете! Нас уже не можна забрати з цієї планети, — кажу я відчайдушно. — Подивіться на мої очі! Наші симбіонти...

— Ти брешеш, — каже він і робить величезний ривок уперед.

Я знову піднімаю свою лазерну гармату, щоб вистрілити, оскільки інопланетянин вдалині піднімає свою зброю. Щось гаряче обпікає мені руку, і пістолет вилітає з моєї руки. Потужним ударом мене відкидає на землю, вибивши повітря з моїх легень.

— Кайра, — реве Аехако позаду мене, і я чую звуки стрімких кроків, що вриваються в сніг.

— Ні, — я відчайдушно кричу, коли один з інопланетян стусаном відкидає мою зброю. Він наступає на мою травмовану руку, придавлюючи мене до землі. Вражена жахом, я спостерігаю, як він піднімає свою зброю і вистрілює, і я чую два крики, сповнені болем. — Ні! Аехако! — ігноруючи болісний біль у руці, я звиваюсь як змія, щоб подивитися.

Двоє чоловіків розпростертими лежать на землі. Хейден лежить у калюжі крові, а його шкіряна туніка димить. Аехако лежить обличчям донизу і не рухається. Мої груди стискаються від агонії.

— Аехако! Ні!

Птахоподібний маленький зелений чоловічок щебече запитання:

— Вони мертві?

Один з інопланетян нахилив голову, а я, дивлячись на все це, помічаю, що Аехако, піднімаючи лікоть, різко штовхається,

намагаючись піднятися з землі. Харлоу ніде не видно. Я відчуваю полегшення. Вона ховається на кораблі, як я їй веліла.

— Ще живі, — каже охоронець і знову піднімає пістолет. — Зараз я це виправлю .

— Ні, почекай! — кричу я інопланетною мовою. — Я піду з вами. Я відведу вас до решти! Тільки не чіпайте їх!

Охоронець опускає пістолет і дивиться на свого господаря. Лунає роздратований щебет.

— Вони не мають значення. Просто забери її. Чобіт піднімається з моєї руки, і сильна рука відриває мене від землі.

АЕХАКО

Я намагаюся залишатися в свідомості, коли на мене хвиля за хвилею накочує біль. Загарбники діяли так швидко. Я ледь бачив, як вони піднімають свою дивну зброю, перш ніж ми з Хейденом були збиті з ніг на землю. Я чую болісний крик Кайри та її шалену тарабарщину дивною мовою. Потім тиша. Я намагаюся сісти, але моє тіло не підкоряється. Це схоже на невидиму оку сітку, накинуту на мене. Чорнота, проти якої я борюся, неймовірно важко заволодіває мною. Лише одна думка крутиться в моїй голові, навіть коли я здаюся : вони викрали мою пару.

— Аехако ? — маленька, холодна ручка плескає мене по щоці. — Прокинься. Прошу тебе.

Біль пече мені бік. Я все ще лежу в снігу обличчям донизу, і все моє тіло болить, ніби я випив три шкіряні мішки сах-сах. Насилу я відштовхуюся від землі і перекичуюся на спину, примружуючись від вечірнього сонячного світла.

У полі мого зору плаває обличчя. Бліде, веснянкувате, з копицею яскраво-оранжево-рудого волосся. Не Кайри. Я щосили намагаюся сісти, а її слабкі людські руки намагаються допомогти.

— Як ти? — запитує вона тремтячим голосом.

— Ще не помер, — зі стогоном видаю я, хоча мої ребра могли б заперечити цьому. Я проводжу рукою вниз по своєму боці, і біль знову пронизує мене. Пронизаний однією з їхньої дивної зброї, але не смертельно. Рана болить і кровоточить, але мене не вб'є. — Де Кайра?

Очі дівчини наповнюються сльозами, і вона сильно шморгає носом. — Її тут більше немає. Вони викрали її.

Болісні страждання здавлюють мої груди. Ні. Тільки не Кайру. Не мою ніжну пару з сумними очима. Я безпорадний і в той же час переповнений гнівом.

— Я повинен врятувати її.

— Твій друг... справи в нього кепські.

Я озираюся навколо. В одній стороні лежить тіло Хейдена. Під ним розпливлася темно-червона пляма, від чого мої груди стискаються новим приводом для тривоги.

— Він...

— Він дихає, але мені ніяк не вдається змусити його прокинутися, а нести його я не можу, - вона заламує руки. - Я просто не знаю, що робити. Кайра веліла мені повернути вас обох назад у печеру...

— Вона, що? — доклавши величезних зусиль, від чого чергова хвиля болю розливається по всьому моєму тілу, я встаю на ноги. Рудоволоса дівчина – Харлоу – знову заламуючи свої руки, ходить взад і вперед.

— Вона веліла мені, у разі, якщо вони її схоплять, відвезти вас назад у печеру, щоб ви були в безпеці. Вона не хоче, щоб хто-небудь вирушав за нею.

— Вона – моя пара! — вибухаю я ревом. Я не відмовлюся від неї. Ось тільки візьму свій спис і вирушу за їхнім кораблем, а потім вимагатиму...

— У них же зброя! — кричить Харлоу. — А Хейден помирає!

Хейден. Мій давній друг. Мій найвірніший друг. Затискаючи свою рану і хитаючись, я волочу ноги в його бік і перекидаю його на спину. Його грудна клітка ледь піднімається в слабкому диханні, а в животі в нього з'яє рана, через яку я можу бачити його нутроці, і там усе залите кров'ю.

Його потрібно доставити назад до цілителя і негайно, інакше він помре.

Не знаю, як бути. Я повинен слідувати за своєю парою, але одне ясно абсолютно точно: якщо я піду, Хейден помре. Видавши рик безсилої люті, я повертаюся до Харлоу.

— Чому ти все ще стоїш тут?

— Я просто не знаю, що робити!

— Знайди що-небудь, чим перев'язати його рану! Швидко! Або дістань жердини для волокуші! - з волокушею, можливо, навіть Харлоу зможе доставити його назад у печери. Я хапаю її за руку, перш ніж вона встигає помчати геть. — Я повинен відправитися за Кайрою. Ти зможеш доставити його назад у печери племені, якщо я зроблю тобі волокушу?

У неї обличчя зовсім зблідле, але водночас і рішуче. Вона киває головою.

— Вкажи мені шлях, і я зроблю це.

У мене серце йде в п'яти. *Вона не знає шлях до печер.* Одна легка хуртовина, один раз не туди звернути, і вона зтягне Хейдена в дику місцевість, де він помре. Я притискаю руку до чола. Сморід крові рознісся всюди. Ми повинні що-небудь зробити і зробити це швидко, або на цей запах заявляться хижаки з'ясовувати, що до чого.

Я... не можу піти за Кайрою. Не можу, якщо це означає, що я повинен цих двох безпорадних залишити помирати. Я закриваю очі. *Прошу вибачення, моя пара. Я прийду за тобою, щойно зможу.* І тоді я повертаюся до Харлоу.

— Візьми ніж і в тих деревцях зріж дві жердини для волокуші. А я знайду що-небудь, чим перев'язати рану Хейдена.

— А як щодо корабля? Ми можемо використати його...

Я трясую головою. Йому довіряти не можна.

— Ми доставимо його до цілителя. Поквапся.

Вона киває головою і мчить геть.

КАЙРА

Один із баскетбольних голів шипить на мене, підштовхуючи до рампи інопланетного корабля.

— Давай швидше.

— Я йду так швидко, як можу, — бурмочу я. Взагалі-то, це не зовсім правда. Я навмисно волочу ноги. Мені не хочеться підніматися на цей корабель. Мені хочеться втекти в гори, але я маю бути хороброю. Я знаю, до чого все йде, якщо нам не вдалося їх відлякати.

І в мене є "план Б", суть якого все ще надійно захована в мене в роті між яснами і щогою.

Я все ще сповнена жаху.

Я більше нічого не контролюю. Ці істоти з такою ж легкістю забрали б моє мертве тіло, ніж повернуть мене назад живою. І я не

знаю, живий Аехако чи мертвий.

Зараз я навіть думати про це не можу. Якщо я це зроблю, то впаду в повний відчай. Я повинна думати про свій план.

Вони затягують мене всередину трюму корабля, незважаючи на мої навмисно повільні кроки. Замість того, щоб жбурнути мене в додатковий трюм, як минулого разу, мене забирають у стерильну білу кімнату і кидають на вузький білий оглядовий стіл. *О, Господи. Вона схожа на операційну.*

Охоронець, який тягнув мене як свою особисту заручницю, нависає наді мною, тикаючи своєю зброєю. Через кілька миттєвостей відчиняються двері, і всередину входить ще один із маленьких зелених чоловічків. Коли він говорить, то в його голосу зовсім інший тембр, ніж у інших.

— Це і є те саме, яке інфіковане, як було згадано?

Він нахилиє до мене свою голову, з цікавістю роздивляючись мене.

— Так, — заявляє охоронець своєю рикаючою мовою.

Я намагаюся прочиркати йому у відповідь, щоб дати йому знати, що розумію його слова. Він знову нахилиє голову.

— Воно що, говорити намагається?

— Воно ж дурне, — каже охоронець, ляснувши мене по руці прикладом своєї зброї. — Хочеш, щоб я вбив цю істоту?

— Я не інфікована, - заявляю я гортанною мовою сззт . — У мене симбіонт. Істота, що живе всередині мене. Але її не можна видалити, не вбивши господаря.

— Паразит? Як же цікаво. Ось цікаво, чи можна його якось видалити. Мені хочеться його вивчити і подивитися, як довго він може вижити в штучному середовищі, якщо це взагалі можливо.

Їм хочеться мене вбити тільки заради того, щоб побачити, що станеться? Ці хлопці - виродки, як сказала б Ліз.

— Ви не можете цього зробити, — кажу я швидко. Коли вони продовжують просто витріщатися на мене, я намагаюся знайти логічне пояснення тому, чому вони не можуть цього зробити. — Я потрібніша жива, ніж мертва.

Маленький зелений чоловічок нахиляє голову, а потім простягає руку, щоб торкнутися мого вуха. Навіть не дивлячись на те, що мені так і хочеться шльопнути його по руці, доводиться змушувати себе не реагувати.

— Це – та істота, якій ми впровадили перекладач, так? Її слухова система позначена відповідним маркуванням, але мушу зізнатися, що для мене всі ці істоти виглядають однаково.

— У мене був перекладач, — кажу я йому.

— Куди він подівся?

— На тому кораблі мені його видалили.

— На тому кораблі, що на поверхні? — істота знову нахиляє голову. Якби не той факт, що моє життя було в небезпеці, всі ці нахили головою являли б собою досить прикольне видовище. — Він не функціонує.

— Він ще не повністю вийшов з ладу. Він не літає, але в мене є секретний код, — я блефую. — Я знаю коди доступу до комп'ютерів. Я можу віддати вам корабель, якщо ви повернете мене на поверхню і ніколи більше не повернетесь за мною та іншими жінками.

Істота знову і знову видає звуки цвірінькання, і якимось чином я знаю, що вона сміється.

— Навіщо мені потрібен старий корабель, який не літає?

— Ви можете взяти його на буксир, — кажу я йому, дивлячись у гігантські чорні очі інопланетянина, і, як я сподіваюся, маючи цілком впевнений вигляд. — Думаю, що ви знайшли б спосіб зробити це. И люди завжди готові платити хороші гроші за..., — я щосили намагаюся підібрати інопланетне слово для "антикваріату" і задовольняюся — ...дуже старі й особливі речі. На тому кораблі багато цінного обладнання, плюс усі цінності, які залишені його пасажирами, коли він приземлився тут кілька сотень років тому.

Інопланетяни обмінюються поглядами.

— Ми можемо просто забрати його разом із тобою, — каже перший інопланетянин. — Ми перевіримо все з того, про що ти заявляєш.

— Але якщо ви заберете мене звідси, я помру. Моє мертве тіло для вас практично марне. Ваші наймачі за мертво дівчину не заплатять стільки, скільки за живу. Знаю, що це так.

Я цього не знаю. Просто підозрюю.

Чорні очі маленького зеленого чоловічка повільно моргають.

— Ми обговоримо це.

Я озираюся навколо і дивлюся на всі ці комп'ютери, що блимають на стіні.

— Чудово. Ви хочете, щоб я просто лежала тут і чекала?

— Замкни її в одну з камер ізолятора.

Охоронець жорсткою рукою хапає мене, його груба шкіра обдирає шкіру моєї руки. Я чиню опір йому, але це просто удавання. Це саме те, що, як я думаю, вони чекають, що я стану робити. Насправді ж справі та клітка в моїх планах спрацює так само добре, як будь-яке інше місце. Тому я чиню опір і б'юся з охоронцем, коли він волочить мене вниз по одному з вузьких, металевих коридорів

інопланетного корабля і кидає мене в темний трюм. Цього разу немає клітки, а щось схоже на склад. Чудово. Біля стіни я сповзаю на підлогу і скручуюсь клубочком, щосили намагаючись виглядати переляканою. Щоправда, це не так уже й важко, бо мені страшно до божевілля, але водночас я напружено думаю.

Охоронець дивиться на мене зверху донизу і кривить свої товсті губи. Він каже щось, на що в мене немає перекладу, але що, найімовірніше, є образами, і плескає по панелі на зовнішній стіні. Двері зачиняються, і я залишаюся одна в повній темряві.

Від зростаючої паніки в мене серце в п'яти йде. Доводиться нагадувати собі, що це чудові новини. Це те, чого я хочу. Мені необхідно побути на самоті.

О, Боже, мені потрібно це, щоб усе спрацювало.

Я пробігаю язиком уздовж своїх ясен у пошуках маленького пакетика, який засунула туди, і який досі там. Я витягую його і протираю об свою туніку, щоб просушити його, потім затискаю між губ, щоб був при мені, поки веду пошук повітряних фільтрів у цю кімнату.

На кораблі старійшин я помітила, що там були вентиляційні шахти, схожі на ті, що були в моїй колишній квартирі на Землі. Це змусило мене замислитися про стратегію і про те, що я можу використати в боротьбі з Маленькими зеленими чоловічками. У них більше технічних засобів, ніж у мене. У них є зброя, і вони переважають кількістю, тому я повинна діяти підло... і безстрашно.

Я знаходжу вентиляційний отвір біля краю підлоги і дряпаю його нігтями, поки не знаходжу те, що схоже на якесь кріплення, а потім зриваю його. Я обдираю кілька нігтів, але це – не така вже й висока

ціна. Тремтячими руками я видаляю тонкий шар пластику з пакетика і витягую половину вмісту.

Перша частина – це комп'ютерна деталь, дуже схожа на USB-карту пам'яті, яка дозволить кораблю старійшин отримати доступ до цього корабля, якщо я зможу знайти сумісний отвір для зчитування, щоб підключити його.

Друга частина – невеликий квадратик від фільтра, який я витягла з корабля старійшин. Після сотень років перебування в цій атмосфері, він наповнений концентрованим наліумом[5] Я знаю, що в атмосфері Не-Хоту є елемент, який робить для людей неможливим довго виживати. В атмосфері є ці мікроелементи, і протягом тижня ми піддалися хворобі, наші тіла ослабли, а розум у нас дезорієнтувався. Наш кхай адаптує нас і дозволяє нам жити на цій планеті. Зрозуміло, на планеті повітря містить лише незначну кількість наліуму. Однак через сотні років фільтри корабля переповнені цим елементом. І якщо я додаю його в подачу повітря в моєму приміщенні, сподіваюся, він отруїть мою охорону.

Комп'ютер запевнив мене, що крихітної кількості, яку я занурю в систему фільтрації повітря, достатньо, щоб домогтися цього, але водночас комп'ютеру триста (з хвостиком) років. Він може помилятися. Цей корабель може бути більш самовпевненим, ніж я вважаю.

Мільйон речей може піти не так і станеться, що завгодно. Я можу лише схрестити пальці.

Я замінюю кришку фільтра і приношуюся до повітря. Не відчуваю жодних запахів. Повітря на смак не здається дивним. Я гадки не маю, йде все як треба чи ні, і отрута просочується в повітря моєї маленької камери чи по всьому кораблю.

Я згортаюся біля стіни і чекаю.

Через кілька годин я вже на межі божевілля від занепокоєння. Немає жодних кардинальних змін у повітрі, які я можу відчутти, і все, що в мене залишилося в запасі, – це маленька комп'ютерна деталь, яку я маю якимось чином підключити до того комп'ютера, що на триста років молодший.

Це найтупіший план з усіх планів на світі.

Відчай уже починає повністю розтросувати мене. Я закриваю на це очі, оскільки ніякого "плану С" немає. Цей план спрацює. Повинен спрацювати.

У мене перед очима проноситься уявний образ тіла Аехако, яке впало, і я стискаю кулаки, переповнена рішучості не плакати. *Він не помер. Не він.*

Я б відчула, якби він помер, хіба ні? Однак ми не з'єднані кхаєм. Ми з ним пов'язані лише єднанням сердець, розумів і власного вибору. У нас із ним немає того глибшого зв'язку. І ніколи не буде, бо моє тіло...

Хтось вовтузиться із замком на дверях.

Я різко підхоплююся на ноги, і мої задерев'янілі м'язи від цього починають нити. Моє тіло миттєво переходить у стан бойової готовності, а серце в грудях починає шалено битися. Вони все-таки вирішили прийняти мою пропозицію? Розбитий корабель за нашу свободу?

Але знову ж таки, що в силах завадити їм забрати і той корабель, і нас? Або, забравши корабель, на другий день після цього повернутися назад і заманити нас у пастку? Якщо вони рабовласники, не схоже, що вони були б, принаймні, добро совісними людьми. Їм не можна довіряти.

Двері відчиняються, і всередину входить охоронець.

Ні, він заходить похитуючись. Він спотикається, але йому вдається втриматися, і він піднімає зброю.

— Іди сюди, — каже він. Його слова звучать невиразно.

Мої долоні злітають до моїх губ.

О, Боже!

Це спрацювало. Він захворів. У мене через мій кхай до цієї хвороби імунітет, але вона впливає на охоронця. Можливо, вона вразить їх усіх. Квітка надії, як сонячне проміння, розквітає в моїх грудях.

Я встаю на ноги. Він знову, спотикаючись, подається вперед, і я стрілою мчуся йому за спину. Нетвердо стоячи на ногах, він повертається, і я вдаряю його ногою по коліну ззаду. Охоронець падає на живіт, а зброя з гуркотом вдаряється об підлогу. Я хапаю її і перебігаю на інший бік моєї камери. Тут є містечко, як і на моїй лазерній гарматі, куди треба класти руку, і я прицілююся на свого ворога і стріляю, перш ніж встигаю замислитися з цього приводу.

Зброя вистрілює, пролунавши, як грім серед ясного неба, і викидаючи спалах блискавки немов рідкий вогонь. Постріл прорізає, як масло, голову охоронця, і той стрімко падає на підлогу, мертвий.

У мене перехоплює горло і роздуваються ніздрі, коли гострий сморід обвугленої плоті насичує кімнату. Я зробила це. Я вбила його. Мені навіть не шкода. Цим монстрам начхати, помру я чи житиму, тому я не маю наміру витратити ні хвилини на жаль.

Стискаючи зброю, я переступаю через тіло і прямую до дверей. Вони знову зачинені, і жодні ляпання моєю долонею по панелі не відчиняють їх. *Лайно*. Цього я не врахувала у своєму плані.

Я повертаюся і озираюся на мертвого охоронця. Його рука випрямлена в бік, грубою долонею вниз. *О, Господи.* Важко ковтнувши, я фіксую гармату в себе під пахвою, прицілююся і знову стріляю .

Відстрелена долоня пролітає через усю камеру.

Тьху.

Важко ковтнувши, я прямую, щоб підібрати її, а потім акуратно прикладаю її до панелі. За мить двері відчиняються, і я виходжу в коридор.

Я на один крок ближче до свободи. *" У тебе все вийде, Кайра, — запевняю я себе. — Просто відшукай капітанський місток, знайди місце, де можна віддалено з'єднати між собою обидва комп'ютери, і будеш у шоколаді".*

На одному боці цього вузького коридору двоє дверей, і одні двері в самому кінці. Я поняття не маю, куди прямую, і це означає, що я перевіряю всі двері. Я дуже тихо підходжу до перших із них, прикладаю долоню мертвого хлопця до панелі і піднімаю свою зброю, приготувавшись стріляти, щойно двері відчиняться .

Це – невелике приміщення, схоже на комору. Так, хто б сумнівався.

Зітхнувши трохи легше, я піднімаю свою перепустку у вигляді долоні й переходжу до наступних дверей. Ці двері ведуть у вантажний відсік, який змушує мене здригнутися від поганих спогадів. Він занадто сильно нагадує про моє перебування тут уперше.

А ще він дивним чином порожній. Від цього мені стає якось не по собі. Куди поділися всі інопланетяни?

Двері наприкінці коридору приводять у ще один, Т-подібний коридор. Я одразу ж прямую поперек, а не вперед, тому що хочу звести

нанівець усі можливі засідки. Останнє, чого я хочу, – підібратися так близько до свободи тільки заради того, щоб її в мене забрали, оскільки я була недостатньо обережна. Тож я досліджую інші відділення корабля. Ще я знаходжу медичний відсік і чиню опір спокусі скористатися своєю зброєю як вогнеметом, щоб спалити тут усе дотла.

Я навіть знаходжу розпластаний на підлозі труп одного з маленьких зелених чоловічків. Моя отрута виявилася навіть кращою, ніж я очікувала. Я пригнічую мученій напад скорботи, яку я відчуваю через їхні вбивства. Їм навіть двічі в голову не приходило подумати про мене, і вони не заслуговують мого жалю.

На два поверхи вище я знаходжу приміщення з чотирма маленькими, дивними дверцятами, вишикуваними в ряд. Вони округлі, прямо як бульбашки в стіні, і я гадки не маю, що це таке. Я прикладаю відстріляну долоню до однієї з панелей поруч із міхуром і запитую мовою сзт .

— Комп'ютер, можеш відчинити одні з цих дверей? Для чого вони?

— Двері перед вами – одиниці для використання в екстрених ситуаціях.

— Рятувальні капсули?

— Ствердно, це альтернативні способи евакуації. Привести для вас одну з них у готовність? — комп'ютерний голос звучить так само приємно, як і той, що на поверхні, незважаючи на гортанну вимову мови, коли говорю. Тут мене відвідує дика ідея.

— Підготуй їх усі, — панелі одразу загоряються, після чого спалахує зелене світло. — Як мені керувати ними?

— Одиницею можна керувати за допомогою внутрішньої панелі. Крім того, ви можете керувати віддалено за допомогою панелі управління, що на стіні позаду вас.

Я повертаюся до стіни, і, звісно ж, там блимають схематичні зображення чотирьох капсул. Поперек екрана починають блимати текстові повідомлення, вказівка на перевірку різних наявних систем.

— На яку кнопку мені натиснути, щоб запустити їх?

Комп'ютер дає мені інструкції, і відстреленою долонею охоронця я натискаю відповідну послідовність. Поруч з однією з панелей дверцята замикаються, і я дивлюся, як ті рухаються у зворотному напрямку вниз по тунелю, а потім вистрілює в атмосферу. З того місця, де перебувала капсула, проникає потік сонячного світла і далеко внизу я бачу сніг і гори.

Я одразу ж запускаю ще дві рятувальні капсули, поки залишається лише одна. Потім я хапаю свою долоню і гармату та вирушаю розбиратися, як захопити решту корабля.

Моє круте захоплення корабля, врешті-решт, закінчується не так вже хріново. Коли я знаходжу капітанський місток, усі інопланетяни або непритомні, або мертві. На підлозі, розкинувшись, лежать троє маленьких зелених чоловічків і ще два охоронці, і попри те, що вони – вороги, я не знаходжу в собі впевненості приставити дуло їм до скронь і холоднокривно застрелити. Тому я обережно їх обходжу стороною і намагаюсь розібратися, як підключити мікросхему, яку я потайки пронесла на борт.

Утім, нічого не виходить. Що б я не робила і скільки б питань я не ставила, не можу зрозуміти, як підключити дурну мікросхему, а комп'ютер сам по собі начебто намагається допомогти.

У повному відчаї, я з силою б'ю по пульта управління відстреленою долонею, яка є моєю ключ-картою для доступу до корабля.

Світ нахиляється.

Мені вдається втриматися на ногах, перш ніж шльопнутися на підлогу, і я кидаю тривожний погляд на пульт управління. Куди я своїм ударом натиснула, що змусила корабель так рухатися? За допомогою невеликого експерименту я виявляю, що одна з панелей чутлива до дотику, і діє якимось схоже на кермо. Я нахиляю корабель, щоб він рухався вниз, і потім з'ясовую, як змусити його прискоритися, а не просто зависати в повітрі.

І тоді одним останнім ударом по пульта управління я вмикаю прискорення на повну силу.

Корабель починає кряхтіти та зрушується з місця, і я звертаю увагу, що він починає набирати швидкість. Спочатку він не особливо рухливий, а потім повільно починає зниження, згубним курсом прямуючи прямо на одну з далеких гірських вершин.

Щойно це зроблено, я дістаю зброю і мчу що є сили назад, до останньої рятувальної капсули, що залишилася. Я сідаю на сидіння, хоча чую виття вітру, який обпікає шкіру. Усе це схоже на катастрофу літака – за винятком того, що я все ще перебуваю в цьому самому літаку. Я замикаю панель навколо себе, ненавидячи те відчуття, ніби мене спіймали в пастку всередині лабораторної пробірки. Я прикладаю долоню інопланетянина до панелі.

— Відпускай! Швидше! Швидше!

— Куди хочете вирушити? — запитує комп'ютер. — Будь ласка, ваші вихідні дані координат.

Наче залишилися ще запитання, куди я хочу вирушити.

— Відвези мене назад на поверхню, — назад до моєї пари і мого нового народу.

— Будь ласка, введіть координати або виберіть ручне управління.

— Еее... ну тоді, напевно, передай мені ручне керування.

З панелі управління викидаються два важелі, і я хапаю їх. У той момент, коли я це роблю, капсула від'єднується і відкидається назад на високій швидкості, а мої вуха закладає незліченну кількість разів, коли рятувальну капсулу викидає в атмосферу, а потім вона вичікувально ширяє зі мною.

Я дивлюся, як інопланетний корабель нахиляється ще більше, нахиляючись на один борт, коли він прямує прямо в гору. Мене пробирає тремтіння, поки я чекаю зіткнення. Здається, що він рухається не дуже-то швидко, але...

БУУУУУУМ.

Гора – і корабель – вибухають у вогняному пеклі. Я випускаю важке зітхання, фізично відчувши, як з моєї душі звалюється величезний вантаж. Ці інопланетяни більше нас не потурбують .

І, чорт забирай! Я ніби як крута в тому, щоб мочити поганих хлопців. Хто б міг подумати, що маленька, сором'язлива Кайра здатна на таке, чи не так?

ХАРЛОУ

Мені потрібні дві жердини для волокуші. Гаразд. Я можу це зробити. Інструкції Аехако повторюються в мене в голові знову і знову. Серце в мене в грудях дико калатає, коли я біжу по снігу в пошуках рідкісних рожевих, тендітних дерев цієї планети. Кайри більше немає, а обидва інопланетянина поранені. Їм потрібна моя допомога, і я не можу їх підвести. Мої ноги занурюються в сніг, але я

тягнуся вперед по заметах, і коли вдалині бачу дерева, то прискорюю хід.

У мене ніж Хейдена, бо він занадто важко поранений, щоб ним користуватися. Щойно я добираюся до першого дерева, то торкаюся до кори і здригаюся, тому що воно відчувається губчастим і вологим, попри мороз у повітрі.

Взагалі не схоже на тверде, деревне дерево. Я не маю ані найменшого поняття, чи підійде воно, але все-таки спробую. Ставши на коліна, я починаю біля основи рубати перше дерево. Ніж із хлюпаючим шумом занурюється в нього, і з нього починає хльостати сік, заливаючи сніг. *ТЬху*. Я морщу ніс, але продовжую рубати далі.

Поруч чується хрускіт снігу, і я встаю абсолютно здивована. Звучало так, ніби це кроки.

— Гей? — я озираюся і дивлюся на всі боки. — Аехако?

Нікого немає. Мабуть, уява розігралася. Або, може бути, це кролик. Або... яким би не був еквівалент кролика на цій планеті. Але я не можу бути дурною боягузкою і божеволіти від кожного найменшого звуку. Я повертаюся до дерева і продовжую його рубати.

Я знову чую хрускіт снігу, а за мить – сильний стукіт. Ні, це не зовсім стукіт, це... муркотіння? Що на Землі...

Щось вдаряє мене по потилиці, і я падаю вперед, занурюючись у темряву.

Але навіть туди за мною слідує муркотіння.

АЕХАКО

Харлоу ніде немає. Будь проклята ця людина за те, що кинула нас. Я укладаю несвідомого Хейдена на саморобну волокушу, коли над головою лунає ревучий звук. Я піднімаю очі й дивлюся, як на горизонті вимальовується чорна пляма інопланетного корабля. У мене

в грудях починає шалено битися серце, тоді як я спостерігаю, як він повільно повзе по небу. *Він відлітає? Забравши зі собою мою Кайру?* Безпорадний страх спалює мене зсередини.

Дивної форми літаючий корабель, здається, нахиляється на бік, продовжуючи свій повільний спуск. Він пролітає над головою, і я повертаюся, ось тоді-то я розумію, що він прямує прямо в стіну найближчої гори.

— Ні!

Мій хрипкий крик луною відлунює самотніми, засніженими рівнинами. Але він не зупиняє інопланетний корабель, що на повній швидкості летить назустріч скелям, ні катастрофу і ні наступний вогняний вибух.

— КАЙРА! — у глибокому розпачі я падаю на коліна.

Ні. Моя пара. Моя солодка пара з сумними очима. Біль втрати не схожий ні на що, що я коли-небудь раніше відчував. Я завжди був щасливчиком, народженим у великій, люблячій родині. Ми вцілили, коли багато років тому кхай-хвороба завдала відчутної шкоди печерам. Я ніколи не втрачав когось, кого любив так сильно, як Кайру.

Сама думка про те, щоб продовжувати жити без неї, в голові не вкладається.

Я падаю на живіт і притискаю кулаки до крижаного снігу, намагаючись стримати свою лють і горе. Хейден потребує моєї допомоги, хоча мені нічого не хочеться сильніше, ніж розшукати те чорне, димляче вугілля корабля і знайти сліди моєї солодкої Кайри. Їй було страшно, коли вона вмирала? Боляче? Відчайдушні ридання підступають до мого горла і прориваються назовні.

Вона заслуговувала на краще, ніж це.

Відстороненим поглядом я дивлюся на несвідоме тіло Хейдена. Було б дуже легко просто перекотитися на спину й дочекатися, коли настане мій власний кінець. Зректися життя і з'єднатися з моєю Кайрою у смерті. Але тут Хейден, а йому потрібен цілитель, і на мить я відчуваю хвилю потворної образи на мого пораненого друга за те, що він не дає мені з нею з'єднатися.

Але ж це не означає, що я не можу за нею сумувати.

Я сідаю навпочіпки, не звертаючи уваги на колочий біль моєї рани. Стискаючи в кулаці жменю снігу, починаю співати одну з траурних пісень для моєї єдиної пари. У мене немає попелу, щоб обсипати мої роги, тож я допускаю, що по моєму лобі струмочками тече сніг, і я віддаю своїй загиблій парі ту повагу, на яку вона заслуговує. Коли Хейден буде в безпеці, я влаштую церемонію краще. Я зроблю моїм рогам належні надрізи, намажу попелом лоб і ще раз проспівую пісні нашої любові, перш ніж продовжу жити без неї.

Якщо я зможу продовжити жити без неї.

Але зараз сама думка про це здається до неможливості болісною.

Я сиплю ще кілька жмень снігу собі на лоб і роги, а мої скорботні співи стають дедалі гучнішими й гучнішими. Я так загубився у своєму горі, що не чую шуму навколо себе доти, доки в мене над головою не пролітає тінь. І тут я розумію, що повітря розколює потужне дзижчання, гул, який мало чим відрізняється від гулу печери старійшин.

Я протираю від снігу очі й бачу, як неподалік у сніг акуратно приземляється капсула того ж темного кольору, що й інопланетний корабель, але значно менша. Чується якийсь свист повітря, а потім наче розбивається шкаралупа яйця і відкривається люк. Щось тут же викидається прямо в сніг, і мені в ніс вдаряє різкий запах крові й сажі.

Це... схоже на відрубану долоню. Помаранчеву, інопланетну долоню.

І тоді з капсули вивалюється маленька фігурка і приземляється обличчям вперед, просто в сніг. Це – людина з каштановим волоссям, у брудному, рваному шкіряному одязі і з найгарнішими красивими очима, які я коли-небудь бачив.

— Аехако , — видихає Кайра.

— Моя пара, — гарчу я, різко підхоплюючись на ноги. Я забуваю про свою рану. Я забуваю про траурні обряди. Я забуваю про Хейдена, що лежить поруч без свідомості. Для мене головне те, що моя Кайра – моя красива, ніжна людська Кайра – прямо переді мною, жива і неушкоджена. Хитаючись, я йду до неї й укладаю у свої обійми, притискаючи до себе настільки міцно, що побоююся розчавити її.

Незважаючи на це, я не можу відпустити її. Я більше очей з неї не спущу.

— Аехако , — вона знову схлипує, і її голос сповнений сміху й радості, разом зі сльозами. Її руки, що обіймають мене за шию – найкрасивіші з усіх, що мені довелося бачити за все своє життя, а коли вона хапає мене за обличчя і починає обсипати мої губи солодкими поцілунками, я мало не вибухаю зсередини переповнений радістю.

— Кайра! Кайра! Моя пара! Але як таке можливо? — мої пальці занурюються в її волосся, і перш ніж вона встигає мені відповісти, я беру її під контроль грубуватим поцілунком, і мій язик спрямовується до її.

Необхідність затаврувати її як мою, забрати собі, перш ніж її знову вкрадуть у мене, переповнює мене. Мені хочеться поглинути її цілком, якщо тільки таким чином нас із нею вже ніщо більше не розлучить. Потрібна кожна унція моїх сил, щоб перестати її цілувати

настільки довго, аби вона змогла перевести дух, а коли Кайра піднімає на мене очі оглушеним, голодним поглядом, що відбивається на її обличчі, я цілую її знову і знову.

Тепер, коли вона повернулася в мої обійми, я буду спаровуватися з нею вустами цілими днями безперервно. Жодна частина тіла Кайри не врятується від мого голодного язика. Я буду поклонятися кожній її частинці.

Її захекані стогони абсолютно п'янкі, і мені хочеться зірвати свою пов'язку на стегнах і штовхнутися своїм пульсуючим членом у її привітну піхву. Я вдавлюю її спиною в сніг і чую, як вона приглушено ахає.

— Аехако, я відчуваю запах крові...

— Це – дурниця, моя пара, — кажу я їй між лютими поцілунками. — Дозволь моєму язику спаритися з твоїм ротиком, перш ніж спаритися з тобою моїм членом.

Вона б'є мене по плечу, і за мить, її до межі обурені хрипи луною відгукуються в моєму вусі.

— Аехако! Ти стікаєш кров'ю!

Я зітхаю і просто міцно її обіймаю, притискаючи до себе, тоді як її руки несамовито ковзають по моїх грудях. Чи був чоловік ша-кхай коли-небудь настільки щасливим? Я пещу м'яке волосся Кайри і вдихаю її запах. Ніщо інше для мене більше не має значення, за винятком того, що моя пара жива.

— Ти поранений! — її несподіваний крик віддається вереском у мене в вухах. — Аехако, припини! Дай мені оглянути тебе!

Я не можу перестати посміхатися, не можу перестати торкатися до неї.

— Плювати на мої рани, Сумні Очі. Де ти була? Як тобі вдалося втекти?

— Мені не начхати на твої рани, — вона метушиться і турбується, сповнена рішучості подбати про мене, і мені так подобається, коли маленькі ручки моєї пари стягують з мене одяг.

У цей момент я міг би померти щасливим.

Поки вона знімає з мене туніку і перев'язує мою рану, вона розповідає, як втекла з корабля. Її очі виражають тривогу, коли вона натискає на мою рану товстим шматком шкіри.

— Я вбила їх усіх, Аехако . Мені навіть не шкода. У мене весь час крутиться в голові, що могло б статися, якби ми повернулися назад із ними. Я не могла цього допустити.

— Ти захищала своїх людей так само нещадно, як будь-який вождь, — кажу я їй, пестячи її щоку. — Я пишаюся тобою.

Пишаюся і абсолютно не в собі від радості, що вона вижила.

— Я весь час повторюю собі, що, напевно, мені варто було більше старатися, щоб домовитися, — каже вона тихим голосом, забинтовуючи мої груди довгою смужкою з розірваного одягу. — Можливо, вони дослухалися б до аргументів і залишили б нас тут. Але я не могла так ризикувати.

Мені нічого сказати. Очевидно, що вона справляється з цим по-своєму. Усе, що мені залишається, — підтримувати й любити — два прості завдання.

— І мені просто здавалося... — її думки обриваються, і вона озирається навколо, а потім її погляд повертається до мене. — А де Харлоу?

— Зникла, — відповідаю я, не в змозі стриматися, щоб роздратування не просочилося в мій голос. — Кинула нас і втекла, як

боягузка.

Кайра хмурить брови.

— Не думаю, що Харлоу злякалася. Хотілося б мені знати, що з нею сталося?

— Вона пішла, щоб роздобути жердини для волокуші, і так і не повернулася. Вона пустилася навтьоки в пошуках безпечного місця, де можна сховатися від ваших інопланетян. Вона зробила дурницю і накличе на себе смерть, і, цілком можливо, що й на Хейдена, — я змушую себе встати, нехай навіть мені не хочеться нічого сильнішого, ніж залишатися тут, сидячи на снігу зі своєю парою, коли вона метушиться наді мною. — Ми повинні доставити його до цілителя і якомога швидше. Гадки не маю чи протримається він ще одну ніч. Кайра широко розкриває очі.

— Але Харлоу...

— Ми повинні зробити вибір, — кажу я тихо. — Ми можемо чекати тут і сподіватися, що вона повернеться, але Хейден швидше за все помре. Або можемо залишити її в руках долі й відвезти Хейдена, щоб його зцілили.

Я залишаю вибір за нею. Не я повинен зробити цей вибір, тому що ніколи не зможу надати перевагу вітряній, ненадійній Харлоу, а не чоловікові, з яким виріс і якого я вважаю братом. Погляд Кайри переміщується до волокуші, а потім назад до мене.

— Зрозуміло, ми не можемо залишатися, — каже вона тихим від печалі голосом. — Просто я думала... — вона хитає головою. — Думаю, це вже неважливо. Бідолашна Харлоу. Сподіваюся, колись вона придумає, як повернутися назад у печери, — вона встає на ноги, після чого притискає руку до моїх пов'язок, тільки-но я встаю. — Давай

доставимо Хейдена назад живим. Якщо він помре, я не зможу собі цього пробачити.

— Тоді не дамо йому померти, — заявляю я їй твердим голосом.

КАЙРА

Повернення назад у печери – суцільне пекло. Я переживаю за Харлоу, яка безслідно зникла. Усе-таки вона така потайлива, і я й гадки не маю чи все з нею гаразд, може справді, вона просто ховається або ж сталося щось жахливе. Аехако поранений, а Хейден на порозі смерті, тож немає часу чекати і стежити за тим чи повернеться вона. Ми занурюємо Хейдена на волокушу і тягнемо його по свіжому і хрусткому снігу.

Цього разу погода на нашому боці й тримається гарною, і, коли день переходить у ніч: небеса ясні, жодного натяку на сніг. Ми не зупиняємося, навіть коли сонце сідає. Йдемо ми всю ніч, нескінченно тягнемося назад у племінні печери. Аехако слабший, ніж намагається показувати; потребуючи відпочинку, йому доводиться кілька разів зупинятися. Я забираю в нього жердини волокуші і якийсь час тягну їх, намагаючись допомогти, хоча моя сила навіть не на половину така, як у нього. Щоправда, він мене цілує в маківку і бурмоче слова подяки за мої зусилля.

Це довга ніч, сповнена відчаю. Я справляюся, просто зосереджуючись на тому, щоб продовжувати ставити одну ногу попереду іншої. Поки я разом з Аехако це навіть і не важливо. Ніщо не важливо. Мені б хотілося триматися з ним за руки, але коли він не тягне за жердини волокуші, їх тягну я. Тому я просто засовую руки в свій хутрянний плащ і подумки уявляю собі, яким буде наше життя, коли ми повернемося в печери.

Оскільки я переїжджаю жити до Аехако. Він належить мені, і я не маю наміру чекати, щоб забрати його собі, незважаючи на те резонують наші кхай чи ні. Поступово приходить світанок. Мої ноги обважнілі і холодні, як лід, але щойно ми зупиняємося, щоб перевірити Хейдена, одразу видно, що Аехако турбується про нього. Йому й не треба нічого говорити; цілком очевидно, що Хейден може не дотягнути до печер. Я міцніше перев'язую його рану, знімаю свій хутряний плащ і огортаю ним несвідоме тіло Хейдена, а потім ми продовжуємо шлях.

Я вже зовсім заціпеніла від втоми, коли чую пронизливий крик. Він чимось схожий на птаха. Я відразу ж дивлюся на Аехако, і його обличчя просто сяє від радості. Склавши долоні чашечкою, він прикладає їх до рота і повторює крик, додаючи в кінці пронизливий "йі-йі-йі".

— Мисливці, — каже він мені. — Неподалік Рбхош . Вони нам допоможуть.

— О, чудово, — видихаю я. Якраз зараз я б прокотилася на спині всю зворотню дорогу до дому, якби мені запропонували.

— Ось, бачиш? — каже Аехако і вказує на пагорб. Два вкритих хутром тіла бігом прямують до нас, один із них у снігоступах і в товстому хутряному плащі, а інший одягнений в простий шкіряний одяг і пов'язку на стегнах. Від його голови там, де має бути два роги, вигинається вгору один єдиний ріг.

Звичайно ж, це Рбхош і Ліз.

— Марко, — сміючись, закликає Ліз, щойно вони наближаються.

Мені так і хочеться розсміятися із її жарту, але я надто втомилася. Я спираюся на руку Аехако , поки ми їх чекаємо. Я могла б заснути стоячи просто зараз. Взагалі-то мені здається, що я давно вже забула, що таке сон.

— Йоу, подружка, тобі належить сказати "Поло", — каже Ліз, підстрибом прямуючи до нас, перш ніж кинутися обіймати мене.

Але тут вона мружиться, лише глянувши на моє бліде обличчя і волокушу, а потім на Аехако . — У чому справа? Та що, чорт забирай, сталося?

— Ми поверталися в печери, бо побачили інопланетний корабель, — каже Рбхош похмуриим голосом.

— Ага, але він знову полетів, тож я подумала, що все добре, — каже Ліз.

— Він не полетів, — кажу я їй. — Я розбила його вщент об стіну гори.

— На зворотному шляху все вам пояснимо, — перериває Аехако . — Спочатку ми маємо доставити Хейдена до цілителя, поки не стало надто пізно.

Рбхош звужує очі, підходить до волокуші й, зірвавши вниз мій хутрянний плащ, розкриває Хейдена. За мить він встає, повертає назад покривала і забирає в Аехако жердини волокуші.

— Я доведу його. Залишайся з жінками.

Аехако з вдячністю плескає його по плечу, і ми дивимося, як Рбхош , зірвавшись із місця, вихором мчить геть, потягнувши позаду себе волокушу зі швидкістю і міццю, що змушують мене відчувати себе виснаженою, щоб просто дивитися.

— Кайро, з тобою все гаразд? — запитує Ліз. — Виглядаєш так, ніби зараз знепритомнієш.

— Все нормально, — запевняю її, хоча я плентаюся невпевненою ходою.

— Я із радістю понесла б тебе, але м'язи в мене ніби як кволі, — каже вона, згинаючи руку. Вона пристосовує свій лук, перекидаючи

його собі через спину. — Однак, я з радістю підставлю тобі плече, на яке можна спертися, якщо тобі потрібно.

— Немає потреби, — перериває Аехако і в наступний момент піднімає мене на руки.

— Ти ж поранений, — я заперечую. — Тобі не можна мене нести, — я намагаюся вислизнути з його рук, але Аехако тримає мене лише міцніше.

— Друзі, у вас все добре? — занепокоївшись, запитує Ліз.

— Усе гаразд. А ти, Кайро, зовсім легка, — каже він і потім притискається до моєї шиї. — Для мене велика честь і задоволення нести свою пару.

— Боже мій, — верещить Ліз і ляскає по губах. — Ви обидва що, резонуєте? Серйозно?

Я хитаю головою, а Аехако втручається.

— Немає ніякого резонансу. Ми самі одне одного обрали.

— Ооу, це так романтично, мені здається, — каже Ліз, але в неї насуплені брови, наче вона не зовсім впевнена, чи повинна вона бути за нас щасливою, чи ні. Знаю я, про що вона думає, — що станеться, якщо хтось із нас почне резонувати комусь іншому?

Тож я відволікаю її, коли ми починаємо йти, прямуючи доріжкою, яку в снігу проклав Рбхош.

— Ти ж не бачила Харлоу, чи не так? — запитую я її. — Вона була разом із нами і втекла, а тепер ми ніде не можемо її знайти.

— Чорт, здається, мені не вистачає неабиякого шматка цієї історії, — каже Ліз. — Хто-небудь заповнить мої прогалини між авіакатастрофою інопланетян, пораненнями і зниклою безвісти людиною?

Ми це і робимо, та потрібен час, щоб усе розповісти. До моменту, коли закінчуємо цю історію, ми вже прямуємо до входу в печеру, Аехако тримає мене на руках, і нас оточують схвильовані одноплемінники. Я практично відчуваю, як у повітрі витає любов і занепокоєння, і це так дивно і приємно. Уперше я не відчуваю себе самотнім аутсайдером, вигнанцем.

Можливо, це тому що, коли Аехако опускає мене вниз, він не захотів відпустити мою руку й утримував мене поруч із собою. Мені це сподобалося.

Кілька миттєвостей по тому, повертається Рбхош і обіймає Ліз за талію, по-власницьки. Він киває головою Аехако.

— Хейден із цілителем.

— Як добре, що ти вчасно зіткнувся з нами.

— Тобі теж потрібен цілитель, — відзначаю я. — У тебе рана...

— Заспокойся, — каже Аехако і цілує мене в маківку. — Моя мати накладе на рани пов'язку з травами, і це допоможе мені протриматися доти, доки цілитель не буде готовий мене прийняти. Ходімо. Ми повинні розповісти їй, що в неї з'явилася дочка. Вона завжди мріяла хоча б про одну.

Ліз починає зловісно хихикати.

— Ух ти, зустріч зі свекром і свекрухою. Ну що ж... успіхів тобі в цьому.

Я побіжно озираюся назад на неї, але не заперечую, коли Аехако веде мене вглиб печери. Його рана викликає в мене особливу стурбованість, але аж ніяк не те чи сподобаюся я його матері.

— Ти точно впевнений, що з тобою все гаразд? — запитую я, стискаючи його руку.

— Не хвилюйся за мене, зі мною все буде гаразд. Мені не хочеться відволікати Мейлак від процесу зцілення, яке вона зараз проводить на Хейдені. Йому потрібна вся її увага, — він хмуриє брови від занепокоєння і кидає погляд на печеру цілительки. — Якщо він не виживе...

— Він виживе, — запевняю я його. А коли він зволікає, я обережно направляю його в бік печери. — Спочатку подбай про себе, після цього зможеш подивитися, як він справляється.

Він киває головою в згоді й тягне мене вперед. Я проходжу повз Тіффані та Джосі, у яких явно стривожені обличчя. Втрата Харлоу — це те, про що я ще не готова говорити. Я навіть не впевнена, чи зможу горювати за нею. Просто те, що сталося, не здається мені реальністю. Як ми могли втратити людину? Нас тут ітак занадто мало.

— Синку, — кричить літня жінка, і я бачу, як зі своєї печери з'являється Севва, простягаючи руки для обіймів. — Що з тобою, я щойно почула про твою рану?

— Дрібниці, не варто переживати, мамо, — запевняє Аехако, посміхнувшись своєю звичною посмішкою. — Ти занадто сильно турбуєшся.

— А ти турбуєшся не досить сильно, — неспокійно вказує вона, обіймаючи його.

Моя рука вислизає з його долоні, коли він іде прямо в обійми своєї матері, а я залишаюся біля входу, почувуючись трохи ніяково. Ми з Севвою розмовляли досить часто. Та й печера маленька, але мені вона подобається. Севва красива з її сивими косами, заплетеними навколо рогів, і з тим самим блідо-синім відтінком шкіри, що й в її сина. Виглядає вона царственою, а від куточків очей тягнуться тонкі зморшки — від сміху, що просто чудово. Гадаю, мені не варто було б

соромитися зайти просто всередину і сісти, коли вона заводить свого сина в їхню печеру. В сенсі – вона і до цього просила мене заходити, запрошуючи на чай.

Просто востаннє я була лише однією з багатьох людей, а не невісткою. Невісткою, яка ніколи не буде резонувати.

Я насилу ковтаю.

— Куди тебе поранили? — хвилюється Севва . — Ошен , принеси мені мої мішечки з травами. Сесса, вийди звідси. Іди пограйся з Фарлі.

У той час як я затримуюся біля входу в їхню печеру, Сесса – хлопчик, якому не може бути більше десяти років – хихикаючи , блискавкою вискакує з печери. Я завжди забуваю, що в Аехако є брат набагато молодший за нього. Я так само знаю, що є ще й старший брат на ім'я Рокан, але від вигляду худорлявого тіла Сесси і його гілкоподібних різків я відчуваю якусь дивну внутрішню тугу. Адже це те, який вигляд мали б діти Аехако?

На краю поля мого зору миготить хвіст, і якраз, поки я дивлюся, Айша повільною, лінивою ходою заходить у печеру Севви, як у свою власну. Я бачу, як ця кокетка йде прямо до Аехако і обіймає його зі спини.

До його честі, Аехако ухиляється і виглядає мене.

— Кайра?

Я прикушую губу і входжу всередину, хоча й почуваюся так, ніби вторгаюся на чужу територію. Севва окидає мене повним цікавості поглядом, а пильний погляд синіх очей Айші пронизує мене, немов кинджалами. *О, Господи.* Я й справді не дуже-то сильна в ситуаціях зі з'ясуванням стосунків, а ця нагадує саме таку ситуацію.

Вся іронія в тому, що я знищила інопланетян без найменшої краплі каяття і страху, зате хвилююся, коли наближаюся до чоловіка, який мене кохає, коли його колишня подружка намагається прослизнути на мою територію? Поки його мама спостерігає за мною? Це важко.

Із смиренням, я покійно встаю поруч з Аехако і знову переплітаю свої пальці з його.

— Потримаєш це? — запитує Севва і вручає мені маленьку кістяну миску, повну трав і чимось, що схоже на пух. — А тепер, Аехако, розкажи мені, в якого роду дурниці ти вляпався, пустотливий пройдисвіт.

Голос його матері – люблячий, ласкавий тон жінки, яка знає, у скільки неприємностей її син може потрапити.

— Ти сумував за мною? — тоном, що не допускає заперечень, запитує Айша, протискуючись до Аехако з іншого боку, наче мене тут навіть немає.

Насупившись, він дивиться на неї і хитає головою.

— Я не...

І хоча я дивлюся, її рука ковзає до його хвоста, і вона чіпляється в нього біля основи. Я задихаюся, бо це здається неймовірно сексуальним. *Як ця сучка посміла доторкнутися до мого чоловіка?*

Моя рука відпускає Аехако, і перш ніж я просто зупиняюся, щоб хоча б замислитися над тим, що роблю, я ляпасом відбиваю від нього її руку.

— Досить чіпати мою пару!

Слова вилітають, перш ніж я можу їх зупинити, і всі в печері витріщаються на нас. Ошен, батько Аехако, його мати Севва, Айша – усі вони дивляться на мене так, ніби в мене виросла друга голова.

І тут Севва скрикує, і усмішка розтягує її губи.

— Синку! Ти резонуєш? І такій чудовій людині!

Вона променисто мені посміхається, зігріваючи своїм материнським теплом.

— Немає ніякого резонансу, мамо, — каже Аехако і притискає мене до свого боку, дбайливо відводячи мене подалі від здивованої Айші. — Я обрав її своєю парою, а вона погодилася належати мені.

Я очікую, що Севва почне розпитувати про це, але вона тільки посміхається.

— Все одно чудова.

Вона тягне за зав'язки шкіряної туніки Аехако, але видно, що так із цього нічого не вийде. Я вибираюся з його хватки.

— Знімай сорочку, щоб твоя мама могла оглянути рану.

Він знімає одяг, ну а потім простягає мені свою туніку і весело підморгує.

— І години не минуло, як ми повернулися, а моя пара вже береться мене роздягати. Тепер розумієте, чому я обрав її своєю жінкою? Вона винятково вимоглива.

Я червонію.

Айша все ще стоїть там, і я крадькома кидаю швидкий погляд на неї. Вона стоїть, застигнувши на місці, а на її обличчі нечитабельний вираз. Очевидно, що їй тут не місце, і крім того, очевидно, що вона й не думає йти. Незручна ситуація. Мені її шкода. Знаю, що вона буквально накидається на Аехако, але цілком очевидно, що вона нещасна, і все завдяки кхаю, який обрав когось іншого.

Її пильний погляд ковзає по мені, і я намагаюся їй боязко посміхнутися. Вона окидає мене похмурым поглядом і вихором несеться геть.

Ось тобі й адекватна реакція.

Севва хитає головою і бере жменьку пухоподібних трав із миски, яку я тримаю.

— Уперта в неї голова. Може тепер, коли ти знайшов собі пару, вона викине зі своєї голови думки, що ви маєте бути разом.

— Будемо сподіватися, — роздратовано каже Аехако . З його губ зривається шипіння, коли Севва притискає пучок трав до його рани.

— Її слід зашити, — заявляє вона йому.

— Мейлак впорається з цим.

— Мейлак буде, напевно, ледве на ногах триматися, намагаючись врятувати Хейдена, — наполягає Севва . — Я не стоятиму й не дивитимуся, як ти стікаєш кров'ю, поки чекаєш, коли він прийде до тям. У тебе така гарна пара, яку можеш укласти у свої шкіри. Останнє, що тобі потрібно, — витратити свій час, стогнучи від болю.

— Не тоді, коли я б вважав за краще проводити його, просто стогнучи, так? — піддражнює Аехако .

О, Господи, повірити не можу, що він щойно відпустив цей жарт своїй мамі. Я витріщаюся на нього в повному шоці й не в силах розсміятися. Немов вона може прочитати мої думки, Севва заковчує очі і, ляснувши його по щоці долонькою, каже:

— Поводься пристойно, ти, хтивий бовдур.

З моїх губ зривається хіхікання, і Севва посміхається мені широкою посмішкою. Схоже, всі ці свекрушині штучки, зрештою, можуть виявитися не такими вже й жахливими.

— Нуу, — каже Севва , в той час як вона готує шило і міцний довгий шнур. Коли вона підсуває маленький табурет, її чоловік Ошен у рукавичках дістає миску з полиці над вогнищем і підносить її. Гаряча вода. Він ставить її поряд, і Севва занурює в неї шматочок

шкіри, потім покриває ним краї глибокої рани Аехако . — І де ви з своєю новоспеченою парою збираєтеся жити?

— Жити? — запитую я.

— Мамо, ти що, не хочеш, щоб ми жили тут? Я ж поранений.

У мене очі розкриваються ще ширше. Розділяти печери з численною сім'єю Аехако ? І при цьому намагатися зайнятися сексом? Ідея просто нечувана. Але все одно йти більше нікуди, а Харлоу – і будь-які надії на скелеріз – зникли. Це те, про що я навіть не подумала, і я стріляю стурбованим поглядом в Аехако .

Невже він хоче, щоб ми жили тут? Однак коли я дивлюся на нього, він підморгує мені. Севва фиркає.

— Останнє, чого потребує молода пара, що спаровується, — двоє старих і двоє хлопців, поряд, що влаштувалися в шкурах зручніше. Твоя пара потребуватиме більшого усамітнення порівняно з цим, — вона знову покриває його рану, потім дивиться на мене. — Оскільки тут так багато пар, які нещодавно спарувалися, ведуться розмови про те, щоб до зими відкрити печери на півдні й розділити плем'я.

— Тоді ми вирушимо туди, — заявляє Аехако, здригнувшись, коли його мати нахиляється до нього. — Ми з Кайрою безумовно потребуємо свого власного простору.

— Вона галаслива, так?

— Найгаласливіша, — гордо заявляє Аехако .

У мене таке враження, що мені безумовно судилося померти від сорому.

Я, мабуть, у якийсь момент заснула, бо наступне, що я пам'ятаю, – Аехако цілує мене в лоб і вкладає в ліжку. Напевно, мені слід встати, але тут так тепло і спокійно, і я лежу поруч із ним, згорнувшись

калачиком, так що я лише притискаюся міцніше і занурююся назад у сон.

Це справжнісінький рай.

У якийсь момент я прокидаюся, тому що в мене таке відчуття, немов хтось вирячився на мене. Я змушую себе відкрити одне око, і Сесса – молодший брат Аехако – пильно дивиться на мене зверху вниз. Почуваюся трохи ніяково, і я соромлюся бути в центрі його уваги.

— Доброго ранку, — кажу я їхньою мовою, оскільки тепер знаю її. Відчуваю, що слова з мого язика течуть швидко, і тут я усвідомлюю, що це перший раз, коли я змогла сказати більше ніж просто "привіт" дітям, які не вирушали на корабель старійшин отримати мовне "завантаження". Мені захотілося трохи похвалитися. — Я дивно сплю? Ти тому так пильно дивишся?

— Ти пара Аехако ?

— Так.

— Але ж ви не резонуєте. Як ви можете бути парою?

Боже. Як мені пояснити цій дитині, звідки беруться діти?

— Ну, так... іноді, коли двоє людей дуже кохають одне одного, вони хочуть завжди бути разом, незважаючи на те, що не можуть завести дитину.

Він відвертає носик від такої думки.

— Це означає, що ти переходиш жити в нашу печеру? Але тут і так уже все переповнено.

— Не знаю. Еее... твій брат Аехако десь тут?

— Він із вождем.

— Дякую, — бурмочу я і поправляю свій одяг, перш ніж вилізти з ліжка. Хвала небесам – я досі одягнена, але мій одяг пахне димом і

потом, і я була б не проти, щоб у мене було щось іще, у що я могла б переодягнутися. Однак, з дванадцятьма новими людьми, про яких доводиться піклуватися, одяг зараз на вагу золота. Можливо, у когось є запасний, який можна було б запозичити. Я вислизаю зі шкур і озираюся навколо. Я все ще перебуваю в зручній печері Севви, хоча дана їй половина стратегічно розділена на частини кам'янистими підвищеннями і великим плетеним щитом, щоб надати ілюзію усамітнення. Поруч я все одно чую важке дихання когось, хто ще спить, а по сусідству тихий голос Севви, що бурмоче.

Сесса абсолютно правий. Печера, безумовно, маленька і переповнена. Я, звісно, вдячна за ліжко, але з тугою згадую свою квартирку на горищі, коли жила на Землі, яка ще кілька місяців тому здавалася такою крихітною, а зараз здається неперевершеною розкішшю. Коли тут народяться малюки, доведеться лягати одне на одного штабелями через перенаселеність.

Ну... схоже, у нас з Аехако з цим проблем не буде. Я відчуваю раптовий гострий біль своєї провини при одній думці про це. Він сам вибрав злучитися зі мною, незважаючи на те, що знав про мої вади, тому мені не варто про це хвилюватися. Я переконую себе в цьому, коли засовую ноги в м'які чобітки, гладжу Сессу по голові, а потім виходжу з приватної печери в центральне приміщення племінних печер.

Я позіхаю, коли входжу до головної зали і розумію, що... я чудово виспалася. Уперше за довгий час, який здається вічністю, я спала, не підслуховуючи кожного, хто займається сексом, їхні шепотіння, та інше, підхоплені перекладачем. Не дивно, що я почуваю себе настільки оновленою. Прямо зараз печера переповнена, але не пригнічує голосами. Ба більше, це схоже на тихий, приємний гул розмов.

Це... приголомшливо.

Є, звісно, маленький побічний ефект, який полягає в тому, що я поняття не маю, де зараз моя пара. Я не можу відстежити звук його голосу через перекладач. Мені доведеться відкрити на нього полювання, як на оленя, старим добрим способом.

Зовсім поруч Тіффані та Джосі вишкрябують шкури, натягнуті на рамах. Джосі, побачивши мене, радісно верещить і розмахує своїми руками, вкритими запеченою кров'ю.

— Я б обійняла тебе, дівчинко, але я брудна! Я так рада, що ти повернулася!

Тіффані більш стримана і просто мені посміхається.

— Я теж рада, що повернулася, — я потираю мочку вуха. — Без перекладача мені стало набагато легше.

Цікаво, скільки вони знають про повернення корабля і бажаючих усіх нас знову викрасти або ж це тримається в таємниці.

— Я майже не впізнала тебе, — каже Джосі веселим голосом, після чого повертається до вишкрябання своєї шкури. — Може і мені слід зазирнути на старий зореліт і подивитися чи не вийде зробити грудні імплантати. Відчуваю себе абсолютно неповноцінною поруч із дамами ша-кхай, — вона розгойдує свої маленькі груди взад-вперед, намагаючись похитувати те небагато, що має.

— О, припини, — каже Тіффані й підштовхує Джосі ліктем. — Серйозно. Та ніхто тобі не дасть імплантати цицьок, тому що ти – худа біла дівчина.

Джосі показує їй язика, а Тіффані відповідає тим самим, і вони обидві починають сміятися.

Мда... Здається, їм не розповіли про корабель. Вони однозначно занадто... щасливі. Я показую на вхід до печери вождя.

— Вектал там?

Тіффані нахиляється, щоб поглянути на вхід до його печери.

— Не думаю. Здається, я нещодавно бачила, як він разом з іншими виходить звідти. Напевно, варто перевірити, запитавши в мисливців, чи не в шкурах він разом із Джорджі, — вона підморгує мені.

Упс. Найменше мені б хотілося натрапити на них, коли вони займаються сексом. Одному богу відомо, що я й так уже занадто багато почула.

— Еее..., мабуть, спочатку я запитаю в мисливців.

— Правильне рішення, — Джосі від сміху починає давитися. — Яюсь раз я побачила більше, ніж мені хотілося.

— Цим людям не завадили б якісь клятві дверні дзвінки, — каже Тіффані, похитуючи головою.

Не можу не погодитися з цим. Імпульсивно я обіймаю їх обох однією рукою за плечі, а вони ніяк не можуть відповісти тим самим через їхні руки, ну а потім пускаюся рясю на пошуки Аехако і вождя. Марлен наглядає за невеликим багаттям, де відбувається приготування людської їжі і пропонує мені на сніданок коржик з коренеплоду – який мало чим відрізняється від картопляних оладок. Я перекушую ним, поки продовжую свій шлях. Якби тут була ще й кава, я б сказала, що ця печера, безперечно, найкомфортніша.

Я знаходжу Аехако з Векталом, які розмовляють біля входу в печеру. Відійшовши досить далеко, вони піднялися на підйом, щоб їх не підслухували. Джорджі, присівши поруч у сніг, тягнеться до своєї пари, а Вектал тим часом гладить її по волоссю.

Я запихаю свій коржик із коренеплоду до рота і швидко пережовую. Напевно, було б поганою ідеєю їсти поруч із вагітною

жінкою з ранковою нудотою. Бідна Джорджі. Її не перестає нудити відтоді, як вона залетіла.

Ну, зрозуміло, я б із радістю помінялася з нею місцями. Я хотіла б блювати кожен божий день три роки поспіль, якби це дозволило мені отримати дитину від Аехако .

Моя пара в цей момент піднімає очі й бачить, як я наближаюся, і на його широкому обличчі з'являється посмішка. Я гріюся в теплоті його схвалення, і я така щаслива, що мене аж розпирає. Ті зелені чоловічки мертві, мій перекладач видалений, і мене любить сексуальний, чудовий інопланетянин. Господи, мені буде складно залишатися самою собою.

Коли я підходжу і встаю біля Аехако , він цілує мене в губи, ну а потім проводить язиком по куточку моїх губ.

— У тебе жир на щоках.

Почервонівши, я витираю щоки.

— Я намагалася з'їсти швидше, щоб не збентежити Джорджі, — я зі співчуттям дивлюся на свою дорогу подругу. — Як ти сьогодні?

— Не так уже й погано, насправді, — каже вона і встає, витираючи свої губи.

Вона виглядає блідою і втомленою, але Вектал обдаровує її легкою посмішкою вдячності, коли вручає їй шкіряний мішок із водою. Вона прополіскує рот, а потім випльовує в сторону. Вектал вивчає мене, схрестивши на грудях руки. Його хвіст разок клацає.

— Я не одразу впізнав тебе без твоєї раковини, — каже він і жестом вказує на вухо.

— Я видалила перекладач, — кажу я йому, почуваячись ніяково.

Я й справді настільки незабутня? Але спостерігаючи за тим, як він пожирає поглядом Джорджі, мої образи розсіюються.

Найімовірніше, я для нього всього лише чергова людина, тоді як Джорджі – єдина, хто дійсно має значення. Абсолютно ясно, що Вектал одержимий своєю людською парою і пристрасно закоханий у неї. По-моєму, це дуже мило, навіть незважаючи на те, що він все ще мене трохи лякає.

Джорджі притуляється до Вектала, і він обіймає її за талію.

— Добре, що ти прийшла, — каже вона. — Ми щойно обговорювали події.

— Як Хейден? — запитую я.

— Одужує, — каже мені Аехако . Він бере мене за руку і переплітає свої пальці з моїми. — Мейлак, зцілюючи його, зовсім втомилася, тож ще якийсь час я залишуся пораненим, — він погладжує живіт у забинтованому місці. — Думаю, тобі доведеться бути зі мною в шкурах обережнішою , мої Сумні Очі.

Я так розумію, "грайливий Аехако " повернувся на всю міць. Я фиркаю і просто ігнорую його відверті слова.

— А Харлоу? Якісь знаки від неї?

Джорджі хитає головою.

— Мені не подобається, що вона раптом безслідно випарувалася. Щось тут нечисто. Вона не схожа на ту, хто бездумно ставить хрест на своєму житті.

Потім вона знову замовкає, і я знаю, що обидві ми згадуємо Домінік. Домінік була ще однією рудоволосою дівчиною, яку було викрадено і кинуте в трюм з нами на інопланетному космічному кораблі. Охоронці згвалтували її, і це зламало щось у свідомості Домінік. Вона пережила катастрофу, але в той момент, коли в неї з'явився шанс, вона втекла в холодні сніги, одягнена лише в одну нічну сорочку. Вона замерзла на смерть.

Її втрата, як і раніше, сильно ранить, навіть після всього, через що нам довелося пройти.

— Вона тямуща, — запевняю я, згадуючи її швидкий розум, коли Харлоу по шматочках збирала скелеріз . — Може вона знайде дорогу назад.

— Думаю, треба послати за нею мисливців, — каже Джорджі.
Вектал мотає головою.

— Жорстокий сезон наближається дуже швидко, а в нас дванадцять...

— Одинадцять, — спокійно поправляє Джорджі.

— Одинадцять нових ротів , які треба прогодувати. І деякі з них виношують дитинчат. Ми повинні дбати про благо всього племені, а мисливці необхідні кожному вільну хвилину. Якщо вони йдуть не для того, щоб добувати їжу, ми не можемо їх відпускати, — він торкається її живота. — Я не допущу, щоб ти з нашим дитинчам – і всі інші нові життя, які народяться – опинилися в небезпеці через одну дурну людську дівчину.

Мені не подобається його відповідь, але, озираючись на Аехако , бачу, що він киває головою. Вони знають погодні умови цих місць краще за нас. Якщо вони стурбовані тим, що взимку в нас може не вистачити їжі, то нам теж варто турбуватися, мені так здається.

Не можу визначити чи також незадоволена Джорджі, але вона окидає мене безпорадним поглядом.

— Вона повернеться, — заявляю я рішуче.

Ми обговорюємо повторний приліт космічного корабля і його загибель. Джорджі погоджується з Векталом в тому, що не варто розповідати про це іншим. Ніхто, крім нас – і Ліз з Рбхошем, які полювали і бачили корабель – не знатимуть про це. Джорджі не

хотілося б, щоб усі інші впали в паніку, не зараз, коли вони починають тут звикати й обживатися.

— Та й якщо вони всі мертві, турбуватися нема про що, правда ж?

Сповнена рішучості, вона киває мені головою.

— Саме так. А отже, потрібно обговорити поділ племені.

— Поділ? — занепокоївшись, я дивлюся на Аехако.

Він киває.

— Коли ми були дитинчатами, наші печери переповнилися, і в нас була друга печера на півдні, також переповнена сім'ями. Кхай-хвороба забрала так багато життів, що ми всі переїхали в цю мережу печер, однак з урахуванням нових сімей, я запропонував Векталу знову відкрити їх для нас.

— Лише тому, що не хочеш ділити печеру зі ще однією парою, — піддражнює Вектал. — Ти такий самий, як і я, і хочеш свою пару всю цілком і тільки для себе.

Аехако окидає свого вождя лінивою усмішкою.

— А що в цьому поганого? Хотіти мати можливість спаруватися зі своєю жінкою, не побоюючись, що тут же з'явитися Айша і приєднається до нас?

Я задихаюся.

— Еее... я теж за нову печеру.

Одна тільки думка, що Айша дивиться – тим паче, намагається приєднатися – вкрай жахає. Джорджі хихикає.

— Бачила б ти своє обличчя, Кайро. Боже мій.

— Під час відкриття нової печери, всі люди повинні як і раніше залишатися поруч із цілителькою.

— А це справедливо щодо до інших? — запитую я. Найменше мені хотілося б, щоб інша частина племені ображалася на нас.

— Люди виношують дитинчат, — переконує Вектал. — Якщо вони ще не виношують, то будуть. Вони мають бути поруч із цілителькою.

Я зберігаю мовчання.

— Я згоден із Кайрою, — каже Аехако. — Печера, повна старих і самотніх мисливців, лише породить розкол громади. Найбільш справедливо розділити плем'я порівну.

— У нас лише одна цілителька, — гарчить Вектал. — Вона залишиться з Джорджі.

— Заспокойся, Вектале, — Джорджі поплескує свою пару по його великій руці. — Не сумніваюся, що все можна розділити так, щоб це було справедливо для кожного. А що, якщо в нову печеру ми відправимо самотніх людей, а вагітних залишимо тут?

— А як щодо Рбхоша з Ліз? — запитую я.

— Їхнє покарання залишається чинним, — оголошує Вектал. — Вони продовжують полювати, поки Ліз не стане занадто неповороткою, щоб цим займатися. Але вони можуть шукати в нас у печері притулок, коли Ліз прийде час народжувати своє дитинча.

— Тоді, хто відповідатиме за нову печеру? — запитує Аехако. Його рука стискає мою.

На мить Вектал виглядає спантеличеним.

— Я збирався відправити тебе, але тепер, коли ви спарилися, це створює проблему. Кайра повинна буде залишитися поруч із цілителькою.

Я прикушую губу. Мені здається, настав час усе розповісти.

— Взагалі-то Кайра не повинна. Я не можу резонувати. Я безплідна.

Обличчя Джорджі пом'якшується, тоді як Вектал виглядає розгубленим.

— Вона не може мати дітей. Ми самі обрали наше спарювання, — заявляє Аехако і, обійнявши мене, притискає до себе міцніше. — Не буде ніяких дитинчат, та й це неважливо. Важливо тільки те, що вона належить мені, а я їй.

Від цієї його заяви в мене навертаються сльози.

— А що буде, якщо пізніше почнеться резонанс до когось іншого? — запитує Вектал.

— Значить, розберемося з цим, коли до цього дійде, — заявляє Аехако. — Однак до того, як цей день настане – якщо це взагалі коли-небудь станеться – я належу Кайрі, а вона належить мені.

Вектал киває головою й окидає нас обох поглядом, сповненим розуміння.

— Я зробив би те саме для Джорджі, якби вона мені не резонувала.

АЕХАКО

Потрібно два повних дні й ночі, перш ніж нам дозволили піти і відвідати другу мережу печер. Кайра стала називати їх Південними Печерами, а ця назва прилипла і до мене. Іншим ми нічого не сказали. Якщо мені доведеться бути лідером цієї маленької частинки племені, хочу, щоб усе було вирішено і висічено на камені, перш ніж когось перемістять. Як тільки у нас настануть жорстокі місяці, візитів між цими двома печерами буде мало і з великими проміжками часу.

Встановлення балансу між племенами – справа делікатна і потребує чимало днів обговорень між мною та Векталом, і ми

включаємо до цього наші пари, які є для нас голосами розуму, коли мова заходить про людських жінок. Якщо ми не примудримося встановити просто ідеальну рівновагу, тоді ті, хто переїдуть до Південних Печер, почуватимуться кинутими напризволяще і абсолютно нікуди не придатними. Однак, якщо ми заберемо в Південні Печери наших найсильніших, тоді сильно постраждають племінні печери.

Постійно думаючи - передумуючи, ми сперечаємося про те, хто має залишитися, а хто переселитися. Плани змінюються щогодини до тих пір, поки я вже не готовий рвати на собі волосся, якщо Вектал ще хоч раз стукне кулаком по столу і скаже "Ні!" на мої пропозиції.

Він – вождь, а ще він мій друг, але водночас він неймовірно упертий. Справжня скалка в дупі, як каже Кайра.

Я й сам дратівливий. Хейден ще не відновився, а Мейлак, під час вагітності, повинна вельми акуратно ставитися до свого здоров'я, тож вона ще не встигла обробити мою рану. Вона завдає мені болю, але все ж і наполовину не такого, що я позбавлений можливості спати з моєю Кайрою і радувати її.

Їй не обов'язково говорити мені, що вона соромиться займатися сексом, коли її оточує моя сім'я. Це видно по скутості її тіла, коли, лягаючи спати, ми роздягаємося. А точніше, я роздягаюся. Кайра просто знімає взуття і лягає в ліжко повністю одягнена, і здригається від будь-якого найменшого шуму. Кожна гикавка Сесси, кожне хрипіння, яке під час сну видає мій брат Рокан, кожне бурмотіння моїх батька з матір'ю, коли вони спаровуються – Кайра все це чує, і очевидно, що все це її обтяжує.

У нас не буде ніякого сексу доти, доки в нас не буде своєї власної печери і усамітнення.

Ну, що ж, гаразд. Мені просто потрібно прискорити хід подій. З іншого боку потреба володіти моєю Кайрою має пріоритетну силу над усім. Я жадаю своїми устами смакувати її солодкість, спаровуватися з її ротиком своїм, занурити член глибоко в її піхву і почути її гучний крик насолоди.

Саме ці думки змушують мене наступного ранку запропонувати вирушити в Південні Печери. Кайра біля багаття жує коржик із коренеплоду, які їй і цим людським жінкам, схоже, дуже подобаються, поки вони базікають між собою. Вектал відпочиває в басейні, тоді як Джорджі заплітає його волосся в тисячу крихітних кісок, які навколо його рогів стирчать прямо вгору і виглядають як якесь химерне гніздо. Усі розслабилися і веселяться, перш ніж приступати до повсякденних справ – ідеальний час, щоб втекти з моєю Кайрою.

Коли вона закінчує їсти, я відводжу її в сторону.

— Підемо сьогодні зі мною.

Вона витирає руки і киває головою.

— Куди ми підемо?

— Перевірити Південні Печери. Хочу сам озирнутися і порахувати, скільки в нас печер і їхню схему розташування, перш ніж приймемо остаточні рішення про те, хто має залишитися, а хто переселитися.

Кайра нахилиє голову і дивиться на мене цікавим поглядом.

— Ти що, зовсім не знаєш ці печери?

Взагалі-то знаю. Я знаю їх напам'ять і багато разів бував там. Однак мені кортить провести час удвох із моєю коханою парою, а це – найкращий спосіб цього домогтися.

— Знаю, але я хочу дізнатися твою думку.

Приголомшлива усмішка перетинає її обличчя, і побачивши її, мій член різко збільшується. Ми безумовно повинні втекти від інших, інакше всім їм належить побачити, як я володію своєю улюбленою парою, тому що я вже майже не можу себе стримувати і не торкатися до неї.

— Ну? — запитую я, коли вона проходить через вхід у Південні Печери. — Що думаєш?

Я дуже хочу почути її думку.

Вона пильно роздивляється високу стелю.

— У вас повно сталактитів.

— Мені не знайоме це слово.

— Печерні бурульки, — пояснює вона і вказує на них. — В тій, іншій, печері їх немає. Думаю, Харлоу мала рацію, що в старійшин, коли вони облаштовували вашу печеру, було щось на кшталт скелерізів

Мушу визнати, я злегка стривожений, що вона все ж таки не виглядає захопленою ентузіазмом. Якщо буду відповідальним за цю печеру, як Вектал того хоче, вона житиме зі мною. Хочу, щоб їй тут сподобалося. Хочу, щоб вона була тут, зі мною.

— Ці печери дуже відрізняються одна від одної, — визнаю я. — Ну, наприклад, тут у центрі печери немає купального басейну.

Вона окидає мене манірним поглядом.

— Не можна сказати, що це так вже й погано. Чим менше я бачу причандали інших людей, тим краще.

Я хихикаю. Її скромність така незвична. Зрештою, вона напевно її втратить, ну а поки що я буду насолоджуватися її сором'язливою незручністю і тим, як вона покривається рум'янцем.

— Хіба ти не хочеш бачити свою пару голою?

— Я щодня бачу тебе голим, — каже вона, а щоки в неї такі рожеві, коли вона проходить повз мене, пильно роздивляючись все навколо. — А тут темніше і холодніше.

Я йду за нею.

— Друга печера нагрівається підземним джерелом, тому вона залишається приємною для проживання навіть під час жорстокого сезону. А ось у цій нам доведеться покладатися на більшу кількість багать.

— Багаття — це ж не погано, — каже вона із задумливим виглядом обличчя. — У нас усе ще багато людей, які їдять приготовлену їжу. А завдяки високим стелям із димом не буде особливих проблем, — вона прямує до одного з приватних затишних сховищ, що являють собою житлове приміщення. Перед входом до цієї печери все ще опущена стара шкіряна завіса, як сигнал на усамітнення. І вона видає здивований вигук. — Сили небесні! Воно таке величезне!

— Правда? — я відчуваю, як потроху до мене починає повертатися почуття гордості. — Тобі подобається?

— Доти, доки ми не залякнемо від зимових морозів, я думаю, що це містечко має значний потенціал, — з легким смішком відповідає вона. Вона просувається всередину цієї приватної печери і озирається навколо. Я слідую за нею. Минуло вже, принаймні, п'ятнадцять повних циклів пір року відтоді, як ця печера була населена, і я не пригадую, кому вона колись належала. В центрі приміщення розташована видовбана яма для багаття з акуратно викладеним камінням, що оточує його. З одного боку виступає плоска горизонтальна ділянка, на якій розташовані, як видно, постільні шкури і висохлі, зморщені кошики, дно яких уже обгризене.

Вона проходить повз усе це, а потім посміхається мені й витягує свою руку вперед. — Покажи мені, яку саме ти запланував для нас?

На її посмішку я розпливаюся у відповідній посмішці і беру її маленьку долоньку у свою. Мені подобається відчуття того, як її холодні пальці переплітаються з моїми в пошуках тепла, і бажання схопити її, потягнути на підлогу печери і володіти нею переповнюють мої відчуття практично з нищівною силою. Я дивлюся на неї зверху вниз, і мій член твердне в пов'язці на стегнах.

— Печера? — вона стискає мою долоню. — Аєхако?

Моє ім'я, що злетіло з її губ, одразу ж напружує мої яйця. Якимось чином мені вдається зосередитися, і, розвернувшись, я обмірковую лабіринт маленьких печер, які приєднані до тієї, що найбільшого розміру. На відміну від племінних печер, які збудовані кільцем, ці щось на кшталт рогу з широким і відкритим входом і який, йдучи в глиб самої гори, звужується. Мабуть, печери біля входу слід віддати мисливцям і повністю ша-кхай сім'ям. Люди тендітні й набагато гірше зберігають тепло, тому їм необхідно буде перебувати в глибині печери, подалі від снігових вітрів. Є тут одна особлива печера, на яку я поклав око, і я направляю її до неї. Вона менша, ніж деякі інші, але має свою особливу чарівність.

Тут теж перед входом опущено завісу з вицвілими намальованими символами, що звиваються вздовж шкіри. У Кемлі колись була сестра, Колой, але вона померла від кхай-хвороби. Колой любила малювати так само, як зараз це любить робити Фарлі, дочка Кемлі. І її стара печера досі зберегла сліди її фантастичних візерунків. Я відсуваю вбік завісу і, пригнувшись, входжу в печеру, тягнучи за собою Кайру.

Її радісний крик підказує мені, що впорався я відмінно.

— Тут так темно, Аехако. Але всі ці...

— Візерунки, так. Жінка, яка раніше жила в цій печері, розмальовувала стіни. Тобі подобається?

— Це так красиво, — вона проходить вперед, у бік вогнища, пильно дивлячись угору, де зі стелі проникає цівка світла. — Прохід для диму?

Я киваю головою.

— Ну, це зручно, — вона знову озирається, а потім вказує на задню частину печери. — А це що?

Я роблю кілька кроків у тінь, і тут до мене доходить.

— Це – череп са-кохчк. Тут немає басейну для купання, тому вони спустошили череп і покрили його водонепроникними шкурами, щоб зробити невелику купальню водойму...

Її вереск захоплення в печері віддається луною.

— Це що, ванна?

Я знизую плечима. Я не знаю цього слова.

— Ну... напевно?

Кайра підскакує на місці, а потім біжить до мене, хапаючи мене за руку.

— Я хочу цю печеру. Вона наша, правильно?

Мене переповнює величезна гордість через її захоплення.

— Так. Саме цю я вибрав для нас.

Її руки огортають мою талію.

— Це приголомшливо!

Хто б міг подумати, що моя Кайра буде настільки щаслива від вигляду фарб на стінах і імпровізованої купальної водойми. Мої руки тягнуться до її спини і починають ковзати вгору і вниз по її хребту.

— Я радий, що вона тобі сподобалася.

— Я вже обожду її, — каже вона. — Не можу дочекатися, коли переберемося сюди. Стільки усамітнення буде незрівнянно. До настання зими в нас вистачить часу, щоб навести лад і зробити її затишною.

Зима – це її слово для жорстокого сезону, тож я просто киваю головою.

Вона закидає голову назад і дивиться на мене, а на її губах з'являється усмішка. Я в захваті від цього видовища.

— Ну, є деяка річ, якої тут не вистачає, — заявляє вона мені.

— О?

Вона відступає на крок назад і знімає з плеча сумку. Я знаю, що вона принесла зі собою шкіряний мішок з водою і кілька коржів із коренеплоду, які люди із задоволенням їдять, але от мені цікаво, навіщо вони нам зараз потрібні. Вона повертається до мене спиною і рухається до стіни, до затишного куточка спальної зони. Там є щось на кшталт полиці, що утворилося шляхом змішування різких країв печери, і вона ставить туди предмет.

Щойно бачу його, різкий вибух реготу проривається з мого горла.

Це – подарунок на знак залицяння, який я подарував їй – точна копія мого члена, вирізана з кістки. Вона принесла її із собою і зробила печеру "нашою", розмістивши її тут. Від одного виду на цю копію я довго регочу, мало не заливаючись слізьми, а її щасливий сміх переплітається з моїм. Звук її безтурботного сміху – її щастя – тут же змушує все моє тіло відреагувати, і я притягую її до себе.

— Моя солодка пара, — бурмочу я, проводячи пальцями крізь її волосся. — Ти принесла це сюди, щоб я зміг використати її на тобі?

Її вираз обличчя змінюється до сором'язливості, і вона відводить погляд. Але замість того, щоб запротестувати, її руки ковзають до

переду моєї туніки, і вона смикає за неї.

Аха! Так значить, моя пара скучила за моїм тілом так само сильно, як я скучив за її. Потреба хвилиною хлинула крізь мене. Я встромляюся пальцями в шовковисті пасма її волосся і відтягую їх назад, оголюючи її шию. Я прикушую зв'язки в неї на шиї, а потім проводжу язиком по її шкірі.

Вона тремтить.

— Як же я скучила за тобою, Аехако . У мене таке відчуття, ніби ми не були наодинці цілу вічність.

— Озирнися навколо, моя пара. Тут немає нічого, лише ми вдвох, у чудовому усамітненні.

Кайра смикає перед моєї туніки.

— Тоді чому ти все ще одягнений?

Я покусую її шию, перш ніж випустити її.

— Яка нетерпляча. Серце чоловіка радіє, коли він чує, що його пара так прагне з'єднатися з ним.

Я розв'язую шнурки своєї туніки, після чого стягую все це через голову, залишившись лише в легінсах і пов'язці на стегнах. Я розправляю свою туніку на курній підлозі, щоб моїй парі не доводилося сидіти на холодному камені.

Вона тут же починає розв'язувати шнурки свого плаща, але я її зупиняю.

— Я роздягну тебе.

— Оооо! — усмішка грає в куточках її губ. — Збираєшся розгорнути мене як подарунок?

— Як м'ясисті шматочки, що ховаються під ребрами свіженької здобичі, — піддражнюю я.

Вона морщить свій носик.

— Звучить жахливо.

— А-а, але ж це найсмачніші, найсоковитіші шматочки, — я розв'язую свою пов'язку на стегнах, а вона, задумливо покушуючи губу, спостерігає, як я роздягаюся. Я кидаю її на підлогу, ну а потім і свої легінси, і м'які чоботи. І тоді я стою просто перед нею абсолютно голий, а мій член встає, жадаючи її тіла. Я стискаю свій член у руці й дражливо його погладжую, тільки щоб побачити вираз її обличчя.

У неї судомно перехоплює подих, і її погляд зустрічається з моїм.

— Не хочеш поспостерігати за тим, як я собі догоджаю? — я обожнюю, який ошелешений вигляд вона має від одного цього видовища, і я ще разок потираю свій член саме так, як мені подобається, круговими рухами щільно стиснутими вказівним і великим пальцями, потягнувши від основи до голівки, після чого легенько його стискаю, згинаючи зап'ястя.

— Я б сказала "так", але в будь-який інший час, — шепоче вона, не в змозі відвести погляд від моїх рухів. — Адже я так хочу, щоб ти торкнувся мене. Чи означає це, що я жадібна?

— Якщо це так, тоді я — найщасливіший чоловік, який має настільки жадібну пару, — заявляю я їй і розв'язую зав'язку її плаща у неї на шії.

Тремтячи від нетерпіння, вона стоїть на місці й величезними очима дивиться на мене. Її обличчя не відображає ані найменшого страху чи настороженості, одне лише жадання. Вона така красива, що мені аж боляче стає, дивлячись на неї. Воістину, я безумовно найщасливіший чоловік, який коли-небудь жив. Я притискаюся губами до її дивного, гладкого чола і цілую її крихітний, дуже рівний носик. Для мене вона абсолютна досконалість.

Я нахиляюся і торкаюся її підборіддя. Потім закидаю її голову назад, щоб я міг поцілувати в губи, спаровуючись язиками у найкарколомніший спосіб, який люди так обожають. Вона тягнеться до мене за поцілунком, її руки ковзають до моїх боків, а потім, спираючись на мої стегна, притискає мене до себе. Мій член притискається до її живота, твердий і напружений. Він теж хоче уваги. "Скоро", – нагадую я собі. Саме так, але це всього лише вдруге ми будемо спаровуватися, і я, як і раніше, повинен бути з нею обережним і бути впевненим, що вона готова.

Тож я продовжую повільно знімати з неї одяг. Я знімаю з її плечей плащ, кладу його на підлогу і розстеляю його як ковдру. Її сукня зроблена з найм'якшої шкіри, виготовленої Кешремом, але рукав порваний, саме вбрання в лахмітті, а спідниця все ще заплямована сажею від її захоплення в полон. Побачивши все це, я насуплююся, і не тільки тому, що в мене залишилися спогади про те, що я був так близький до того, щоб втратити її, від чого моє серце страждало від нестерпного болю, а ще і тому, що вона потребує теплого, чистого одягу.

— Тобі потрібна нова сукня.

— Я забула попросити, — вона знизує плечима. — Не так вже це й важливо.

— Це важливо для мене. Ти – моя пара. І я хочу, щоб ти була тепло одягнена.

— Мені хотілося б самій зробити собі одяг, — каже Кайра боязким голосом. — Хочу навчитися. Хочу вміти займатися цим.

— Можу показати тобі, як потрібно працювати зі шкірою, але і близько не так добре, як це робить Кешрем, — я стягую її сукню через голову, і в ту ж секунду, коли я це роблю, вона стискає мій член у своїх

маленьких долоньках, від чого з моїх легень з шипінням виринається дихання.

— Давай не будемо зараз говорити про одяг?

Я починаю хихикати.

— Тобі так не терпиться?

Боязкий нахил її голови пояснює мені все.

Я опускаюся на підлогу на шкури і притягую до себе, саджаючи Кайру прямо до себе на коліна. Вона сідає на одне з моїх стегон, і її маленька, безхвоста попка совається, поки вона влаштовується зручніше.

Я обхоплюю одну її грудь своєю долонею, захоплюючись м'якістю її плоті й тим, як вона задихається у відповідь на це.

— Ти скрізь така м'яка, моя Кайра, — бурмочу я і нахиляюся, щоб взяти до рота напружений сосок.

Вона видає стогін і її стегна здригаються, і, чіпляючись за мене, її руки обіймають мене за шию. Я облизую і смокчу сосок, терзаючи його шорстким кінчиком мого язика. Її слабкі крики підказують мені, що їй це подобається, навіть дуже, і я відчуваю, як на моє стегно просочується вологість, що в неї між ніг. Моя інша рука рухається до її піхви, щоб зануритися в її солодкий мед. Вона розпалилася і промокла під темними завитками між її ніг, її складочки налиті соком і чекають мого язика. У мене слинки течуть від однієї тільки думки про це.

І тут я згадую, що вона принесла із собою подарунок на знак залицяння, який я для неї зробив. Вона хоче його випробувати? Я ніколи ні про що таке не чув, але люди винахідливі, і я з нетерпінням чекаю можливості взяти участь в цьому. Я зробив його таким же великим, як мій член, і хоча я нічого не хочу так сильно, як занурити

себе між її ніг, мене прямо таки розпирає від бажання дізнатися, як вона відреагує, якщо я випробую на ній цей подарунок.

Мої пальці ковзають між її слизькими складочками . Вона гаряча і волога, а, коли я погладжую її, вона рухає стегнами, спонукаючи мене зануритися в неї. Короткий стогін зривається з її губ, коли я оближую її сосок, і це все вирішує. Я хочу ще більше її стогонів, її криків, чути, як вона вигукує криками моє ім'я. Хочу збудити в ній такий шаленство, щоб вона повелася, як дикунка.

Я простягаю руку назад до полиці й беру мій подарунок на знак залицяння і тримаю його прямо перед нею.

Кайра різко вдихає, і її погляд одразу ж спрямовується мені в обличчя.

— Чудова копія, правда? — я захоплений своїм різьбленням, аж до вен, що простежують вздовж стовбура. — Ти навіть не уявляєш, скільки годин я провів, розглядаючи свій власний член, щоб усе зробити, як треба.

Вона тихенько хихикає .

— І ти зробив це спеціально для мене?

— Ну, звісно. Ти – моя жінка, і я дуже хотів тебе порадувати.

Стискаючи руки навколо моєї шиї, вона нахилиється вперед і ніжно цілує мене в губи.

— Ти завжди мене тішиш, Аехако .

Я ковзаю ним по всьому її животу.

— А зараз мені хочеться порадувати тебе цим, — заявляю я їй між поцілунками.

Я відчуваю, як вона застигає, і її дихання прискорюється, але "ні" вона мені не каже. Заохочений, я ковзаю ним ще нижче, спрямовуючи його голівку до її горбика. — Думаю, так само як і моєму

члену, потрібно переконатися, що він мокрий від твоїх соків, перш ніж ніж я введу його в тебе.

З її горла виривається жалібне пхикання, а її руки навколо моєї шиї напружуються ще сильніше.

— Розсунь для мене свої ноги, моя пара, — кажу я їй.

Вона знову прикушує губу, але ноги розсовує з невимушеністю. Я бачу блиск вологи на її верхній частині стегон і відчуваю аромат її жару. Через це я просто божеволію від бажання. З глибин мого горла підступає рик. Потреба володіти нею вкрай сильна, але моя цікавість і іграшка, що більше, ніж розбурхує... іграшка – а також думка про те, щоб задовільнити її – те, що рухає мною. Я проштовхую масивну голівку іграшки між її складками, і вона притискається до її третього соска.

Кайра видає крик, її стегна піднімаються, а руки навколо моєї шиї затягуються.

— О, Господи!

У повітрі витає її мускусний аромат навіть густіший, ніж раніше. Її тіло тремтить.

Я тягну голівку штучного члена крізь її вологі складочки, роблячи його слизьким. Кожне його переміщення змушує Кайру реагувати – спокушена своєю потребою вона підводиться з моїх колін, а її нігті впиваються мені в плечі. Я проштовхую голівку штучного члена в неї, і вона починає хникати. Далі вглиб я не просуваюся, тому що, щоб зробити куди більше, їй доведеться змінити позицію, і я хочу, щоб вона попросила про це. Я хочу з'ясувати чи отримує вона задоволення так само, як і я. Мій власний член пульсує через зневагу до нього, проте в цей момент усе повністю присвячено Кайрі та її потребам.

У той час, як я не проникаю глибше, її схлипи посилюються, а стегна, заохочуючи мене, піднімаються.

— Аехако , — каже вона, задихаючись, і її нігті впиваються в мою шкіру. — Будь ласка.

— Ти хочеш більшого, моя пара? — я нахиляюся вниз і цілую її, при цьому легенько підштовхую штучний член, щоб нагадати їй про його присутність.

Вона видає слабкий, безсловесний звук, після чого киває головою.

— Ти мені довіряєш?

І знову вона киває головою. На її личку виділяються очі — величезні, зіниці яких розширилися від необхідності.

— Тоді ляж на спину для мене, — я витягую штучний член, і в той час як вона просто дивиться на мене, я оближую голівку, очищаючи її від усіх слідів її соків. З мого горла проривається гортанний рик. На смак вона чудова, і я хочу доторкнутися до неї своїм язиком.

Кайра здригається, але потім киває головою. На мій подив, вона перевертається на живіт і підштовхує свою попку вгору, злегка розсуваючи ноги. Вона животом налягає на моє стегно, і я хочу її поправити... але стримуюся.

Її попка така гладенька, немає навіть натяку на хвіст, що порушило б ці солодкі вигини. І я розумію, що, якщо я занурю штучний член у неї, ніщо не зможе перешкодити мені занурити його повністю. Зачарований цією думкою, я проштовхую пальці між її стегон, щоб попестити її піхву, а вона стогне, втискаючись обличчям у шкіри.

Кайра мокра, слизька і готова, і я прибираю руку і натискаю голівкою штучного члена на вхід у її піхву. Її заохочувальні

погойдування – гарне видовище, і я втискаю його глибше, дуюм за дуюмом доти, доки він не опиняється наполовину всередині неї. Вона видає стогін, коли я починаю повільно ним рухати, штовхаючись у неї все глибше з кожним зануренням всередину. Я зачарований видом, як штучний член – мій член – штовхається в неї, а мій власний член здригається, реагуючи на це.

— Аехако , — стогне вона, а її стегна погойдуються, коли я штовхаю його все глибше в неї. Коли я це роблю, вглиб її попки втискається шпора, і вона випускає вереск. — Що це було?

— Це була шпора.

— Оооо, — видихає вона і знову розслабляється. — О, Боже, навіть і

не знаю чи до душі мені це.

— Хіба це щось погане?

— Та ні, в цьому-то й проблема, — вона стогне і знову підштовхує вгору свої стегна, спонукаючи мене дати їй ще. Я штовхаю його всередину неї знову, ще глибше, з кожним ударом члена просуваючись в її попу шпорою.

Але коли вона видає крики, мене пронизує укол ревнощів. Нерозумно ревнувати до різьбленої іграшки, але все ж хочу, щоб вона стогнала і волила через мій член. Хочу, щоб її піхва стискалася навколо мене, її соки просочувалися на мій член, а не на вирізану кістку.

Я витягую його з неї і відкидаю вбік, не звертаючи уваги на її крики. Але коли я піднімаюся і поправляю її стегна, піднімаючи їх до себе, її протести змінюються на скиглення потреби, закликаючи мене своїм тілом. Я проводжу рукою по її гладкій дупі, а мій хвіст шмагається по ногах. Я ніколи не припускав, що відсутність хвоста може бути такою... надзвичайно еротичною. Я розсовую її стегна і

занурююся в неї одним плавним рухом, спостерігаючи, як моя шпора проникає в її дупу.

Крик насолоди Кайри віддається в печері гучною луною.

— Так!

Рик проривається з мого горла, і я хапаю її за стегна. Занадто багато часу минуло відтоді, як я торкався до своєї пари і таврував її як свою власну. Я більше не можу стримуватися. Я знову штовхаюся в неї, подаюся назад і знову ковзаю глибоко в неї, а Кайра волає від захвату. Вона не може стриматися. Що більше я вриваюся в неї, тим голосніше вона стає, і тим ближче її крики сліднують один за одним, поки вона не видає один довгий голосистий крик, коли кінчає. Її піхва капканом стискається навколо мене, після чого стає ще складніше утримувати контроль над собою. Я вриваюся ще три рази, перш ніж проливаюся всередині неї, і в мене таке відчуття, ніби все моє тіло спустошується між її стегон. Я не припиняю штовхатися в неї, поки повністю не осушений, але коли я витягую свій член з її тіла, вже відчуваю легке відчуття втрати. Я вже хочу повернутися назад.

Але вона щасливо зітхає і падає в шкури.

— О, Аехако .

— Ммм, — промовлю і лягаю поруч із нею, повертаючи її маленьке тіло до себе.

— Мабуть, це неправильно, що я така щаслива зараз.

Мене пробирає сміх.

— Хіба ми не заслуговуємо на трохи щастя?

У неї задумливий вигляд, поки я замість ковдри натягую поверх її оголеного тіла розкиданий одяг. Я не хочу, щоб вона замерзла.

— Не знаю, — каже Кайра через деякий час. — Просто турбуюся, що впаде ще один чобіт.

— Ти ж босоніж.

Вона сміється.

— Це такий вираз. Він означає, що якщо все так добре, це віщує, що трапиться щось жахливе.

Я цілую її гладке плече.

— Ти занадто багато хвилюєшся.

Вона посміхається мені ніжною посмішкою, коли озиряється на мене.

— Напевно.

КАЙРА

Ну... напевно, переселення в нову печеру зовсім не таке, як я очікую. З огляду на мій невеликий досвід між гуртожитками та моєю власною квартирою, підготовка до від'їзду включає в себе в шаленому темпі покидати все в коробки і проводити дні на розпакування та розміщення речей у нових будинках. Але у людей ша-кхай не так багато всякого мотлоху, як у середньостатистичної американської дівчини, і щойно вирішено, хто переїжджає в нові печери, речі упаковані й того ж вечора готові вирушати в дорогу.

Це – дещо шокує, але водночас і захоплює.

Ми з Аехако займаємо розмальовану печеру. Мушу зізнатися, що я в захваті отримати свою власну печеру, особливо ту, яка вже прикрашена і в якій знаходиться імпровізована ванна. Аехако нав'ючив на себе шкури, свої знаряддя для полювання і прилади для різьблення, і він готовий іти. Щодо мене, то я маю куди менше цього. Моє поношене шкіряне плаття, пара снігоступів і ковдри. По-моєму, мати Аехако, Севва зглянулася наді мною, бо вона забиває його руки кількома кошиками та посудом зі своєї власної печери, кудкудакаючи над своїм пташенням, яке нарешті залишає гніздечко.

Ті, що йдуть з нами в нову печеру, являють собою суміш старих і молоді. Мейлак і її сім'я залишаються в головній печері, оскільки вона – цілителька. Вектал із Джорджі та всі пари, які нещодавно злучилися, також залишаються з ними, оскільки ніхто точно не знає, як буде минати ша-кхай – людська вагітність. Літня Кемлі з її парою Борраном і їхньою юною донькою Фарлі вирушають у нові печери разом із нами. Старійшинам – усі вони чоловіки – необхідно розділитися на обидві печери. Тіффані, Джосі та Клер приєднуються до нас, так само як і кілька мисливців – холостяків, які тепер ділитимуть великі, просторі печери в передній частині мережі Південних Печер. Ну, люди злегка бурчать, тому що Південні Печери будуть повні холостяків і старих, але Вектал дав зрозуміти, що хоче, щоб старійшини навчили людей тутешнього укладу життя, і хто краще зможе це зробити, ніж той, хто вже прожив сто обертів сезонів і досі сповнений сил?

Єдина пара, яка вирушає разом із нами і яка дратує Аехако, – це Айша та її пара Хімало. Хоча вони і є парою, що злучилася, у них теж немає маленької дитини, тож зрозуміло, що вони підібрані для переселення в нашу печеру, а всі інші печери в племінній мережі тепер повернулися назад до їхнього первісного використання. Одна з печер мисливців – тепер знову сховище для м'яса, а ще є порожня печера, яку Вектал відвів на випадок, якщо вагітність Ліз розвиватиметься швидше, ніж очікується.

Група, яка прямує до Південних Печер, незважаючи на дратівливу присутність Айші, просто чудова. Ми обіймаємо всіх, хто нас оточує, – незважаючи на те, що ми будемо всього за кілька годин ходьби від них – після чого вирушаємо в дорогу. Клер щаслива до крайності, оскільки вже знає, що Бек теж прямує в Південні Печери, а Тіффані палає бажанням навчитися в старійшин тутешніх ремесел.

Джосі радісно базікає з Кемлі та Фарлі навіть попри те, що ніхто її не розуміє. Хейден теж переходить у нову печеру, і виглядає він досить роздратованим через балакучість Джосі. В глибині душі мені здається, що безперервна балаканина Джосі корисна для Хейдена, який практично весь час абсолютно від усіх ізольований і загубився у своїх власних думках.

Коли ми добираємося до Південних Печер, люди голосно кричать від щастя і протягом наступних кількох годин, багато хто нетерпляче метушиться і все обстежує, порівнюючи печери одне одного, і облаштовуються. У центрі влаштовано велике багаття для освітлення приміщення і щоб надати йому домашнього затишку. Тут для нас, людей, приємно й затишно тепло, проте я помічаю, що дехто з мисливців роздягається через спеку.

— Не можу сказати, що це такий уже жахливий побічний ефект, — шепоче мені Тіффані в той час, як я витріщаюся на м'язисті, спітнілі груди Аехако, поки він гілкою підмітає підлогу, прибираючи сміття.

— Ні, — кажу я, відволікаючись на ще одного майже голого мисливця, який проходить повз майже голого мисливця. — А я цього й не кажу.

У цей момент, жваво стукаючи підборами, уперед проходить Айша і кладе руку на мою пару.

— Аехако, хочу з тобою поговорити. Мені зовсім не подобається моя нова печера! Вона занадто маленька.

Тіффані заковчує очі.

— Ну все, почалося. Принцеса планує отримати вашу печеру, ось побачиш.

Тіффані йде. І вона, напевно, не помиляється. Більш ніж очевидно, що довгий, довгий час, коли Айша була однією з нечисленних незаміжніх жінок у племені ша-кхай, це зробило її вельми зіпсованою і примхливою. Але, тепер-то вона спарена.

Звичайно, я теж. Однак зараз вона лапає мою пару і прикидається, що плаче, і це видовище мене просто бісить. Я спостерігаю, як Аехако простягає руку і поплескує її по плечу, намагаючись заспокоїти.

— Твоя печера – одна з найкрасивіших. Чесно.

— Вона занадто маленька, — Айша надуває губи.

О, заради всього святого. Їй не потрібно ділитися нею ні з ким, крім своєї пари, що робить її вдвічі більшою, ніж якби на додачу до печери вона отримала б ще одну пару, що спарилася. На мене накочує роздратування, і я зітхаю, коли вона бере Аехако за руку і намагається затягнути його у свою нову печеру, немов повинна йому особисто все показати.

З мене досить.

Я роблю крок уперед, наближаючись до Аехако зі спини. Коли я це роблю, помічаю, як жах накриває вираз його обличчя, коли він дивиться вниз на Айшу. Занепокоївшись, я прискорюю крок... І чую неймовірне.

Аехако *резонує*, а Айша тримає його руку у своїй.

Чобіт? Покинутий.

Розділ 6

КАЙРА

Я не можу дихати. Моє серце б'ється так сильно, що кров стугонить просто у вухах.

Аехако щойно резонував з іншою жінкою. Я його втратила.

Шок і горе по-справжньому колосальні. Я витріщаюсь на їхні з'єднані руки, а потім переводжу погляд на свою пару. Він кладе руку собі на груди, і я звідси чую, як вони наспівують.

Він резонує – його кхай реагує на присутність ідеальної для нього пари.

І це не я. Це Айша.

— Я не розумію, — кажу я. Я ледь чую свій власний голос крізь ревіння крові у моїх вухах. — В Айші вже є пара. Ти не можеш їй резонувати.

Ти належиш мені, а не їй.

Це так несправедливо. Аехако – найкраще, що коли-небудь сталося зі мною, і я так швидко його втрачаю? Ридання здушують мені горло. Моє серце шалено б'ється.

Моя прекрасна пара пильно дивиться вниз на свої груди й раптом відпускає руку Айші.

— Я не їй резоную, — він обертається до мене, і його очі здаються надзвичайно синіми і яскравими.

Серцебиття в моїх вухах звучить все голосніше, швидше. Прискорюється...

І раптом я розумію, що це.

І від щастя я валюсь з ніг.

Миттю пізніше великі руки Аехако обіймають мене, і він ніжно притискає мене до своїх грудей.

— Кайра, — бурмоче він і пригортає мою голову під своє підборіддя. — Моя Кайра.

Мої власні груди віддаються гучним відлунням і наспівують резонансом у відповідь. Цей пульсуючий стук і є те, що я чула? Це

виявився не мій пульс. Це виявляється мій кхай, що відгукнувся на його.

Як таке можливо?

Навіть зараз, поки я дивуюся, моє тіло змінюється. Інтенсивні почуття та потреба б'ють по мені, затоплюючи всі частини мого тіла. Сексуальною лихоманкою. Я відчуваю, як мої стегна стискаються разом, а біль від бажання бути заповненою осідає глибоко всередині мене. Мої соски відчуються надзвичайно чутливими, а шкіра свербить, у той час, як мій кхай разом з кхаєм Аехако наспівує спільний ритм.

Я хапаюсь за нього, розриваючись між надією і відчаєм.

— Я... не розумію.

Він сміється, і цей звук водночас повен і радості, і здивування. Його губи притискаються до мого лоба, і він цілує мене, коли ми, повалившись, сидимо посеред печери, одне перед одним.

— А що тут розуміти, моя пара? Твоєму кхаю просто треба було більше переконаності.

Я сміюсь, і мій сміх переходить у сльози.

— Але... я ж не можу...

— А може, ти можеш, — він прибирає волосся з мого обличчя. — Кхай адаптує тебе до життя тут. Може, він у твоєму тілі здійснив більше змін?

Я в повному здивуванні витріщаюсь на нього. Можливо, так і є. Можливо, кхай виявляє пошкоджені частини тіла та виліковує їх від недуги. Я впевнена лише в тому, що мені завжди казали, що у мене ніколи не буде дітей. І все-таки я тут, резоную з чоловіком, якого люблю.

— Ти така мовчазна, — шепоче він, і його руки обіймають мене. — Ти що, не рада?

Я пригортаюся обличчям до його грудей, слухаючи звуки його кхая, який наспівує мені. Це найкрасивіше, що я коли-небудь чула.

— Я більше, ніж рада. Я навіть... — мені в очах з'являються гарячі сльози. — Я навіть не могла...

Мріяти про свою дитину чи про щось інше... Аехако мій назавжди.

Він видає гортанний рик, і я відчуваю, як він притискається членом до мого стегна.

— Що ж, тоді підемо в нашу печеру, щоб принести задоволення нашим кхаям?

Я задихаюся від сміху, наполегливо чіпляючись за нього.

— О так, із задоволенням! Благаю тебе!

Аехако встає на ноги, і я вже почуваюся знедоленою — і знемагаючою від бажання – в ту ж секунду, коли більше не притискаюся своєю шкірою до нього. Але тоді він підхоплює мене на руки, і я знову сповнена такої абсолютної радості, що ніщо не здатне зруйнувати моє щастя.

Взагалі ніщо.

Він прямує до нашої нової печери й криком попереджає через плече:

— Ми з моєю парою будемо зайняті. Тож не турбуйте нас.

Мені слід жахатися, бо він розп'якав усім, чим ми збираємося зайнятися, але я занадто щаслива, щоб про це переживати. Я крадькома кидаю погляд поверх його руки, озираючись на решту присутніх у печері. Тіффані та Джосі стоять разом, перешіптуються, і на їхніх обличчях грають посмішки. Айша виглядає нещасною та втраченою. Інші мисливці просто голосно регочуть і перекидаються глузуваннями про Аехако та його чоловічу силу.

Весь цей час мій кхай співає, і співає, і співає.

Аехако вносить мене в печеру і ніжно опускає на купу шкір, з яких буде приготована наша спільна постіль. Вони все ще згорнуті в рулони для перенесення під час переходу. Ми були такі зайняті, допомагаючи іншим, що не мали часу для облаштування власної печери.

— Посидь тут, — каже він мені й, підійшовши до входу в нашу особисту печеру, закріплює перед входом натягнуту шкіряну завісу, що служить табличкою «не заходити». Весь час я спостерігаю, як під пов'язкою, коли він ходить, грають м'язи його стегон, і шалено стібається по ногах хвіст.

Досі хвіст ніколи мені не здавався таким сексуальним. А зараз? Він зводить мене з розуму від потреби. Ну треба ж. Я притискаю руку до своїх грудей і відчуваю, що вони вібрують від сили пісні кхай. Через це мені так і хочеться простягнути руку і торкнутися Аехако ... або себе. Мої стегна щільно стиснуті разом, і я пручаюсь дуже

наполегливим закликам плюхнутися на спину в покривала і пестити клітор, поки я не кінчу . У мене ніколи раніше не було такого непереборного бажання сексуального задоволення. Кхай унеможливилює думати ні про що інше, крім як схопити Аехако і облизати його з ніг до голови.

Дуже складно залишатися собою. Дуже складно. Справді.

Натомість я тягнуся до рулонів шкіри й докладаю зусиль, щоб їх розв'язати. Нам же потрібне щось, щоб лягти. Однак, мої пальці не дуже хочуть нормально працювати. У мене тремтять руки, і я надто відволікаюся. Я все думаю про Аехако та секс.

Боже, так це правда щодо цієї кхай штуки. Таке відчуття, ніби хтось всередині мене крутнув секретним перемикачем і миттєво перетворив мене на німфоманку. Це так дивно. Але це не робить мене нещасливою — анітрохи. Мені доводиться боротися з бажанням не закричати від гостроти емоцій, а мої пальці марно колупаються у шкіряному вузлі.

Я відчуваю – а не бачу – що підходить Аехако і присідає позаду мене. Мій кхай до нього вкрай чутливий, а наші поєднані муркотливі звуки здаються такими дивними, та все-таки до біса правильними.

До мене ззаду піднімаються його руки, і, цілуючи мене в шию, він обхоплює своїми долонями мої груди.

— Моя пара. По-справжньому моя.

Сльози від глибини емоцій, які я стримую, нарешті прориваються. Я притискаю його руки до своїх грудей і плачу.

Я відчуваю, що його велике тіло напружується.

— Чому ти плачеш, Кайро?

— Я просто н...ніколи не д...думала, що це станеться зі м...мною , - заїкаюся я. Я вже змирилася з тим, що є єдиною людиною серед інших, яка не зможе мати дітей, коли їхнє народження настільки життєво важливе для племені. І Аехако хотів їх мати. Мені й на думку не спадало, що я зможу народити.

І тільки зараз я усвідомлюю, як сильно мені всього цього хочеться. І це не піддається контролю. Я плачу, навіть попри те, що він мене заспокоює, а його чуттєві обійми стають підтримуючими. Він шепоче і гладить моє волосся, коли я заливаю його груди слізьми. Я зовсім не нещасна. У мене все навпаки. І я гадки не маю, чому така

плаксива, але я щаслива і так переповнена емоціями, що можу луснути, і, по-моєму, сльози – це те, як вони виходять назовні.

— Шшш, — каже він мені, гладячи моє волосся. — Усі вирішать, що ти нещасна вже від думки про те, щоб виношувати мою дитину.

З моїх губ зривається сміх крізь гикавку.

— І навіть більше, — бурмоче він, ковзаючи рукою вниз по моїй руці, плавно рухаючись моєю шкірою. — Вони скажуть, що вона дуже шкодує, бо її кхай має такий поганий смак, щоб спарити таку розумну, гарну дівчину з таким бовдуром, як він.

Я пирхаю. Ніхто не посміє обізвати Аехако йолопом.

— Не говори дурниць.

— Це зовсім не дурниці. Неспарених чоловіків удвічі більше людських жінок. Хіба ти не вважаєш мене найщасливішим із чоловіків, що це я резоную тобі? Я – так.

Я зітхаю, витираю свої сльози, бо він такий милий. Як же сильно я кохаю цього чоловіка. Він завжди мене помічав, навіть коли ніхто цього не робив. Мої недоліки ніколи не мали для нього значення – мої посмішки – єдине, що було важливо.

— Я найщасливіша, — говорю я йому тихо і проводжу пальцями по лінії його щелепи. Він, моя пара, такий красень. Я все сильніше збуджуюсь, лише глянувши на його велике, широке обличчя, ясні очі й усмішку, що розтягує його губи. Я тягнуся вгору і цілую його, і його руки відразу напружуються навколо моєї талії, притискаючи мене до себе.

— Кайро, — каже він, і його голос звучить так, наче він задихається, як і я. Він носом зачіпає мій, перш ніж бере в рот мою нижню губу і починає її посмоктувати. Господи, тепер він вже такий майстер у поцілунках. — Цього разу, коли я візьму тебе, боюсь, не зможу контролювати себе. Надалі у нас ще будуть довгі, ніжні ночі спарювання. Однак зараз..., якщо я не занурюся в тебе, то збожеволію.

Він притискається своїм горбистим чолом до мого плоского і заплющує очі. Тремтіння проноситься крізь нього, і я розумію, наскільки близький він до того, щоб втратити контроль. *Ну це ж треба.*

А моя відповідь на це? Я прикладаю руку до переду його штанів так, щоб я могла простежити контури його члена. Він із шипінням

випускає повітря, а наступного моменту мене практично скидає з його колін.

У мене голова йде обертом від бажання, і я чекаю, щоб він зайнявся мною. Однак я дивлюся, як він голими руками варварськи розриває шнури ковдр, порвавши міцну шкіру, ніби це якась дрібниця. З неймовірною швидкістю він кидає ковдри на підлогу печери, після чого обертається і дивиться на мене палаючими очима.

Все моє тіло тремтить. У своєму бажанні він такий... варвар. Це так до біса сексуально.

Потім він підходить і хапає перед моєї сукні, після чого тягне мене, щоб накрити мої губи диким поцілунком. Розпечене тремтіння хіті вихором проноситься крізь мене, я починаю стогнати йому в губи, а мої руки тягнуться йому до шиї.

— Моя Кайро, — каже він різко, а потім обережно штовхає мене на спину, в шкіри. Він задирає спідниці вгору навколо моїх стегон, і наступне, що я знаю, він лежить обличчям вниз поміж моїх ніг, а його язик шукає клітор.

Шумний вдих здивування зривається з моїх губ.

Він стогне поміж моїх стегон, і я відчуваю, як його язик вже вкотре рухається моєю чутливою плоттю.

— Ти вже так намокла, — він піднімає голову, і в його очах я бачу дикий блиск, коли він облизує свої блискучі від моїх соків губи.

Аєхако подається назад і зриває свою пов'язку на стегнах. З'являється його член, більш темно-синього відтінку, ніж решта його тіла, а голівка виблискує передсім'яною рідиною. Я могла б милуватися ним годинами безперервно, але все, що мені дістається, — мигцем побачити його, перш ніж він вже на мені, а його рука тягнеться до мого волосся. Його губи захоплюють у полон мої...

І тоді він, штовхнувшись одним жорстким рухом, занурюється всередину мене до самої основи.

Мій крик поглинають його губи і язик, що наполегливо шукає. Я чіпляюся за нього, тому що, о Боже, відчуття його всередині мене змушує мій кхай податися в овердрайв.

Таке відчуття, ніби все всередині мене вібрує, от тільки член Аєхако розпалює ці відчуття набагато сильніше. Я відчуваю, як його

шпора треться об мій клітор, і мої ноги судомно посмикуються, тому що я відчуваю, що вже ось-ось закінчу.

— Я зробив тобі боляче? — питає він різким шепотінням біля моєї щелепи, коли покусує підборіддя.

Мені вдається мовчки потрясти головою.

— Відчуваю себе чудово, — відповідаю я йому.

"Чудово" — це ще дуже м'яко сказано, але я не думаю, що мої губи в змозі вимовити слово «неймовірно».

Його стегна рухаються, і він знову глибоко врізається всередину мене. З мене виривається стогін, і ноги в мене знову тремтять. Ще пара поштовхів і я закінчу, я впевнена. Я піднімаю ноги й обвиваю їх навколо його стегон, просто під його хвостом. Аєхако знову гарчить і робить черговий поштовх, і я відчуваю, як мій кхай своїм співом переходить у стан лихоманки. Все, що я чую, — це пісня між нами, а потім, коли він знову занурюється всередину мене, позаду моїх очей вибухають зірки. Я кінчаю, і кінчаю, і кінчаю... і не можу зупинитися. Таке відчуття, ніби я закінчую вічність, коли він продовжує врізатися в мене сильними, повними потреби поштовхами. Тоді він зі стогоном вимовляє моє ім'я, і його тіло на мені напружується, він входить у мене, а моє тіло навколо нього стискається і здригається.

Важко дихаючи й задихаючись, Аєхако падає на мене. Поки ми намагаємося віддихатись, він піднімає свою вагу на ліктях, щоб не роздавити мене, і притискається до мене обличчям, цілуючи мою шию і щелепу.

Коли більше не відчуваю, ніби все моє тіло ось-ось розпадеться від абсолютного задоволення, я тяжко зітхаю .

— Нічого собі.

Я цілком впевнена, що нашпигована шкурами, які в мене під задом. А ще я цілком впевнена, що, швидше за все, це був лише трихвилинний секс або близько того. Я навіть не жалкую про це, тому що цілком впевнена, що не кінчала сильніше, ніж будь-коли раніше.

Він нахиляється в бік і притискає долоню мені між грудьми.

— Твій кхай задоволений.

— Хіба? — я кладу руку поруч із ним. Гудіння трохи притихло, але воно все ще сильне. Навіть від цих незначних дотиків мої соски

твердіють, а мої ноги судомно посмикуються, змусивши мене гостро усвідомлювати, що він все ще всередині мене... і все ще напружений.

А я все ще збуджена.

— Еее... до речі, — говорю я, погладжуючи його по руці. — Як довго триває резонанс?

— Доки я не посію всередині тебе дитинча, — він цілує мою щелепу. — На це може піти багато днів.

Господи Всемогутній . Я просто помру від передозування насолоди. То була б гарна смерть.

— А зараз я овулюю , правда? Через це я почала резонувати?

— Що таке ову-лю-...

— Не має значення, — кажу я. Мабуть, річ у цьому. Інакше він не міг би зробити мене вагітною, та й усі інші, здається, повністю справлялися з їхнім резонуванням. Сильно підкошені, щасливі, проте ще неушкоджені.

Його стегна роблять рух, і я відчуваю, як його член у повільному русі знову занурюється всередину і виходить із мене. Вигинаючись, я пускаю стогін.

— Боже, ми повторюємо все по новому колу?

— Ми будемо повторювати це ще багато, багато разів, — каже він мені й накриває мої губи швидким поцілунком. — І тоді ти виношуватимеш у собі мого малюка, — його рука тягнеться до мого живота. — Це моє, — шепоче він. Його рука ковзає вниз. — І це моє, — заявляє він, проводячи рукою там, де його шпора притискається до мого клітора. — Твоя піхва моя і тільки моя, солодка Кайро.

Я видаю стогін, тому що в мене таке відчуття, що знову почну кінчати.

— Повністю твоя, Аехако .

— Ну а потім ми повернемося до головної печери, щоб ти була поруч із цілителем...

Я хитаю головою, навіть попри те, що він натискає великим пальцем на мій клітор з іншого боку, від чого мене так і розпирає від насолоди.

— Не хочу.

— Ні? — Він здається здивованим.

— Ні, — говорю я, і я так і вважаю. Не знаю чому, але я довіряю своєму кхай. — Мені не знадобиться цілитель. Все буде добре. І це саме те місце, де нам призначено бути, — я оглядаю забарвлені стіни моєї печери та відчуваю різкий сплеск радості. — Ми вже вдома.

— Мій дім лише там, де ти, — заявляє мені Аехако. Я ніжно торкаюся його обличчя.

— Я відчуваю те ж саме.

Кінець

Примітки

1

У цьому діалозі між героями йдеться про гру в тлумаченні слів, тому що слово «fine» з англійської перекладається і як «в порядку», і як «прекрасно», «чудово» і т.д.

2

Серподзьоб – неіснуюча тварина.

3

Тукан, тукана, чоловік. (Зоол.). Південноамериканський птах, близький до дятлів, з величезним, порожнім усередині, дзьобом із зубринами по краях, що харчується майже виключно соковитими плодами (наприклад, бананами) та ягодами. В цьому випадку героїня уявляє образ, виходячи з буквального сприйняття слів, що становлять назву пtiці а scythe-beak, де scythe перекладається як серп, коса і т.п., а beak як дзьоб.

4

Сірі (англ. Siri) – інтерактивна система, що дозволяє керувати телефоном за допомогою голосу, що з'явилася вперше в моделі iPhone 4S.

5

Наліум – вигаданий елемент.